

DINCOLO DE TĂCERE

**KRISTIN
HANNAH**

KRISTIN HANNAH

DINCOLO DE TĂCERE

Traducere: ILEANA DINU

Titlul original: COMFORT & JOY, 2005

Editura LIDER, 2008

Versiune ebook: v1.0, noiembrie 2019

Pentru Benjamin

PRIMA PARTE

„Este o aventură riscantă... să ieși pe ușa casei tale. Pășești pe drum și, dacă nu ești atent, nu se știe încotro ai putea fi atras.”

— J.R.R. TOLKIEN

Petrecherile de Crăciun sunt steaua din vârful listei mele de interdicții pentru anul acesta. Alte lucruri pe care trebuie să le evit în acest anotimp: ornamentele, pomii, vâscul (hotărât, nu!). Filmele de vacanță cu familii fericite. Și amintirile.

În special amintirile. Anul trecut am sărbătorit dimineața de Crăciun în camera mea de zi, alături de două ființe dintre cele pe care le iubeam cel mai mult. Soțul meu, Thomas, și sora mea, Stacey.

Dar multe se pot schimba în douăsprezece luni.

Iar acum mă aflu în bucătăria mea, unde aranjez cu grijă prăjiturile congelate „Moș Crăciun” în cutii Tupperware, punând hârtie cerată între rânduri. Pe o bucată de bandă de lipit îmi scriu numele cu litere negre, îngroșate: Joy Candellaro. Când termin, mă îmbrac de serviciu – o pereche de blugi negri și un compleu verde. În ultima clipă, adaug și niște cercei mici, rotunzi. Poate dacă sunt îmbrăcată de sărbătoare nu mă mai întreabă nimeni ce mai fac. Cumpănind în brațe cele două cutii roz-deschis, încui casa și mă îndrept spre garaj. Ocolind capota mașinii, trec puțin aplecată pe lângă rândul de fișete, aliniat pe peretele din spate. Visele mele se află în acele sertare metalice, așezate cu grija de care doar o bibliotecară poate da dovadă.

Am păstrat fiecare bucățică de material pe care l-am citit despre locurile exotice din zonă, dar și despre locuri mai îndepărtate. Când citesc cuvintele și văd imaginile, visez la o aventură.

Desigur, visez asta de zece ani și, întrucât sunt singură din nou de aproape trei luni și despărțită de Thom cu opt luni înainte, este mai corect să spun că obișnuiesc să visez, nu să și realizez. De fapt, n-am mai adăugat nimic la fișierele mele și nici n-am mai deschis vreun fișet de când am divorțat.

Mă strecor pe lângă ele și urc în mașina mea Volvo, atât de practică, de culoarea castanei. În spatele meu se deschid ușile garajului și ies cu spatele în șosea.

Este încă devreme în această ultimă zi de vineri dinaintea

Crăciunului. Felinarele de pe stradă sunt încă aprinse; lumina cade din ele în conuri galbene, lucitoare, prin umbrele care precedă ivirea zorilor.

Pe măsură ce mașina mea înaintează spre un stop din mijlocul șoselei, farurile acesteia îmi luminează casa. Pare... ștearsă și neîngrijită în această lumină nefirească. Trandafirii, pe care-i iubesc atât de mult, au tijele lungi, goale. Lădițele pentru plante sunt pline cu geranii moarte.

O amintire îmi trece subit prin minte, ca un fulger de vară: apare și dispare.

Vin devreme de la lucru... văd mașina soțului meu pe stradă... Trandafirii sunt plini de flori.

Îmi amintesc că m-am gândit atunci să tai câțiva, să fac un aranjament.

Odată intrată în casă, îmi arunc haina pe bancheta de arțar și urc treptele scării, strigându-l pe nume.

Sunt pe la jumătatea scării când disting sunetele.

În mintea și în amintirile mele deschid ușa cu piciorul. Așa le-am spus tuturor mai târziu. Adevărul este că abia am avut putere să o deschid.

Și iată-i... goi, transpirați, rostogolindu-se în patul meu.

Stau și mă uit la ei ca o imbecilă. Am crezut că el va percepe prezența mea la fel de acut cum am perceput-o eu întotdeauna pe a lui, că își va ridica privirea, că mă va vedea și, o, nu știu, va suferi un atac de cord, sau va izbucni în lacrimi și mă va ruga să-l iert, sau pur și simplu se va ruga să-l iert în timp ce va suferi un atac de cord.

Apoi văd chipul ei și clipa aceea rea se transformă într-una de coșmar. Este sora mea.

Iar acum, în fața casei mele se află afișul pe care scrie „De vânzare”. Este acolo de luni întregi, dar pe cine pot să păcălesc? O căsătorie destrămată sperie pe oricine. Este ca o piatră aruncată într-un lac liniștit, albastru; valurile pe care le provoacă se perpetuează la infinit. Nimeni nu vrea să cumpere casa aceasta – o casă care nu aduce noroc.

Apăs prea tare pe accelerație și ies cu spatele în stradă, lăsând amintirile undeva, în oglinda retrovizoare.

De-ar rămâne acolo! Dar ele sunt ca niște călători care se îmbulzesc și nu mă lasă să respir.

Nimeni nu mai știe ce să-mi spună și nu-i pot învinui pentru asta. Nici măcar eu nu știu ce-aș vrea să aud. În biblioteca școlii unde lucrez aud șoapte care încetează brusc la apariția mea și observ cât de stânjenitoare poate fi tăcerea care urmează.

Le ușurez situația prietenelor mele sau, mai bine zis, încerc să o fac, pretinzând că totul este bine. Tot anul am făcut asta. Am zâmbit și m-am prefăcut. Ce puteam face altceva? Cei din jur au obosit așteptând să trec peste divorț. Sunt conștientă că trebuie să revin la vechiul meu stil de viață, dar se pare că nu este posibil; nici nu am curajul să încep o viață nouă, cu toate că mi-o doresc cu adevărat. Asta îmi doresc de mult timp.

Când ajung la colț, o iau la stânga. Străzile din Bakersfield sunt liniștite dimineața devreme. Când ajung la liceu, este puțin trecut de ora șapte. Opresc pe locul meu din parcare, iau prăjiturile și intru în clădire.

De la pupitrul principal, secretara școlii, Bertha Collins, îmi zâmbeste.

— Bună, Joy.

— Bună, Bertie. Am adus niște prăjiturile pentru petrecerea corpului profesoral din seara asta.

Dintr-odată ia un aer îngrijorat.

— Tu nu vii?

— Anul ăsta nu vin, Bertie. N-am chef de distracție.

Mă privește cu un aer de cunoscătoare. Este divorțată de două ori și crede că mă înțelege, dar n-o poate face, nu are cum. Bertie are trei copii, amândoi părinții și patru surori. Eu nu am asemenea familie.

— Ai grijă de tine, Joy. Primul Crăciun după un divorț poate fi...

— Mda, știu. Silindu-mă să-i zâmbesc, plec. În ultimul an, această tehnică a funcționat foarte bine pentru mine. Continui să merg. Străbat holul, o iau la stânga în dreptul bufetului gol și mă îndrept spre locul meu. Biblioteca.

Asistenta mea, Rayla Goudge, este deja la lucru. Este o femeie solidă, cu părul încărunțit, care se îmbracă în stil gipsy și

încearcă să-și scrie toate însemnările în haiku. Ca și mine, a absolvit universitatea civilă Davis cu o licență de profesor. Am lucrat amândouă aproape cinci ani și ne-am bucurat de fiecare minut petrecut împreună. Știu că o s-o pierd în luna mai, când își termină masteratul în biblioteconomie și pleacă la altă școală. Este încă o schimbare la care încerc să nu mă gândesc.

— Bună dimineața, Joy, îmi spune, ridicând privirea din teancul de lucrări din fața ei.

— Bună, Ray. Cum se mai simte Paul?

— Mai bine, mulțumesc.

Îmi așez poșeta în spatele ghișeului și-mi încep ziua. Mai întâi calculatoarele. Trec de la unul la altul, deschizându-le pentru elevi, apoi înlocuiesc ziarele de ieri cu cele de azi. În cele șase ore care urmează lucrez cot la cot cu Rayla, verificăm sistemul de catalogare, pregătim avizele pentru cei care au depășit termenul de restituire a cărților împrumutate, înregistrăm cărțile noi și modificăm așezarea la raft. Dacă avem noroc, mai vine câte un elev să ne ajute, dar în această eră a internetului ei au tot mai multe posibilități de a lucra acasă. Desigur, astăzi fiind ultima zi de școală înainte de vacanța de iarnă, biblioteca este tăcută ca un mormânt.

Este un alt lucru la care încerc să nu mă gândesc: vacanța. Ce să fac în cele două săptămâni și jumătate libere?

În anii trecuți abia așteptam vacanța asta. Este, poate, unul dintre motivele pentru care am devenit bibliotecară la școală. Cu cincisprezece ani în urmă, când mai eram la colegiu, îmi imaginam că, în săptămânile libere, călătoresc în locuri exotice.

— Joy, te simți bine?

Sunt atât de pierdută în amintirea a ceea ce a fost înainte, încât îmi ia o secundă să realizez că Rayla mi s-a adresat. Mă aflu în mijlocul bibliotecii, ținând în mână un exemplar uzat și deteriorat din *Madame Bovary*.

Sună clopoțelul. Pereții par să vibreze de zgomotul ușilor care se deschid, de râsetele copiilor, de pașii de pe hol.

Vacanța de iarnă a început.

— Vrei să te duc la petrecere? mă întreabă Rayla, venind spre mine.

— Petrecere? zic eu, cu aerul de parcă chiar la asta m-aș fi gândit. Nu, mulțumesc.

— Nu vii, așa este?

Rayla a reușit – mi-a străpuns sistemul de apărare dintr-o singură privire.

— Nu.

— Dar...

— Anul ăsta nu vin, Ray.

Rayla oftează.

— Și ce vei face diseară?

Amândouă știm că prima seară a vacanței noastre este specială. Anul trecut, vineri seara, Stacey și cu mine am luat masa împreună, apoi am fost la mall, unde m-am chinuit cumplit să gădesc cadoul perfect pentru Thom.

Acesta s-a dovedit a fi chiar sora mea.

Exact acestea sunt amintirile pe care încerc să le evit, dar ele sunt ca azbestul: imperceptibil, dar mortal. Îți trebuie un mecanism special ca să scapi de el.

Rayla îmi atinge brațul.

— Ai împodobit bradul?

Neg cu o mișcare din cap.

— Te-aș putea ajuta să împodobești unul.

— Nu, mulțumesc. Trebuie s-o fac singură.

— Și o vei face?

Mă uit în ochii ei cenușii, calzi și buni, și mi se pare surprinzător de ușor să-i zâmbesc.

— O voi face.

Mă ia de braț. Împreună, străbatem biblioteca tihnită și ieșim pe coridoarele pline, aglomerate ale liceului. Jur-împrejurul nostru copiii râd, vorbesc și-și fac semne de salut.

În parcare, Rayla mă conduce până la mașina mea. Acolo se oprește, ridicând privirea spre mine.

— Nu suport să te las singură de sărbători. Poate ar fi bine ca Paul și cu mine să renunțăm la călătoria în Minnesota.

— Să nu îndrăznești! Bucură-te împreună cu familia ta. Nu-ți face griji, mă descurc eu.

— Tu și Stacey...

— Te rog, nu, am oprit-o cu asprime, dar apoi i-am șoptit: Te rog...

— Ea și Thom se vor despărți, vei vedea. Își va veni în fire.

Nici nu mai știu de câte ori mi-a spus Rayla asta și de câte ori mi-am spus-o eu însămi.

— De ce nu pleci într-unul din acele locuri la care visezi, Machu Picchu sau Londra?

— Poate c-o voi face. Asta spun întotdeauna. Amândouă știm adevărul: mi-e teamă să mă duc singură.

Rayla mă bate pe mână și mă sărută pe obraz.

— Bine. Ne vedem în ianuarie, Joy.

— Crăciun fericit, Rayla.

— Și ție.

O urmăresc cu privirea cum se îndreaptă spre mașină, apoi cum pleacă. În cele din urmă mă așez pe locul meu și stau acolo privind prin parbriz. Când pornesc motorul, pornește și aparatul de radio. Este o interpretare instrumentală a melodiei „It Came Upon a Midnight Clear” care îmi amintește imediat de vremurile mai bune din anii trecuți. Mamei îi plăcea această melodie.

Rayla are dreptate. Este timpul să mă pregătesc de Crăciun. Fără amânări. Zâmbetele și prefăcătoria nu mă vor ajuta să trec de perioada sărbătorilor. Este momentul să încep această nouă viață, de femeie singură.

Circulația pe sensul de plecare dinspre școală se desfășoară bară la bară, copiii strigă unul la altul pe ferestrele automobilelor, dar când ajung pe strada Almond drumul este liber.

Pe strada Cinci o iau la stânga și opresc în parcare lângă o benzinărie Chevron, unde organizația de cercetași 104 vinde pomi de Crăciun. Este vineri după-amiază, târziu, observ imediat că pomii s-au vândut deja și că, de fapt, cei rămași sunt cam golași, se vede mult cafeniu decât verde. În partea aceasta a Californiei, copacii se depreciază rapid, iar eu am așteptat cam mult ca să mai am de unde alege.

Cutreier prin această pădure falsă, aflată pe colțul dintre Fifth Street și Almond, înclinând când și când din cap către prieteni și

necunoscuți, încercând să simulez că sunt în căutarea copacului perfect. De fapt, încerc să nu-i privesc prea de aproape. În cele din urmă nu mai suport. Aleg primul copac din stânga mea, găsesc un puști să mă ajute și duc mâna la portmoneu.

Acel cercetaș drăguț care-mi ia banii îmi întinde o chitanță și un Kleenex. Plâng. Perfect.

Când copacul este ancorat pe capota mașinii mele, sunt deja la pământ. Mă smiorcăi, plâng și tremur.

Opresc la bancomat într-o stare la fel de proastă, dar, din fericire, nu este nimeni acolo să asiste la fluidizarea mea. Dintr-o toană, scot două sute cincizeci de dolari. Am nevoie de podoabe pentru pom. Nu le mai pot folosi pe cele adunate în timpul căsătoriei. Și intenționez să-mi cumpăr și un cadou grozav, pe care să-l deschid în dimineața Crăciunului.

Gândul că voi cheltui bani pentru mine ar trebui să mă bucure; noi, bibliotecarele de liceu, nu facem asta prea des.

Cel puțin așa îmi spun când pornesc spre cartierul meu.

Madrona Lane este un nume drăguț pentru o stradă drăguță, într-o suburbie nu la fel de drăguță din Bakersfield. Am apreciat întotdeauna ironia de a locui pe o stradă ce poartă numele unui copac care nu crește acolo; mai ales dacă avem în vedere că orice plantă verde care îndrăznește să crească pe beton este distrusă de constructori. Când soțul meu și cu mine am văzut-o prima oară, casa era deteriorată, neglijată, singura din acea fundătură, cu iarbă care trebuia tăiată și cu gardul nevopsit. Agentă imobiliară a considerat toate acestea ca oportunități pentru un cuplu tânăr ca noi. Foștii proprietari, mi-a șoptit ea când m-am împiedicat într-o bucată desprinsă din podeaua băii, au trecut printr-un divorț teribil. Ceva asemănător Războiului celor Două Roze.

Atunci ne-am amuzat cu toții. Desigur, s-a dovedit a nu fi chiar așa de hazliu.

Sunt foarte aproape de casă când o văd pe Stacey singură pe drum.

Am apăsât cu putere pe frâne.

Ne-am privit prin parbrizul mașinii. În clipa în care mă vede, începe să plângă. Tot ce pot face este să nu izbucnesc și eu în

lacrimi.

A venit să-ți spună că s-a despărțit de Thom.

Este momentul pe care l-am așteptat, dar acum, când a venit, nu știu ce să fac. Fără iertare nu există viitor între mine și Stacey, dar cum să-mi pot ierta sora care s-a culcat cu soțul meu?

Ridic din nou piciorul, apăs pe accelerator și opresc pe șosea. Apoi cobor din mașină.

Stacey stă acolo, uitându-se la mine, strângându-și jacheta de schi în jurul trupului. Lacrimile îi lucesc pe obraji.

Este prima oară că ne privim de la acel coșmar și în loc de furie simt un dor neașteptat. Îmi amintesc chiar atunci multe lucruri despre ea, despre noi, cum ar fi celebra călătorie cu familia prin statele din deșert. A fost un iad în acel autobuz Volkswagen, când mama cânta melodiile Helenei Reddy cât de tare putea și fuma țigări Eve una după alta.

Mă apropii încet de ea. Ca întotdeauna, când mă uit la sora mea mai mică este ca și cum aș privi într-o oglindă. Gemenele irlandeze, așa ne spunea mama. Ne despart mai puțin de douăsprezece luni; avem același păr ondulat, arămiu, suntem palide, cu tenul pistruiat, ochi albaștri. Nu este de mirare că Thom s-a îndrăgostit de ea; este varianta mai tânără, zâmbitoare.

Face un pas spre mine și începe să vorbească.

Îl părăsesc.

Mai trece un moment până realizez că nu asta a spus.

— Ce? întreb eu, dându-mă un pas înapoi, încruntată.

— Nu putem continua așa, spune ea. Nu acum. Este Crăciunul.

Sunt uluită, confuză.

— Ar trebui să te iert pentru că este Crăciunul?

— Știu că n-o să mă ierți, dar între tine și Thom se terminase totul...

— Au fost probleme. Nu știu cum să închei, ce să spun. Niciuna dintre noi nu se simte bine.

Stacey își mușcă buza de jos – recunosc, un semn de nervozitate apoi îmi întinde o bucată de hârtie albă, groasă.

Înțeleg imediat ce reprezintă.

Invitația la nuntă. Evenimentul binecuvântat este stabilit pe șase iunie.

Asta mă lovește ca un pumn bine plasat în maxilar.

— Glumești, nu? Ar fi trebuit să te despați... nu să te măriți cu el.

Cu un gest lent, ea își desface haina. Este îmbrăcată de sărbătoare, cu niște pantaloni de catifea roșie și un top alb, tricotat, cu paiete Rudolph cusute pe piept.

— Sunt însărcinată, îmi spune ea, ducându-și mâna la pântecul mai plat ca al meu.

Și iată că, în cele din urmă, după luni întregi în care m-am prefăcut că totul e bine, apare ceea ce nu voi putea îndura. Îmi doream de cinci ani un copil; îl imploram pe Thom să punem bazele unei familii. El nu era niciodată „pregătit”. Acum știu și motivul. Eu eram acela. Nu voia să aibă un copil cu mine.

Ea plânge și mai tare.

— Îmi pare rău, Joy. Știu cât de mult îți dorești un copil.

Aș vrea să țin la ea, să-mi strig durerea, poate chiar s-o plesnesc, dar se pare că nu pot respira. Lacrimile îmi întunecă vederea; nu sunt lacrimi obișnuite. De fapt, mă dor. Nu-mi vine să cred că mi-a făcut asta. Că ne-a făcut asta. Cum pot ajunge într-o asemenea situație două fete care au fost apropiate ca boabele dintr-o păstaie?

— N-am vrut să-ți fac rău...

Nu mai pot s-o ascult. Încă o lovitură și mă tem că voi cădea în genunchi chiar aici, pe strada mea, deși am încercat în fiecare zi a anului să mă ridic în picioare. Îi întorc spatele surorii mele și alerg spre mașină. O parte din mine o aude rostindu-mi numele, strigându-mă, dar nu-mi pasă. Cuvintele sunt cumva alungite în sunete fără sens și în silabe.

Nimic nu mai are sens.

Urc în mașină, pornesc motorul și dau în marșarier pe strada goală.

N-am idee încotro mă îndrept și nici nu-mi pasă. Nu mă interesează decât să mă depărtez cât mai mult de invitația la nuntă și de copilul care crește în pântecul surorii mele.

Când văd ieșirea spre aeroport, mi se pare firesc să opresc. Poate este chemarea destinului. Parchez și intru în terminal.

Este mic, dar aglomerat în această vineri. În sezonul vacanțelor, mulți oameni vor să lase în urmă frământările vieții de zi cu zi.

Ridic privirea spre tabela cu plecări.

Hope.

Mă simt cuprinsă de fiori; cuvântul pare nelalocul său pe această listă, înghesuit între orașe obișnuite, ca Spokane și Portland. Clipesc și mă uit din nou, ca să mă conving că nu mi-am pierdut mințile și mi-am imaginat totul.

Hope rămâne. Este în British Columbia, se pare. Canada.

La ghișeu nu este nimeni. Merg într-acolo încet, de parcă aş aştepta să mă trezesc, iar când ajung, o femeie ridică privirea spre mine.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Zborul spre *Hope*... mai este un loc liber?

Ea se încruntă.

— Este o cursă charter. O secundă. Coboară privirea pe ecranul calculatorului. Se aude cum lovește cu degetele în taste. Toate biletele au fost rezervate de o singură persoană. Se uită în jur și vede un bărbat solid, îmbrăcat în salopetă de camuflaj. Duceți-vă să discutați cu el.

Nu sunt genul de femeie care se îndreaptă cu ușurință spre bărbați necunoscuți, mai ales când arată ca Burl Ives, pornit într-o vânătoare de mare anvergură, dar acum nu este timp pentru prudență. Sunt disperată. Dacă mai petrec o secundă în acest oraș, aş putea începe să urlu. Pentru că, după cum știu, Stacey se află tot pe strada mea, așteptând să mă întorc ca să putem „vorbi” mai mult. Strâng poșeta sub braț și mă îndrept spre el.

— Scuză-mă, spun, încercând fără prea mult succes să-i zâmbesc. Trebuie să ajung la *Hope*.

Îmi zâmbește și el.

— Nu prea ai ce vedea acolo. Mă refer la o fată obișnuită cu orașul.

— Uneori este de-ajuns să pleci.

— Nu trebuie să-mi spui asta de două ori. Ei bine, avem un

loc liber dacă vrei. Să zicem o sută de dolari? Dar nu-ți pot promite și întoarcerea. Suntem un grup care face ce-i place.

— Și eu sunt la fel. În mod obișnuit m-ar amuza asta tocmai pentru că este atât de departe de adevăr, dar acum este ceea ce-mi trebuie. Și apoi, poate că nici nu vreau să mă mai întorc. Cine știe? Este ca o breșă în viața mea obișnuită. Tot ce trebuie să fac este să merg mai departe. Și am banii de Crăciun la mine. Am nevoie de pașaport?

— Nu. Doar permisul de conducere.

Plec de aici, mă opresc puțin ca să schimb avionul la Seattle, să arăt actele, să trec prin vamă și să ajung la Hope la miezul nopții. Iau hotărârea să-mi părăsesc țara în mai puțin timp decât îmi trebuie să aleg între pachetele de carne de la Von.

Scot portmoneul și găsesc banii: sunt gata.

După o oră mă aflu în fața porții de plecare, în mână cu biletul pentru Hope. În jurul meu bărbații discută, râd. Exagerat de multe salutări. Descopăr că sunt vânători de trofee, genul de indivizi care-și împodobesc pereții cu copite. Iar aceasta este marea lor vânătoare, departe de neveste și de copii, și este evident că distracția începe înainte de plecarea avionului.

Sunt total neinteresați de femeia tăcută, obosită din mijlocul lor. Mă așez pe unul dintre locurile libere. Lângă mine se află o revistă. *Noutăți despre vânat și pescuit*. O bibliotecară citește orice, așa că o iau și încep s-o răsfoiesc. Articolul despre pierderea vederii găștelor mă lasă rece, la fel și seria de fotografii despre împăierea animalelor. În cele din urmă întorc pagina și văd o imagine frumoasă dintr-o stațiune de modă veche. Se numește Confort Fishing Lodge și mă invită să vin să stau o vreme.

O vreme.

Este o idee minunată. Îndoi revista aceea subțire și o îndes în poșetă. Când voi ajunge acasă, voi cataloga articolul alături de celelalte visuri ale mele, în ordine alfabetică. Într-o zi, aș vrea să vizitez Confort Lodge. Când pun revista în dezordinea din poșeta mea, simt pielea aspră a carcasei aparatului de fotografiat. Îl apuc și-l scot afară.

Nu am nevoie de un aparat digital ultramodern. Acesta pe care-l am este strașnic. Un Canon SLR greoi, negru cu argintiu. Îl scot din carcasă, îmi trec cureaua în jurul gâtului și îndepărtez obturatorul de lentilă.

Dacă tot pornesc într-o călătorie spre necunoscut, ar trebui să existe și fotografii care să immortalizeze acest eveniment important.

Mă concentrez asupra porții de plecare și fac un instantaneu cu alți pasageri, cu pista văzută prin ferestrele murdare. Încerc chiar să mă fotografiez. Asta îmi ocupă mintea puțin, dar apoi lumea reală se insinuează la loc în gândurile mele.

Stacey se căsătorește cu Thom și-i va dăruia un copil.

Mă doare mai mult decât pot suporta. Lacrimile îmi

împăienjenesc din nou ochii; le șterg în grabă.

Sunt atât de sătulă de plâns, atât de plictisită să mă simt ca o jumătate de om, dar nu știu cum să schimb lucrurile. Tot ce știu este că mai mult de trei decenii sora mea a fost temelia vieții mele, iar acum parcă aş sta pe nisip. Nu m-am simțit niciodată atât de pierdută și de singură. Dacă aş putea să clipesc și să spun o rugăciune ca să dispar, aş face-o.

Zborul meu este anunțat la difuzor; bărbații se năpustesc înainte ca un miriapod ale cărui nenumărate picioare, îmbrăcate în pantaloni de pânză, se mișcă simultan. Îi urmez în tăcere.

În avion găsesc un loc liber în ultimul rând.

Practic, brațul fotoliului meu atinge ușa toaletei, atât este de aproape. Încerc să nu văd nicio metaforă în această amplasare.

Mă așez, îmi leg centura de siguranță și privesc pe fereastra mică, ovală, cum se lasă noaptea. Toți bărbații sunt în partea din față a avionului, râzând și vorbind. Am primit imediat acceptul pentru decolare și am pornit spre cerul acum închis la culoare, negru.

Mai frunzăresc revista despre vânătoare și pescuit. Un articol despre pădurea tropicală din Olympic îmi reține atenția. Se pare că se află în statul Washington, înghesuită între sute de mile de coastă și un lanț muntos, inegal. Copacii sunt gigantici, primitivi, de un verde absolut, cumva liniștitor. O femeie s-ar putea rătăci într-un loc ca ăsta. Aș putea face sute de fotografii grozave, poate chiar...

— Te simți bine acolo, singură?

Ridic privirea.

Este tot Burl Ives. Îmi zâmbește: zâmbetul îi strânge mustața, făcând-o să semene cu o unealtă de mânat vitele, dezvelindu-i un șir de dinți prea mari.

Cea de-a doua parte a întrebării lui, „acolo, singură”, ajunge la mine.

— Sunt bine, îi spun, deși era foarte departe de adevăr.

— Apropo, eu sunt Riegert. Riegert Milosovich.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Joy.

— Bine. Îți doresc o vacanță grozavă, Joy. Iar tu, urează-ne noroc la vânătoare.

— Vă doresc să nu aveți incidente, spun, incapabilă să sper că vânătoarea va merge chiar bine. Sunt membră legitimată a clubului „Nu ucideți creaturile vii”. Iar ideea că niște bărbați beau și-și încarcă arma mi se pare teribil de prostească, dar nu este treaba mea. Încă o dată, vă mulțumesc pentru bilet. Sper că puțină Hope (Speranță) este exact ce-mi trebuie.

— Nu este așa cu noi toți?

Intră în toaletă și trăneste ușa. Câteva momente mai târziu iese și se îndreaptă, pe culoarul dintre rânduri, spre locul său. Tocmai ajunge la primul rând când aud un zgomot și simt cum avionul începe să tremure. Riegert se poticnește și cade în genunchi.

Partea din față a avionului se lasă în jos.

În jos.

Asta nu e bine. Botul avionului ar trebui să fie ridicat.

Mă apuc de brațul fotoliului ca să mă liniștesc. Știu că este ridicol, dar nu mă pot stăpâni. Totuși, cumva, mă face să mă simt mai bine.

Avionul recapătă altitudine. Am timp să șoptesc „mulțumesc, Doamne” și să zâmbesc înainte de explozie.

Avionul se prăbușește rapid. Sunt aruncată înainte; centura mă trage înapoi. Mă lovesc de perne ca o păpușă de cârpă și-mi plesnește ceva la gât. Aparatul de fotografiat mă lovește tare în coaste. Măștile de oxigen galben-deschis cad din tavan.

Undeva, în fața mea, geme un bărbat. Este un sunet teribil, gutural, nenatural. Scutur din cap, gândindu-mă: Nu! Doar acest cuvânt. Inima îmi bate atât de tare că nici nu pot respira.

Aflată în partea din față a cabinei, însoțitoarea de zbor ne spune să ne aplecăm și să ne apăsăm capetele de locul din față. Ne arată ieșirile.

Căpitanul întrerupe anunțul ca să ne spună:

— Fiți tari. Apoi i se adresează femeii: Ocupă-ți locul.

Asta nu este turbulență.

Ne vom prăbuși. Ai crede că un avion cade din cer cât ai clipi, dar adevărul este că fiecare secundă este percepută ca o oră. Este adevărat că viața ți se desfășoară cu repeziciune prin fața ochilor.

Rostesc numele surorii mele și mă încovoi de durere. Ar fi trebuit să vorbesc cu ea, s-o las să-mi vorbească. Îmi înfig degetele în brațul scaunului. Fiecare respirație este șuierată și neregulată.

Căpitanul ne spune din nou:

— Pregătiți-vă sufletește de aterizare.

Aterizare. Ei fac totul să sune programat, ca și cum...

Avionul lovește pământul în picaj, cu botul mai întâi.

De data asta, țișatul meu se pierde în hârjăitul jalnic și-n scrâșnetul metalului sfâșiat.

Lucrurile zboară pe lângă mine – un șir de scaune, o valiză, o tavă. Ca și cum am fi într-un tunel turbionar. Stewardesa cade pe lângă mine. Este încă legată de scaun. Tot ce pot face este să privesc îngrozită cum zboară pe lângă mine, țișând. Timp de o secundă, privirile ni se întâlnesc, apoi luminile cabinei se sting.

Țip din nou, incapabilă de data asta să mă stăpânesc. Dar sunetele pe care le scot nu înseamnă nimic, sunt ca brizele în timpul musonului.

Deși văd totul derulat cu încetinitorul, știu că avionul se lansează înainte, lovindu-se și strivindu-se de copaci, stânci și praf.

Ne lovim de ceva și se răstoarnă. Aparatul de fotografiat mă izbește în ochi.

Avionul se zgâlțâie, geme și se oprește cu un scrâșnet.

Durerea îmi explodează în cap.

Îmi trebuie o secundă să realizez că suntem cu capul în jos.

Atârî de centură și mă doare totul. Durerea de la cap, chiar în spatele ochiului stâng, este ca un cui înroșit în foc, fixat cu ciocanul. Simt gust de sânge.

Dar ne-am oprit. Sunetul acela oribil de metal sfâșiat a încetat. Acum e liniște. Straniu.

Fumul năvălește în cabină, înghițind scaunele și culoarul. Nu mai văd nimic. Oamenii încep să tușească, apoi să plângă în hohote.

Îmi desfac centura și cad pe podea, lovindu-mă la cap atât de tare încât îmi pierd cunoștința un moment.

Când mă trezesc, sunt dezorientată. Simt gustul propriului

meu sânge și-mi amintesc: trebuie să ies din avion.

Dar peste tot este fum. Văd flăcările care ling pereții, cuprinzând scaunele acoperite cu huse. Limbi portocalii de foc, flămânde... peste tot.

Tușind, mă uit în jur după ceva cu care să-mi astup nasul și gura.

Dar nu văd nimic. Este doar întuneric, fum și flăcări. Oamenii cad de pe scaunele lor, aterizând pe ceea ce este acum podeaua. Îmi scot jacheta și o țin la gură, târându-mă spre ieșire – sau cel puțin sper că există una. Tot ce știu este că percep mișcare în fața mea, tuse, și pași, și șoapte. Tavanul este plin de îmbinări și de excrescențe care-mi zgârie genunchii. Mă lovesc cu capul de containerele de deasupra care s-au deschis în cădere.

Orbecăi prin fumul des, dând la o parte sfărâmăturile, trec de orificiile deschise, unde ar trebui să fie ieșirea laterală din avion. Mă uit după oamenii care ar trebui să fie încă pe scaunele lor, atârând înconștienți, dar nu găsesc pe nimeni.

În cele din urmă, cu senzația că a durat câteva ore, văd ieșirea. Acolo se află un bărbat care-mi întinde mâna, ajutându-mă să ies. Pare a nu ști că părul și cămașa îi sunt pătate cu sânge, că i-a intrat ceva ascuțit în partea de sus a brațului.

— Pe aici, îmi spune cu o voce obosită, tremurată.

— Ai nevoie de doctor, îi spun, surprinsă că plâng.

Cuvintele acestea eliberează ceva din mine, ceva atât de puternic încât mă tem că mă voi îneca în acel ceva și voi fi purtată departe. În cele din urmă reușesc să mă opresc în picioare.

El îmi atinge capul. Când își retrage degetele, sunt pătate de sânge.

— Și tu. Ești ultima?

— Cred că da. Eram pe ultimul rând.

Mă întorc să mă uit la scaunul meu și văd acum doar o gură căscată, ceva negru cu portocaliu care a fost coada avionului.

Cum de nu am observat asta?

Tremur, simt o durere cumplită de cap, simt cum îmi șiroiește sângele pe obraji și mă agăț de mâna lui. Are pielea îngroșată, transpirată și mă face să mă simt aproape în

siguranță.

Afară este întuneric absolut, de catifea, nu seamănă cu negura cenușie a cabinei care arde.

Pământul scrâșnește, cedând sub picioarele mele. Este ca nisipul mișcător, greu de mers pe el. Mă uit la picioarele mele. Ceva mi se pare aiurea. Ca și cum gravitatea n-ar mai exista sau s-ar fi modificat cumva. Caut pe cineva să întreb: unde suntem? Asta nu este lumea pe care o cunoșteam. Aerul este dur, diferit. Pământul este moale. Mă întreb brusc dacă nu cumva pământul a fost înmuiat de sânge – de sângele nostru, sau poate este benzină.

Toți sunt la fel de năuciți ca mine. Dincolo de cel mai apropiat copac începe să se formeze un grup. Cum să ajung tocmai acolo și de ce sunt singură?

La distanță aud sirene.

Mă împiedic de ceva și cad în genunchi. Durerea de cap a revenit, tâmpilele îmi zvâcnesc.

Aud ceva și ridic privirea.

La început mă gândesc că sunt ambulante și mașini de poliție, apoi mi se par țipete... dar nu mai au legătură cu noi. Am supraviețuit doar.

Mă ridic în picioare încă o dată. Am reușit să mă ridic; încerc să ascult. Capul îmi zvâcnește.

— *Explodează... fugi...*

Cuvinte. Cineva strigă. Fumul mă înghite, vine dinspre coada avionului.

— Fugi! O să explodeze. Îl văd pe Riegert fugind spre mine, făcând semne cu mâna.

După o secundă realizez ce-a spus. Încerc să alerg spre pădure pe pământul negru, spongios.

Dar este prea târziu și știu asta.

Explozia, când vine în sfârșit, este ceva nemaîntâlnit.

În prima secundă fug spre adăpost, în următoarea sunt în aer, zbor, sunt imponderabilă. Când lovesc pământul, o fac cu un zgomot surd și cu durere. Apoi totul se întunecă.

Deschid ochii spre cerul cenușiu-negru, cu o tentă portocalie,

stranie, ca la Halloween, care tremură ușor. Vârfurile copacilor înconjură peisajul, formând un cerc ciudat deasupra capului. Nu sunt copaci obișnuiți; sunt extrem de mari. Străjuiesc locul ca niște vizitatori gargantuești, șoptind între ei. Cade o ploaie ternă; pare mai mult o ceață.

La început nu aud nimic, în afară de bătaile proprii mele inimi. Ca și cum urechile mi-ar fi înfundate cu vată. Bătaile inimii sunt încete, ca ecoul surd al unui sunet îndepărtat.

Cu toate acestea, treptat, aud mai mult.

Sirene care par depărtate și înăbușite, dar identificabile. Motoare care torc. Anvelope care scrâșnesc pe pietriș sau pe teren stâncos.

Unde mă aflu?

Răspunsul îmi vine în imagini precipitate și cu un val de adrenalină.

Avionul.

Prăbușit.

Cureaua aparatului de fotografiat mă strangulează. O smucesc, eliberându-mă, și mă silesc să respir.

Cenușii de pe cer este fumul de la explozia avionului. Jur-împrejurul meu, copacii au luat foc. De acolo vine portocaliul de pe cer: flăcările. Aud trosnetele, simt căldura. Obrajii îmi sunt acoperiți de sânge și sudoare.

Încerc să mă ridic, dar nu pot să mă mișc.

Sunt paralizată.

Îmi privesc picioarele, încercând să nu intru în panică. Unul este gol. Nu are nici pantof, nici șosetă; este doar întunecat, cu degetele pline de noroi îndreptate spre cer.

— Răsuțește-l, reușesc să murmur.

Piciorul meu drept execută un mic dans convulsiv.

Nu sunt paralizată. *Mulțumesc, Doamne.*

Îmi ia foarte mult, dar în final îmi mișc și brațele, vârându-le sub mine, și mă ridic. De aici, dintre copaci, pot vedea locul unde s-a prăbușit avionul.

Pare un glonț alungit de foc, nu mai are aripi. Iarba din jurul lui este un lac de noroi, cenușă și sfărâmaturi. Copacii care îl străjuiesc arată ca o perie de dinți uriașă, ruptă. Pentru prima

oară înțeleg ideea de distrugere. De ruină. Acest pământ este distrus acum, sângerează ca și noi.

La distanță, prin perdeaua de cenușă, văd ambulanțe, mașini de poliție, mașini de pompieri. Supraviețuitorii sunt acolo, adunați în lumina strălucitoare a farurilor și a felinarelor provizorii. Simt nevoia să immortalizez acest moment, ca să existe o dovadă, dar mâinile îmi tremură necontrolat.

— Sunt aici, scâncesc, încercând să ridic mâna.

Dar nu privește nimeni încoace. Nu mă caută nimeni.

De ce? mă întreb. Îmi amintesc cum m-a strigat Riegert, cum a întins mâna spre mine, apoi cum și-a acoperit fața și a căzut la pământ.

Ei cred că am murit în explozie.

Dar eu sunt aici.

Este ultimul meu gând conștient.

*

O văd stând printre copaci, nu departe de mine. Arată exact așa cum mi-o amintesc: înaltă și slabă, cu părul blond-argintiu și ochii exact de culoarea oului de prihor. Are tenul palid și încă neridat; poartă un tricou roz Rocky Mountain Mama și rujul ei preferat Max Factor. Căpșuni și frișcă. O aștept să-mi zâmbească, dar ea, în loc s-o facă, încrucișează brațele și privește în altă parte. Fumează o țigară lungă, cafenie.

— Mamă? rostesc încet, întrebându-mă dacă mă poate auzi. În jurul nostru, o stranie cacofonie de zgomote – motoare ambalate, vaiete stridente precum sirenele, trosnete care sună ca hârtia cerată strânsă în balot. Însă mai presus de toate, pot totuși să-mi aud inima. Bate repede, dar sare peste atât de multe bătăi, încât mă simt amețită.

Ea vine spre mine aproape alunecând. Când se apropie, o văd zâmbindu-mi în cele din urmă și asta declanșează ceva înlăuntrul meu.

Îngenunchează lângă mine.

— Ești rănită.

Știu că-mi atinge fruntea. Pot să-i văd mișcarea, dar nu-i simt

atingerea. Mă uit în ochii pe care-i iubesc așa de mult.

Începusem să uit cum arăta, blândețea atingerii ei, timbrul vocii.

Mâinile pe care mi le așază pe față sunt reci, liniștitoare.

— Trezește-te, Joy. Nu este vremea ta.

— Am murit, nu-i așa? De asta ești aici.

Mama îmi zâmbește și în acea unică expresie se concentrează toată copilăria mea, ani și ani în care m-am simțit în siguranță, iubită.

Plâng. Știu asta înainte ca ea să-mi șteargă lacrimile.

— Stacey se mărită cu soțul meu...

— Șștt. Mă sărută pe frunte și-mi șoptește: Trezește-te, Joy. N-a venit vremea ta.

Nu vreau să mă trezesc.

— Nu.

— Trezește-te, Joy, acum. Este vocea mamei mele, singura pe care o aud când sunt în încurcătură, și nu pot s-o ignor, cu toate că știu că dacă deschid ochii ea dispare. Nu va mai fi lângă mine, ținându-mă de mână și sărutându-mă. Mirosul șamponului Suave și cel de țigară mentolată vor dispărea din nou.

— Îmi lipsești, mamă.

Îcnind, respir din nou. Durerea revine, ascuțită ca o bucată de sticlă, zvâcnind în capul meu. Aerul din jur este gros din cauza fumului.

Încet, deschid ochii. Îmi este greu să văd ceva, să mă concentrez în ploaia care cade. Cerul este plumburiu, umflat de nori și de fum. Picăturile răpăie pe fuzelajul avionului avariat. La distanță aud sirene, și motoare, și voci, și pași, dar asta este departe, foarte departe.

Sunt ascunsă în inima pădurii. Jur-împrejurul meu cresc ferigi uriașe. Pantoful meu atârână de o creangă deasupra capului meu. Se clatină săltat de briză.

Este uimitor că n-am lovit vreun copac.

Mă târâi în genunchi și mă prind de un trunchi din preajmă, să mă sprijin. Când în cele din urmă reușesc să mă ridic, sunt cuprinsă de amețală. Lumea se înclină dezgustător, apoi se

îndreaptă singură. Mă concentrez asupra recuperării pantofului, a încălțării, de parcă n-aș putea fi salvată în picioarele goale.

Când termin, ridic privirea. Dincolo de luminișul plin de fum, de gunoaie și de resturile din avion, văd conturul vehiculelor de salvare. Un șir de oameni se deplasează spre altă parte a pădurii întunecate. Fasciculele lanternelor luminează brusc botul incandescent prin perdeaua de fum.

Pot să ajung acolo.

Fac un pas dureros, mă clatin, apoi altul și altul. Când mă apropiu de marginea luminișului, mă aștept să fiu văzută. Într-un minut se vor rezezi să mă ajute, să mă aducă înapoi în viața reală.

La casa goală din alea Madrona, unde-mi voi petrece sărbătorile singură, la Volvoul meu, cu pomul ancorat pe capotă. La calendarul pe care voi bifa zilele până la nunta surorii mele și nașterea copilului ei.

Nu te întoarce.

Este vocea mamei sau vântul?

„Nimeni nu știe c-am fost în avionul acela.” Rostesc cu voce tare cuvintele pentru prima oară și, rostindu-le, întrevăd o posibilitate. Nu va observa nimeni absența mea decât când va începe școala.

Privesc în jur prin pădure.

În spatele meu, copacii sunt mai deși, strânși laolaltă, dar lumina lunii îmi arată calea printre ei.

Este aproape ca un semn acel fascicul de lumină. Deși tremur și sunt mult prea amețită, încep să mă depărtez de locul prăbușirii avionului.

Nu durează mult până văd un gol între copaci și aud vuietul îndepărtat al mașinilor.

Undeva sus, în fața mea, se află un drum.

Pășesc încet prin această pădure veche, întunecată. Capul mă doare încă, văzul îmi este neclar, iar locul acesta este ca niciun altul. Este ca și cum aș călători în altă dimensiune. În fața mea, totul este un labirint de umbre și fum, luminat de lună. Pânzele de păianjen se leagă între ele; în lumina estompată, firele lor par făcute din sticlă colorată. Ceața acoperă pământul, îmi înghite picioarele și solul îmbibat.

În cele din urmă ajung la capătul pădurii, de unde începe civilizația. Este un drum vechi și neîngrijit și pornesc pe el. Linia galbenă întreruptă de pe mijloc este nepotrivită, ca un gând care-ți vine prea târziu, este, de fapt, mai mult o sugestie decât o regulă. La diferite intervale, un semn galben îi atenționează pe conducători să fie atenți la elani.

De fiecare dată când aud o mașină care se apropie, mă ascund între copaci. Nu vreau ca vreun Bun Samaritean să mă „salveze”. Cele mai multe sunt mașini de intervenție care, oricum, merg prea repede ca să poată vedea o femeie singură care nu vrea să fie văzută.

În sfârșit, ajung la marginea unui oraș. Un semn vopsit strident îmi urează bun venit în inima pădurii tropicale. Semnul este improșcat de noroi și pe jumătate ascuns de o ferigă de dimensiuni gigantice, astfel că nu pot citi numele orașului, dar văd cuvântul Washington.

Nu mă aflu în Canada.

— Dar se presupune că trebuia să fiu în Hope, mă adresez vidului din jurul meu. Copacii mă compătimesc, murmurând înțelegători. Ei știu cum este să fii dezrădăcinat, dezamăgit. Este destul de rău că singura mea decizie spontană din viață a dus la prăbușirea avionului; putea, cel puțin, să se fi prăbușit lângă destinația mea.

Dar ce mai contează unde mă aflu?

Ies de sub perdeaua de copaci și urmăresc banda de pe asfalt spre oraș, netezindu-mi părul din mers. N-am idee cât am rătăcit; locul acesta pare prea ireal pentru a fi legat de o noțiune

atât de științifică precum timpul.

Ar trebui să mă întreb încotro mă îndrept, dar nu-mi pasă. Minte mea este instabilă.

Orașul, care nu este Hope, arată ca un platou de filmare. Noaptea îl împresoară; ceea ce a mai rămas strălucește în lumina felinarelor și a luminilor de sărbătoare. Moși Crăciuni și oameni de zăpadă atârnă de stâlpii felinarelor; fâșii de becuri cu lumini albe încadrează ferestrele.

Magazinele s-au închis deja și asta mă bucură. Nu vreau să văd pe nimeni deocamdată.

Îmi doresc un pat. Mă doare din nou capul și încep să simt răcoarea. Într-un restaurant mic și călduros găsesc un perete acoperit cu pamflete și un bătrân care bea cafea la bar. Văd o reclamă despre Confort Fishing Lodge și am senzația că este mâna destinului, un sentiment care pune stăpânire pe mine și mă face să mă înfior. Este locul acela drăguț despre care am citit în *Noutăți despre vânătoare și pescuit*. Locul care mă întâmpină atât de bine, ca să rămân o vreme.

Mi-ar prinde bine puțină tihnă. Și, cu siguranță, un loc unde să stau.

Las în urmă lumina și căldura restaurantului și încerc să urmăresc harta de pe pliant.

Sunt din nou singură, mi-e frig și capul începe să mă doară cu adevărat, dar cel puțin am o destinație.

*

Găsesc șoseaua spre Lakeshore și pornesc pe marginea ei fărâmicioasă, trecând peste găurile de dimensiunea unei roți. Merg destul de mult. Picioarele încep să mă doară. Mă deranjează lipsa șosetei. Este ciudat; capul mă doare, pielea îmi este jupuită, stomacul mă arde acolo unde m-a rănit centura de siguranță, m-am îndepărtat de locul accidentului (asta trebuie să fie ilegal), iar eu sunt îngrijorată de bășicile de la picioare.

Este un soi de liniște pe care nu l-am mai experimentat; nu este liniștea din oraș, atunci când oamenii dorm și mașinile lor sunt parcate. Este o liniște nefirească. Cântecul păsărilor te

surprinde ca un zgomot puternic și auzi veverița fugind într-un copac la apropierea ta.

Sunt o orășeancă destul de convinsă ca să mă mir ce caut în acest ținut al nimănui.

Mă trezesc privind în josul drumului spre oraș, dorindu-mi să aud vreo mașină. Tocmai voiam să mă întorc, când am luat-o după ultimul colț și m-am trezit într-un luminiș mare, cu un lac liniștit, limpede, la stânga, și o pădure imensă la dreapta. Drumul devine șosea, străjuită de fiecare parte de pomi fructiferi, fără frunze. La capăt se vede o construcție din bușteni rustică, nu, mai bine zis dărăpănată. Acoperișul este un covor de mușchi. Veranda care o înconjoară este lăsată într-o parte. La stânga ușii din față se află o sculptură făcută cu fierăstrăul reprezentând o lebădă albă, mare. Sub ea, un anunț pictat care-mi urează bun venit la Confort Fishing Lodge. Lângă el un altul care-mi amintește de propria-mi viață.

„De vânzare.”

Grozav! Ce fac acum?

Sunt prea obosită să mă întorc în oraș. Cineva parcă îmi bate toba în cap.

Mă voi lăsa la mila proprietarului. Cu siguranță va avea o cameră de închiriat. Am de ales?

— Nu este de mirare că doar am visat la aventuri, șoptesc, luând-o pe o cărare de piatră neîngrijită care duce din parcare la cabana a cărei ușă o găsesc deschisă.

— Bună ziua, strig pășind înăuntru. Salutul meu se pierde în liniște, rămânând fără răspuns.

Culoarul dă într-o cameră mare, cu un șemineu imens din piatră și din lemn, cu două ferestre gemene de la podea până în tavan, care se deschid spre lac. Umbrele parcă se atârnă de fiecare suprafață, dar în lumina lunii disting o sofa acoperită cu un pled verde cu roșu, aflată față în față cu șemineul, două scaune uzate, din piele, și un cufăr vechi care servește ca măsuță pentru cafea.

Fotografii alb-negru, în ramă neagră de lemn, sunt aliniate pe pereți. Chiar și de la distanță se vede că sunt vechi.

La dreapta mea se află biroul de recepție, din alamă și lemn,

un registru de casă vechi și o cutie plină de broșuri și foi volante.

Rămân acolo în întuneric, neștiind ce să fac, dar mi-e greu să gândesc. Mă doare capul.

Poate ar fi bine să mă așez pe sofa și să dorm.

Dar îmi doresc cu disperare o baie.

Am comis deja o crimă – pătrunzând ilegal, așa că poate găsesc o baie și un pat.

Pornesc cu atenție înainte.

Încerc să deschid ușile, una câte una. Nu reușesc, așa că urc pe scări. O singură ușă la stânga mea este deschisă. Mă strecor încet înăuntru și pășesc în cameră. Este întuneric; îmi ia un minut să mă obișnuiesc.

Când reușesc s-o fac, văd un băiat care stă în pat, frecându-se la ochi, clipind la mine:

— Mami?

— Nu, sunt Joy. Îmi pare rău c-am intrat...

— Ești reală?

Zâmbesc.

— Da. Încerc să mă cazez aici, dar nu este nimeni la recepție.

— Am închis.

— Oh! Mai este vreun motel în preajmă?

Acum capul îmi zvâcnește.

— Niciunul.

Asta a fost, cu siguranță, ziua mea cea mare.

— Grozav!

Aventura mea, pe jumătate realizată, evoluează de la rău la infernal.

— Totuși avem camere, zice el obosit. Iar eu știu să înregistrez clienții.

— Adevărat? Aș avea nevoie de... vocea mea sună răgușit. Am nevoie de prea multe. Ar fi bine să mă concentrez asupra unui singur lucru. O cameră pentru noapte ar fi grozavă.

— Tatălui meu nu-i va plăcea, dar asta este și casa mea. Aruncă deoparte așternutul și se ridică din pat. Iese pe coridor, apoi se întoarce spre mine. Vii?

— Oh! Sigur că vin!

Mă conduce la parter și-mi arată ultima ușa pe stânga.

— Aici. Răsucește mânerul și deschide ușa.

În cameră văd un dulap îngust, un pat mare și un birou într-un colț. În întinericul plin de umbre totul pare sărăcăcios, dar curat.

— Mulțumesc, îi spun. Cât despre bani...

— Lumea plătește la plecare.

Asta este o ușurare. Pot lua legătura cu banca mea, să-mi trimită bani la sfârșitul sejurului, dacă nu-mi ajung banii pe care-i am.

— Poate ne vedem mâine, îmi spune, apoi pornește în fugă spre scară.

Închid ușa și, iată, îmi surprind imaginea într-o oglindă dreptunghiulară, luminată de razele lunii, aflată deasupra dulapului.

Arăt ca naiba. În părul meu roșcat, care și-a mărit de vreo trei ori volumul, sunt resturi de frunze și crengi. Ochii mei albaștri – piesa de rezistență a chipului meu – sunt injectați, iar tenul palid și pistruiat este plin cu pete murdare.

Ceva nu este în regulă.

Sânge.

Unde este?

Observ zgârieturile și zonele unde mi s-a jupuit pielea, dar nu am răni profunde.

Slavă Domnului!

Trebuie să fi fost gustul ploii cel pe care l-am simțit zăcând acolo. Poate mi-am mușcat limba... sau poate că este gustul metalic al lacrimilor.

Nu contează.

Ce contează acum este baia și un pat. În ordinea asta. Deschid ușa mică ce dă în baie.

Duș. Nu există cadă. Un duș. Sunt dezamăgită, dar nu și surprinsă. N-a fost tocmai ziua în care lucrurile să meargă așa cum mi-am dorit.

Intru sub dușul fierbinte cu hainele pe mine.

De ce nu?

Totul trebuie spălat.

Prima parte a somnului meu este destul de tulburată, trebuie să admit – un caleidoscop de amintiri urâte. Prăbușirea. Sora mea. Thom. Prăbușirea. Dar am învățat un lucru: când ești destul de obosit, culcă-te și dormi, pentru că nimic nu-ți vindecă mintea mai bine ca o noapte liniștită. Când mă trezesc, mă simt foarte bine pentru o femeie care a supraviețuit prăbușirii unui avion mic și acum fuge de propria-i viață.

Nu.

Nu fug de ea. Sunt în prima mea aventură.

Totuși, nu pot să nu sper, poate doar pentru o secundă, că Stacey se mai află în fața casei mele, așteptându-mă. Îngrijorându-se. Poate crede c-am fost răpită și sună la poliție. *Apoi* va regreta că s-a culcat cu soțul meu și că mi-a frânt inima. Dar chiar în timp ce mă cufund în această dulce închipuire, simt că-mi este frig. Sora mea nu va suna la poliție, nu va cere să se facă cercetări. Cu un an în urmă, poate ar fi făcut-o. Acum, nu. Nu mai știe atât de bine care este viața mea încât să se mire că lipsesc. Din câte știe ea, sunt pe o plajă în Jamaica, alături de un iubit tânăr. Sau într-o pădure sălbatică primitivă, tropicală...

Ascult păsările din fața ferestrei. Aud și valurile lacului care se lovesc alene de mal. Undeva, la un radio, se aude o melodie.

În baie găsesc un mic set de călătorie în sertarul de sus. Periuță de dinți, pastă, șampon, loțiune de corp. Este tot ce-mi trebuie. Așa că mă mai bucur de un duș prelungit și mă îmbrac cu hainele de ieri. Pantalonii mei negri sunt uscați, dar bățoși, la fel și, acum, curatul meu set de pulovere.

Spălată și îmbrăcată, simt că sunt pregătită să încep această aventură. Înhaț aparatul de fotografiat și ies din siguranța camerei mele 1A, așa cum scrie pe placa de pe ușă, și plec în căutarea cuiva care să mă înregistreze. Dacă am noroc, băiatul are dreptate și pot plăti la sfârșitul sejurului meu aici.

Holul este învăluit de lumina palidă a soarelui și încălzit de un foc care trosnește. Totul pare incredibil de tăios și de lucitor. Chiar și scaunele uzate și sofa acoperită cu cuvertură. Văd pete mici ca niște diamante pe piatra șemineului. Prin contrast, fiind lipsită de lumina soarelui, zona recepției pare mohorâtă,

oarecum cenușie. Mă aflu într-o parte a lumii unde lumina schimbă evident lucrurile. Fac câteva fotografii pentru albumul meu cu decupaje din ziare, apoi mă întorc spre ușă.

Undeva se aude zgomotul ascuțit făcut de o unealtă, un fierăstrău poate sau o prășitoare. După câteva minute se aud pași afară, care vin pe cărare trecând pe ponton.

Ușa se deschide.

Este băiatul pe care l-am cunoscut noaptea trecută. Este mai mic decât mi-am imaginat – opt sau nouă ani, cu părul negru, aspru și obrajii pistruiți. Are genele destul de lungi ca să pară frumos. Dar îi observ cu precădere ochii. Sunt de un albastru rece și triști.

Când mă vede, lasă jos ciocanul pe care-l ține în mână.

Îi zâmbesc.

— Bună ziua, din nou. Mă bucur că te văd.

— O, Doamne! Își încrucișează brațele. Recunosc limbajul trupului. Este exact ce fac și eu acum, când mă uit la fosta mea soră, încrucișez brațele de parcă niște straturi de mușchi și de oase mi-ar putea proteja inima. Am crezut c-o să pleci.

Aud cum îi tremură vocea; sună a singurătate. Simți că barca ta s-a dezlegat și plutești în derivă. Asta simt zilnic de aproape un an. De asta am ajuns aici, pretinzând că nu am soră.

— Aș vrea să rămân o vreme. Dacă se poate.

Înainte să mai pot spune ceva, ușa de la intrare se lovește de perete și intră un bărbat. Este slab, cu păr negru, scurt și o față făcută parcă doar din linii și scobituri. O barbă închisă la culoare, nerasă de câteva zile, îi acoperă obrajii supți, accentuându-le paloarea. Ochii lui sunt de un verde straniu, o culoare prea vie față de restul feței dure, marcată de vreme. Se poate vedea cât de frumos a fost odinioară, înainte ca viața să-l uzeze. Știu cum se simte. Adesea, în ultimul an, am crezut că-mi pierd culoarea de la ploaie sau pălesc de la soare. Nu m-ar fi surprins să mă trezesc într-o dimineață o femeie alb-negru care se mișcă într-o lume colorată. El nici nu mă observă. Se uită direct la băiat.

— Ce cauți aici, băiete? Parcă tăiam iarba împreună? Are o voce profundă și bogată în inflexiuni, înmuiată de un accent

irlandez provincial.

— Am intrat pentru o Coca și am găsit-o pe *ea*. Arată spre mine. Noaptea trecută am cazat-o la 1A... așa cum făceam cu mama când am deschis locul ăsta. Înainte să apari *tu*.

Omul m-a privit o secundă, poate mai puțin. Evident, nu prezentam interes pentru el.

— Un client, zici? Asta e grozav, nu? Felul în care o spune nu lasă îndoială în privința reacției lui. Nu i se pare deloc important.

Și deși vocea lui este plină de sarcasm, accentul irlandez cântat o mai îndulcește. Abia se uită la mine.

— Cred că prezența mea v-a luat un pic prin surprindere, spun eu. Îmi pare rău. Am ajuns aici aseară. Aș vrea să rămân câteva zile.

Omul se apleacă după ciocan. Chiar dacă este o distanță între noi, îl aud oftând.

— Știu că nu vrei să vând locul ăsta, Bobby, dar un client nu schimbă lucrurile.

— Ai spus că vindem pentru că n-a mai stat nimeni aici.

— Nu asta am spus.

— Mie îmi place aici, strigă Bobby. Și știu să cazez clienții. M-a învățat mama.

Bărbatul pare a se dezumfla la acest argument.

— Aha.

— Eu nu vă fac probleme, zic eu. Brusc, mi se face teamă. Dacă plec de aici, mă duc acasă. Mă cunosc. Niciodată n-am trecut prea bine peste piedici și acasă nu vreau să mă întorc încă. Stacey mă va aștepta; va trebui să fac față cununiei, și nașterii copilului, și inimii mele frânte. Doar câteva zile. Vă rog. Am nevoie de o vacanță.

— Rămâne, zice Bobby sfidător, privindu-și tatăl.

Omul se uită la fiul său și, în privirile pe care le schimbă, văd doi oameni care nu mai comunică între ei.

— Spune-i să nu se aștepte la nimic din partea mea. Sunt prea ocupat ca să fac pe gazda.

Simt un val de recunoștință. Fiecare fugar are nevoie de o pauză, iar mie acest străin tocmai mi-a dat-o. Pot rămâne aici, să

mă ascund o vreme, destul de mult ca să-mi recapăt suflul și curajul pentru o nouă rundă cu viața adevărată.

— Vă sunt recunoscătoare. Puteți... nu știu... nu știu cum să exprim cât de mult înseamnă pentru mine. Dacă aș spune tot ce simt, el m-ar categorisi imediat drept... nebună. Mă numesc Joy, mă prezint eu.

— El este Daniel. Eu sunt Bobby.

Daniel pare iritat.

— Haide, Bobby, am nevoie de ajutorul tău să tai copacii de lângă lac. Mama ta a lăsat locul în paragină.

Bobby se îndreaptă spre tatăl său cam fără chef. Când ajunge la ușă, Bobby se întoarce să mă privească. Apoi, fără o vorbă, își urmează tatăl.

În liniștea de după plecarea lor m-a izbit un gând: *rămân*. Este prima mea vacanță după câțiva ani și mă aflu într-un loc exotic. Deși a început cam nesigur (foarte bine, asta este o afirmație exagerată), este așa cum spun copiii de școală: acum totul e în ordine.

Mi s-a oferit un mare cadou în această vacanță.

Timpul.

Timpul pentru a mă debarasa de o încărcătură care m-a tras în jos în ultimul an. Nu am cum să apreciez cât va dura acest interludiu, așa că este mai bine să profit din plin de el.

Fără văicăreli, grimase sau plânsete. Asta este hotărârea pe care o iau.

Atât cât voi sta aici, vreau să fiu vechea, sau poate noua, Joy Faith Candellaro, femeia care crede în dragoste, și în căsătorie, și în povești cu zâne. Femeia care am fost.

Dar deocamdată simt nevoia să mănânc ceva, sunt moartă de foame.

Nu-mi ia mult să găsesc bucătăria. Spațiul acesta mic, demodat, îmi amintește vag de bucătăria mamei din casa în care am crescut – aceleași dulapuri gălbui cu model dantelat pe margine, cu aparatura argintie și podelele de stejar. Mă simt cumva ca acasă, iar mirosul de cafea proaspătă mă face să salivez.

Cafeaua are un gust mai bun în vacanță decât a avut vreodată acasă. La fel chiflele și crema de brânză pe care o găsesc în frigider. Deschid sertarul de lângă sobă, căutând hârtie și un pix. Ca toate sertarele de pretutindeni este plin cu obiecte de tot felul: cărți de joc, agrafe pentru hârtii, chitanțe de la magazine, rețete scoase din reviste, markere roșii și pliante de călătorie. Înghesuit în spate, un film pe un DVD nou, nedesfăcut, „Copiii pierduți”. Chitanța lipită pe partea din față arată că a fost cumpărat acum trei zile.

Este același film pe care l-am luat și eu cu o săptămână în urmă la o reducere de la Target.

Iată că avem aceleași gusturi ciudate în privința filmelor. Zâmbind la gândul acestei conexiuni neașteptate, găsesc ce-mi trebuie: un pix și foi de hârtie. Pe o coală albă cu dungi albastre, scriu: o chiflă, o lingură de cremă de brânză, cafea.

La sfârșitul șederii mele aici voi găsi o modalitate de a plăti toate acestea. Slavă Domnului că există lumea computerizată! Nu-mi va trebui mai mult de cinci minute să scot bani de la un bancomat, chiar și aici, în inima acestui ținut al nimănu.

Mai târziu, poate voi găsi un taxi să mă ducă în oraș, dar deocamdată vreau să explorez acest loc unde am aterizat pe neașteptate. Mă opresc în camera mea, iau aparatul de fotografiat și plec.

În plină lumină a zilei sunt uluită de acest colț sălbatic, izolat de lume.

Totul este estompat, atenuat de aerul îmbibat cu ceață. Peste tot apă: în iarba de unde îmi țâșnește sub picioare, în picăturile care cad constant de pe crengi și streșini, în valurile care lovesc pontonul. Simt că reasc datorită aceste umezeli, ca un călător în deșert care a dat din întâmplare peste o oază, acolo unde nu mai credea că este posibil. Deocamdată nu văd nimic foarte clar; este o lume învăluită în ceață și apă, dar înfrumusețată și mai mult de lipsa de claritate. Dumnezeu știe că mi-am văzut prea clar viața în ultimul an. Îmi aleg locațiile fotografiilor cu grijă; nu știu când voi mai face rost de film.

În căutare după fotografia perfectă, mă îndrept spre lac. Apa este de un cenușiu deschis, striată de reflexiile norilor de deasupra.

Malul este alcătuit din bucăți mici de pietriș, ca niște boabe, și din pietre care par șlefuite până la obținerea unei pelicule strălucitoare, negre. Un ponton argintiu din lemn se întinde deasupra apei. Valurile lovesc în joacă țărșii. Nu departe se află un minunat leagăn dublu, lucrat manual; când și când, vântul îi zăngăne lanțurile.

Nu mai sunt alte case pe malul lacului pe care să le pot vedea. Este aproape virgină această pădure. N-am mai văzut ceva asemănător.

Mă întorc și privesc cabana. De la distanță pare mai mult

ciudată decât uzată. Din articolul pe care l-am citit, locul are mai mult de șaizeci de ani vechime. În fotografiile din revistă, pe pajiște erau copii care-și aruncau Frisbee unul altuia, unii folosind cercuri, alții jucând badminton și crochet. Nu este de mirare că bărcile cu vâsle, canoele și caiacele adunate la ponton au fost utilizate permanent.

Tot restul zilei mă uit prin cabinele din spatele cabanei. Sunt sărăcăcioase, dar pitorești. Vopsite din nou, cu pardoseala refăcută și frecate bine cu soluție de albit, ar putea fi pregătite pentru clienți.

Ferestrele vechi, cu sticla care face valuri și cu ornamente distincte, de arțar, sunt în formă bună, la fel și pereții interiori, din bușteni curățați.

Fotografiez totul, pânzele de păianjen pline de rouă, lebedele de pe lac, cabinele pline de mușchi, populate de șoareci. Între timp, îmi imaginez cum ar putea arăta locul în alte condiții. Cândva, cu zece sau doisprezece ani în urmă, visam să am o astfel de unitate de cazare. În anii aceia am adunat duzini de cărți și sute de articole despre felul în care se conduce un han. Îmi pot imagina fiecare cabană cu paturi din alamă de modă veche, cu cuverturi pufoase mari și dulapuri pictate manual.

Acum stau pe ponton privind lacul, cu aparatul de fotografiat în mână, și mă gândesc la fișetele din garajul meu și la preținsele aventuri închise între ușile lor metalice, cenușii.

N-ar fi trebuit să-l las pe Thom să-mi surghiunească visele în garaj. Acela a fost începutul sfârșitului, după cum văd acum. Chiar și ieri acest gând m-ar fi făcut să plâng; acum, însă, mă trezesc zâmbind.

Visez din nou, pentru prima oară în atâția ani, și mă simt bine.

Un sunet îmi întrerupe gândurile. Mă întorc încet și cercetez locul.

Daniel este pe acoperiș, lovind șindrila cu ciocanul. Îl urmăresc mult timp, aproape dorindu-mi ca Daniel să ridice capul și să mă vadă, dar el muncește ca un robot sau ca un om în misiune, fără pauză.

Mă întorc și pornesc de-a lungul țărmului, lovind pietrele cu

picioarul, observând mușchiul care crește peste tot, ținut uitat de timp.

Fiecare frunză este uriașă, Fiecare copac falnic, fiecare piatră acoperită cu mușchi. Tocmai voiam să mă aplec după o agată, când aud vocea unui copil.

— Nu știi, spune vocea tremurând. Poate.

Pornesc după sunet în pădure și-l găsesc pe Bobby înngenuncheat într-un luminiș. Brazii îl înconjoară, ridicându-se semeți spre cupola cerului, blocând totul, cu excepția unui singur ax de lumină aurie. Solul este alcătuit dintr-un strat de mușchi verde-deschis și ferigi mici. În fața lui se află o bancă cu aspect rustic, făcută din trunchiuri de copaci răsucite și lăcuite.

Bobby pare incredibil de mic în locul acela, așa cum este înconjurat de copacii gigantici.

— Nu încă, se adresează nimănui. Nu pleca.

Aud cum îi tremură vocea și asta mă impresionează, mă face să mă apropii.

— Bobby?

El se crispează la auzul vocii mele, dar nu se întoarce spre mine, nici nu-mi răspunde.

Vin mai aproape. Trec de el și intenționez să mă așez pe bancă.

— Oprește-te! îmi strigă el, împingându-mă. O să te așezi pe ea!

Ceva din vocea lui îmi îngheață sângele în vine. Mă opresc brusc.

— Bobby?

El înngenunchează în țărână și se apleacă înainte.

— Acum e în ordine. A dispărut. Poți să te așezi.

Pare absolut distrus acest băiat care doar ieri își sfida tatăl, impunându-i să mă lase să stau aici. Ia două figurine de pe pământ, de lângă genunchi, și le face să se lupte. Este vorba de Darth Vader și contele Dooku, cred. O femeie nu poate lucra într-un liceu fără să cunoască cultura populară. În cele din urmă, mă așez pe banca din fața lui.

— Te simți bine, Bobby?

— Da.

— Nu prea pare. Vrei să-mi spui motivul?

— O să mă crezi și tu nebun.

— De ce c-aș face-o?

Se folosește de Darth ca să-l pocnească pe Dooku.

— Toți mă cred dus.

— Mă îndoiesc.

În cele din urmă mă privește.

— Ei nu cred că eu o văd.

— Pe cine?

Îi ia un moment ca să-mi spună:

— Pe mama. A murit.

Mă simt ca și cum am fi înotat prea departe în apa rece.

— Cu ea vorbeai când am ajuns aici?

El încuviințează.

— Totuși nu sunt nebun. Știu că este în rai. Dar o văd uneori.

Tata consideră că este doar o *apariție*, ca domnul Patches.

— Domnul Patches era prietenul tău imaginar?

Bobby își manifestă dezgustul.

— Mda. Când aveam patru ani. Se întoarce la figurinele sale, le face să se lupte. Pe mama nu mi-o imaginez.

Mă trezesc gândindu-mă la prăbușirea avionului, când am „văzut-o” pe mama mea. A fost o imagine deplină, completă, am crezut în ea, deși sunt un adult. Unui băiat de vârsta lui nu i se poate cere să înțeleagă fetele pe care ți le poate juca mintea.

Sau inima.

— Eu mi-am văzut mama cu o zi în urmă, deși a murit de zece ani.

Bobby ridică privirea din nou.

— Adevărat?

Am încuviințat.

— Vorbesc tot timpul cu ea.

Bobby pare să se gândească la asta și la mine.

— Ea îți răspunde?

Reflectez la asta. I-am simțit prezența doar în câteva ocazii rare, de neuitat.

— Într-un fel, poate. De cele mai multe ori știu ce mi-ar fi spus.

Bobby începe să-și adune figurinele din nou.

— Lui îi pare bine că ea a murit.

— La cine te referi?

— La tatăl meu.

Privesc spre lac și, cu toate că nu pot vedea cabana, îl aud pe Daniel lucrând.

— Iar acum trebuie să mă prefac că-l plac.

— Ce vrei să spui?

El ridică din umeri.

— El și mama au divorțat când aveam patru ani. Nici nu-l cunosc bine. Se află aici doar pentru că ea a murit.

Patru. Exact anul în care a apărut domnul Patches. Am urmat destule cursuri de dezvoltare a copilului ca să fac această legătură evidentă.

Îmi aleg cu grijă răspunsul. Discutăm aici chestiuni serioase ale inimii și, deși sunt conștientă că nu este treaba mea, noi, profesorii, știm că nu le poți sincroniza niciodată perfect cu copiii. Dar când aduc ei vorba despre un subiect delicat, este bine să-l discuți. De cele mai multe ori nu ți se mai oferă altă ocazie.

— El este aici, nu?

— Norocul meu. Bobby se șterge la ochi și se întoarce, vădit jenat de manifestarea sa emoțională.

Înțeleg ce simte. La opt ani, tata ne-a părăsit. L-am așteptat ani de-a rândul să se întoarcă. Mă ridic de pe bancă și mă las în jos la nivelul lui Bobby.

— Nu este nicio problemă dacă plângi, îi spun cu blândețe.

— Asta spun adulții, dar nu este adevărat. Arnî Holtzner spune că doar bebelușii plâng. Iar acum toți cei de la școală îmi spun „plângăciosul”.

— Arnî Holtzner este un capsoman care nu are niciun prieten adevărat.

Bobby pare șocat. Un zâmbet timid, ezitant, îi înflorește în colțul gurii.

— Ai folosit un cuvânt cam urât pentru Arnî.

— Cunosc altele și mai urâte, crede-mă.

Bobby mă privește un moment, încercând să nu-mi

zâmbească.

— Vrei să mă urmărești cum mă joc?

— Sigur, spun, părându-mi-se ușor să-i surâd.

De fapt, aproape că râd. Aici, în acest luminii ciudat, la sute de mile de casă, mă simt pierdută, dar și, oarecum, regăsită.

Mă așez pe vine și mă uit la figurinele cu care se joacă.

— Haide, Vader, ripostează.

Noaptea, deși am adormit repede, m-am trezit scăldată de o transpirație rece, incapabilă să respir normal. Amintirile din timpul prăbușirii avionului nu-mi dau pace. Aș putea să jur că nisipul pe care-l simt în ochi este cenușă.

Încerc să adorm la loc, dar mi-e imposibil. Mi-a revenit durerea de cap, la fel și durerea din piept. Nu este o durere adevărată, ci doar fantoma unei inimi frântă. Este durerea cu care am trăit din ziua în care am venit acasă pe neașteptate și i-am găsit pe Thom și Stacey împreună. Dau la o parte cuvertura, cobor din pat și mă duc la fereastră.

Prima tentă roz a răsăritului apare pe cerul negru. Iau aparatul de fotografiat, mă îmbrac și ies din cameră. Pe la jumătatea drumului spre culoar aud o voce. Este dialectul domol și cântat al lui Daniel.

Mă uit după colț.

Se află lângă fereastră, privind spre lac. Părul lui negru este încâlcit.

Mișcându-mă încet, trec de colț și văd la ce se uită.

Bobby este afară, la lac, singur, gesticulând violent. Chiar de la distanța aceea, prin lumina obscură, nesigură a zorilor îmi dau seama că nu este nimeni lângă el.

Uneori o văd.

— Apără-ne, Doamne, spune Daniel cu vocea frântă.

Știu că se roagă, că invocă ajutorul divin. Cu toate acestea, cuvintele îmi sunt adresate. Mă simt legată de ele într-un fel ciudat.

Cu o înjurătură, iese afară și coboară poteca spre lac.

Mă îndrept spre fereastră, dar de aici n-o să-i pot auzi. Dacă vreau să trag cu urechea, trebuie s-o fac corect. Cu această

înșelătoare fărămă de logică, despre care știu că este, de fapt, doar curiozitate, mă strecor afară și pășesc în umbra întunecată aruncată de un rododendron de dimensiunile unui Volkswagen.

— Ce naiba, Bobby? Am crezut că ne-am înțeles în privința asta, spune Daniel.

— Nu mă poți opri să vorbesc cu ea.

— Poate mâine o să mergem să vorbim cu părintele James. El...

— Mai bine te întorci la ce-ai făcut până acum. Nu te vreau aici, spune Bobby. Împingându-și tatăl la o parte, fuge înapoi în casă. Plânge prea tare ca să mă vadă.

Daniel rămâne acolo o vreme, uitându-se spre lac. Între noi există o intimitate ciudată; sunt prinsă ca într-o capcană de prezența lui. Nu mă pot mișca din ascunziș fără să risc.

În cele din urmă se întoarce cu spatele către apă și pornește spre casă, înjurând încet când trece pe lângă mine. Odată intrat, trăneste ușa așa de tare, încât aceasta se deschide din nou.

Rămân destul de mult acolo, în întuneric, apoi ies la lumina zorilor. Dincolo de copacii întunecați și de cenușiul metalic al lacului, cerul este acoperit de straturi de culoare: fucsia, lavandă și portocaliu.

Ridic aparatul de fotografiat și găsesc cadrul pentru fotografia perfectă, dar chiar în timp ce o fac, îmi pierd interesul. Ceea ce mă interesează chiar acum nu poate fi immortalizat, nici încadrat prin obiectivul aparatului.

Bobby și Daniel au probleme. Este evident că se îneacă amândoi în marea a ceea ce au pierdut.

Cunosc aceste ape întunecate.

Trebuie să le arunce cineva un colac de salvare.

Când mă întorc în bucătărie, găsesc un ibric cu cafea și un platou cu briose. Cu afine, preferatele mele. Adaug o ceașcă de cafea și o singură brioșă pe listă, apoi plec în căutarea amintirilor pentru călătoria mea.

Fotografia perfectă. Nu accept mai puțin. Afară, revărsatul trandafiriu al zorilor a lăsat locul unei zile cenușii, gălbui, cu vreme indecisă: acolo, lângă drum, este înnorat și ploios; aici, la ușa din față, este întunecat și umed; jos, lângă lac, este soare.

Când cobor pe cărare, simt aerul îmbibat de ceață. Cântecele păsărilor izbucnește în rafale ca de mitralieră la fiecare pas al meu. Fac câteva fotografii înainte ca atenția să-mi fie atrasă de cele două leagăne. Sunt foarte reușite – lucrate manual, proiectate cu atenție. Au un suport glisant, două scaune și un reazem.

Îmi plăceau leagănele; acasă, în Calabasas, Stacey și cu mine petreceam ore întregi în aer liber, una lângă alta, împingându-ne una pe alta. Mă îndrept spre leagăne, pun încet aparatul de fotografiat pe o treaptă și șterg roua de pe unul dintre cele două scaune negre de piele. Mă așez, mă reazem, apoi împing cu picioarele în pământ până ajung, practic, să zbor. Cerul de culoarea lămâii și a cărbunelui îmi umple câmpul vizual.

— Adulții nu se dau în leagăn.

La auzul vocii lui Bobby, mă proptesc cu picioarele în pământ ca să mă opresc.

El stă lângă grinda stâlpului de susținere. Ochii lui sunt roșii de plâns. Cute mici, roz, de somn îi brăzdează fața. Părul cârlionțat i s-a întins pe alocuri.

Simt o dorință copleșitoare să-l iau în brațe și să-l strâng la pieptul meu. Dar mă trezesc spunându-i:

— Nu se dau în leagăn? Cine spune că nu?

El mă privește încruntat:

— Nu știu.

Mă mai privește o vreme, apoi se îndreaptă spre leagănul vecin. Se așază și se lasă pe spate.

— Este un leagăn grozav. Cineva a muncit din greu la el.

— Tata l-a făcut. Cu mult timp în urmă.

Ne legănăm împreună, în sus și în jos. Deasupra capului, norii se unesc, apoi se dispersează și plutesc.

— Vezi norul de acolo? spun eu în timp ce leagănul se înalță. Cel ascuțit. Cu ce ți se pare că seamănă?

Bobby tace o vreme, apoi spune:

— Cu mama. Și ea avea părut așa, umflat.

— Eu cred că arată ca un... hmmm. Un zipper-umpazoo.

— Un *ce*?

— N-ai auzit de profesorul Wormbog, cel care căuta grădina zoologică Zipperumpa?

El clatină solemn din cap.

— O, va trebui să-ți spun povestea cândva.

— Promiți?

— Jur.

În cele din urmă îmi zâmbește și se lasă pe spate, împingându-se cu picioarele în pământ.

— Ce zici de norul acela? Pare un băț ascuțit.

— Sau o bucată de prăjitură cu nucă de cocos.

El chicotește.

— Sau pălăria lui Gandalf.

Ne legănăm atât de tare, încât eu trec de la voioșie și de la senzația că sunt ușoară la o stare de amețală. Încetinesc, mă uit spre lac. Tăcerea se lasă între noi, devine apăsătoare.

— Poate a venit momentul să-ți spun povestea aceea acum. Am putea sta pe iarbă.

Bobby oftează.

— Astăzi trebuie să mă duc la întâlnirea grupului de tineri.

— Este atât de rău?

— Acolo va fi și Arnî Holtzner. Iar părintele James încearcă întotdeauna să-mi vorbească despre mama. Crede că m-aș simți mai bine dacă m-aș ruga. De parcă...

Mă întorc și-l privesc.

— Nu crezi că te-ar ajuta?

— Dumnezeu a lăsat-o să moară, nu?

— A, zic eu, recunoscând ce simte. Iar tu ești furios pe el.

Bobby ridică din umeri.

— Nu vreau să mă rog la el, atâta tot.

Norii se adună deasupra capetelor noastre, căpătând luciri metalice. Înainte ca Bobby să termine de spus: „va ploua”, toarnă deja cu găleata.

Râzând, alergăm spre casă. Înăuntru mă scutur, dar nu-mi voi usca hainele așa. Îmi scot puloverul rece și umed și-mi șterg ploaia de pe față.

— Trebuie să mă duc în oraș să-mi iau haine.

— În dulapul tău o să găsești o cutie cu lucruri pierdute și găsite. Mama păstra *totul*, în caz că musafirii se întorceau după ele.

— Adevărat?

— Asta dacă nu le arunca tata. Abia aștepta să se debaraseze de ele.

Mă grăbesc în camera mea, deschid dulapul și o găsesc; o cutie de carton pe care scrie „Pierdute și Găsite”. Cutia este plină cu haine de toate felurile și măsurile. După o cercetare atentă, aleg o fustă neagră, evazată, cu elastic în talie, care-mi ajunge aproape de genunchi, un pulover ivoar în formă de barcă la gât și ciorapi negri, până la genunchi.

Când mă întorc astfel îmbrăcată în hol, Bobby mă aștepta.

— Ne mai putem juca?

— Am crezut că trebuie să te duci la întâlnirea tinerilor.

— După-masă. Tata vrea să termine de vopsit holul de sus. Ca să vândă aici și să ne mutăm la *Bawston*.

Nu pot să nu zâmbesc, auzindu-i accentul. Mă așez pe podea alături de el.

— Nu-ți place la Boston?

— Îmi place aici.

— I-ai spus asta tatălui tău?

— De parcă m-ar asculta!

— Poate ar trebui să încerci să discuți cu el.

Ipocrizie totală. Brusc, am devenit un fel de „draga de Abby”. Eu, care fug de o soră care a vrut să-mi vorbească.

— Părinții mei au divorțat când eram de vârsta ta. Mama ne-a dus pe mine și pe sora mea prin toată țara ca să începem o

viață nouă. Tata... ne-a lăsat să plecăm. Nu l-am mai văzut de atunci.

— Ești norocoasă.

Îl privesc.

— Chiar crezi asta?

Se uită încruntat la mine. Timp de o secundă cred că va spune ceva. Dar el se ridică și se îndreaptă spre cămin. Pe vatră se află o cutie veche de lemn din care scoate două figurine în poziție de luptă. Gandalf îmbrăcat în alb, iar Samwise purtând însemnele regalității.

— Vrei să joci?

Observ cât de mult se teme să vorbească despre ceea ce simte pentru tatăl său. Cum să nu înțeleg asta eu, care fug de viața adevărată?

Îmi lungesc gâtul, încercând să mă uit în cutie.

— Îl ai și pe Frodo acolo?

Bobby chicotește.

— Da. O să ne prefacem că poartă inelul.

Bobby și cu mine ne-am petrecut dimineața așezați pe podeaua camerei de zi, luptându-ne să ne croim drum prin Mordor, apoi sus, pe laturile abrupte ale muntelui Doom. Sincer, nu-mi amintesc când m-am mai distrat așa de bine. Vorbim despre lucruri fără importanță și ne amuzăm. Pe la amiază coboară și Daniel. Mânjit de vopsea, cu două pensule și o găleată, trece pe lângă noi.

— Haide, Bobby. Este momentul să mergi la grupul de tineri.

— Nu vreau să merg.

— Mișcă-te. Daniel deschide ușa de la intrare și își așază ustensilele pe podea. Hai să mergem, băiete. O să luăm mai întâi masa de prânz, la vreun restaurant.

— Joy poate...

— Nu.

Bobby îmi aruncă o privire care vrea să spună: „Vezi?“, apoi se ridică.

— Bine, vin, împărate.

Mă străduiesc să nu zâmbesc la modul lui neconvingător de a se împotrivi.

La vârsta lui, eu i-aș fi adresat tatălui meu alte invective, mai dure decât cea de împărat.

— La revedere, băieți, le spun de pe podea.

Bobby se întoarce spre mine tânjind.

— Poți să te mai joci dacă vrei. Poți fi și Frodo.

— Nu, aștept să te întorci.

Daniel își mână fiul spre ușă. Câteva minute mai târziu aud motorul unei mașini care pleacă.

Apoi se lasă din nou liniștea.

Încerc să-mi umplu timpul. Aș putea să mă duc în oraș să-mi cumpăr haine, film și hrană, să mă plimb prin pădure, să împrumut o canoe și să ies pe lac sau să dorm. Noaptea trecută a fost greu: nu m-au lăsat coșmarurile.

Închid ochii. Mă simt așa de bine aici, întinsă pe covorul moale de lână, ascultând liniștea, simțind căldura care radiază de la un foc aproape stins.

În visurile mele stau pe o saltea cu aer, plutind pe lacul Curran. Soarele este fierbinte și strălucitor; când încerc să deschid ochii, mă dor. Simt oamenii în jurul meu, scăldându-se în apă. Vocea surorii mele este cea care se aude permanent: *Îmi pare rău*.

Scuzele ei se repetă mereu. Știu că ar vrea să deschid ochii, s-o iau de mână, să-i spun că totul este în ordine, dar nu este așa. Mi-a frânt inima. O aud și pe mama în visurile mele, spunându-mi să mă trezesc. Sunt convinsă că vrea și ea s-o iert pe Stacey. Vreau să le spun că n-o pot face, dar sunt luată de maree. Sunt în ocean, singură... apoi, într-un pat de copil, după care, într-o încăpere albă.

— Vrei să MĂ PĂCĂLEȘTI?

Cuvintele astea mă tulbură, mă izbesc parcă. Cu un efort, deschid ochii. La început mă aștept să văd apa, albastră, luminată de soare.

Văd covorul verde, podeaua de lemn și partea de jos a unei sofale cu o pătură pe ea.

Sunt în cabană, dorm pe podeaua camerei de zi. Clipesc, încerc să mă concentrez și mă ridic în genunchi.

Daniel este la recepție și străbate zona cu pași mari, vorbind

la telefon.

— Ce vrei să spui, o luptă?

Mă încrunt și stau pe loc.

— Are doar opt ani, spune Daniel, apoi rostește niște vorbe cam neortodox, pe un ton scăzut. Iertați-mă, părinte. Și credeți că n-am încercat? Acum, dușmanul îmi este Dumnezeu. Și eu.

Mă ridic încet și rămân lângă șemineu. Nu m-a văzut încă, dar când o va face, știu că nu va fi încântat. Nu mă vrea în cabană, ca să nu mai vorbim că nu vrea să trag cu urechea la conversația lui personală. Dar nu mă pot mișca. El pare atât de... nu-mi vine cuvântul potrivit. Nici furios, nici supărat.

Rănit.

— Da, zice după o pauză. Apoi: Vin imediat. Trânțește telefonul pe masă, înjură tare și-și trece mâna prin păr. Încet, se întoarce spre camera de zi.

Rămân acolo înghețată, privindu-l.

— Îmi pare rău, spun ridicând mâinile.

— Asta-mi mai lipsea!

— Eram pe podea. N-am vrut să trag cu urechea.

Privirea lui trece pe lângă mine, o dovadă evidentă că locul meu nu este aici, apoi se fixează pe fotografiile de pe șemineu, din stânga mea. Fotografii de familie.

Cu altă înjurătură, se năpustește afară din cabană și trânțește ușa în urma lui.

Aud motorul mașinii pornind și roțile care împroașcă pietrișul ud. Abia atunci mă mișc.

Mă întorc la policioara căminului și iau una dintre fotografii. În ea, Bobby, un bebeluș cu un chip dolofan, într-un costum bleu de schi. Daniel zâmbește fericit și ține aproape o femeie frumoasă, cu părul închis la culoare. Nu încapă îndoială în privința iubirii care li se citește în ochi.

Nu este de mirare că Daniel este grosolan cu mine. El și Bobby trec prin momente dificile și nu au nevoie de spectatori nepoftiți.

În jumătatea de oră care urmează, pregătesc masa, apoi curăț locul. Când termin, mă întorc în camera mea, unde îmi spăl celelalte haine și le atârâ pe tija dușului să se usuce, apoi revin

în hol.

Focul moare încet, pierzându-se într-o ploaie de scânteii.

Când se întorc ei, mă găsesc în fața lui, încălzind mâinile.

Bobby intră primul, părând foarte deprimat.

— Bună, Joy. Tata spune că nu mai am voie să joc Game Boy două zile. Și n-am fost eu cel care a început.

Mă întorc spre ei.

Daniel stă pe un scaun în fața mea. Din felul în care se uită la Bobby pot spune că a fost la fel de afectat de acest conflict ca și fiul său. Nu pare furios; mai degrabă citesc tristețe în ochii lui.

— Este o chestiune de familie, spune el ascuțit. Nu vorbi cu ea. Vorbește cu mine.

Taci, Joy.

Taci.

Nu pot s-o fac. Daniel a ieșit de câțiva ani din viața fiului său; poate că în timpul acesta n-a fost în preajma copiilor.

— Copiii se bat, spun eu cât pot de blând. Sunt bibliotecară la un liceu. Crede-mă că știu.

— Tata nu știe, zice Bobby așezându-se lângă mine.

— Ce nu știu? întrebă Daniel iritat. Când ne privește, pe Bobby și pe mine, nu zâmbeste.

— Tu n-ai fost niciodată bătut la școală. Vocea lui Bobby tremură. În acest tremurat percep cât de mult și-ar dori să nu-și fi dezamăgit tatăl.

Spre uimirea mea, Daniel zâmbeste.

— Când eram copil, la Dublin, am avut parte de o mulțime de păruieli.

— Adevărat?

— Da. Și am primit destule șuturi în fund, crede-mă. Propriul meu tată mi le dădea. Spunea că nu vrea să crească un fătălău. Zâmbetul îi pălește. Dar nu e nimic rău în a fi băiatul mamei. Te-a iubit cu disperare, Bobby.

— Știu.

— Dar n-ar fi vrut să te bați în grupul de la biserică.

— Știu și asta.

Aș vrea să intervin cu un sfat care să le schimbe viețile, să-i apropie, dar știu că nu este problema mea.

O vreme prea îndelungată tăcem cu toții.

În cele din urmă, Daniel se ridică.

— Mai bine mă duc să lucrez la dormitoarele de sus. Nimeni nu va cumpăra locul ăsta așa cum este acum. Vii?

— Vreau să-i arăt lui Joy vârfurile mele de săgeată.

O clipă, observ iritare în ochii lui Daniel, apoi pleacă.

— Bine. O să muncesc singur. Fără a ne mai privi, o ia pe scară și dispare.

Imediat ce Daniel pleacă, mă uit la Bobby.

— Nu ești prea drăguț cu tatăl tău.

— El nu este prea drăguț cu mine. Își dă părul la o parte, descoperindu-și rana, urâtă, vineție, de deasupra ochiului.

— A țipat la mine din cauza bății și nici nu a fost vina mea.

Aș fi vrut să-l ating, dar el nu pare pregătit să fie alinat. Așa că prefer să-l întreb:

— Celălalt cum arată?

— Nu l-am nimerit, zice Bobby nefericit. Tare am vrut să-l pocnesc. Eram atât de furios.

— Ce s-a întâmplat?

Umerii lui se lasă ca ai unui om înfrânt.

— Arnie Holtzner m-a pocnit.

— Capsomanul? Cum așa?

— Pentru că sunt plângăcios.

— Nu ești așa, Bobby. Ești un băiat foarte curajos.

— Mda.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Confectionam podoabe de Crăciun din bucăți de vată și colaci de salvare. Eu n-am vrut să le fac și Arnie m-a întrebat de ce, eu i-am răspuns că ornamentele sunt niște prostii, el a spus că eu sunt prost, iar eu am zis că nu este așa. Atunci m-a pocnit.

Am vrut să-i spun că Arnie este un tâmpit, dar m-am abținut.

— De ce n-ai vrut să confectionezi ornamentul?

— Pentru că noi nu vom avea pom de Crăciun. Vocea i se frânge. Se uită spre ușa pe care tatăl lui tocmai a trântit-o. Mama n-ar fi uitat niciodată de Crăciun.

Știu că ar trebui să tac, dar când mă uit la acest băiețel lovit de soartă sunt atrasă de o forță pe care n-o pot nega.

— Nu se știe niciodată, Bobby. De Crăciun se petrec minuni.

*

În ceea ce a mai rămas din după-amiaza aceea, joc șah cu Bobby și ne uităm la filmele cu Winnie-the-Pooh. În tot timpul acesta îl aud pe Daniel lucrând sus, ciocănind, întinzând nisipul, plimbându-se din cameră în cameră.

Îmi spun că trebuie să stau departe de ceea ce este între ei, dar această interdicție sună sec.

Cei doi au nevoie de ajutor și este Crăciunul. Poate că mi-am pierdut spiritul sărbătorilor, dar nu pot sta să urmăresc cum și-l va pierde și acest băiețel. În plus, asta este prima mea aventură adevărată. Ce fel de aventurier ignoră nevoile altora?

— Hai să ne mai jucăm, zice Bobby, întinzând mâna spre piesa lui de joc.

Eu râd. Trei runde de „Candy Land” sunt destul de mult pentru ca un adult să le supraviețuiască, dar Bobby trage cărțile pentru mine și-mi mută piesele, și trebuie să recunosc că n-am fost prea solicitată.

— Nici vorbă. Ce-ar fi să facem altceva?

— Știu!

Se ridică și aleargă sus. După câteva momente revine cu un vas plin cu pietre.

— Este colecția mea.

Se așază pe podea și răstoarnă vasul. Duzini de pietre se împrăștie. Printre pietrele atât de frumoase sunt și câteva vârfuri de săgeată. Bucăți de scoici colorate adaugă culoare grămezii de pietre.

Îngenunchez lângă el.

— Oh!

El le ridică una câte una; fiecare piatră are povestea ei. Sunt agate, scoici de pe plajă și vârfuri de săgeată. Vocea lui sună ritmat ca zgomotul unei prășitoare.

— Mami a găsit-o pe asta la râu. Asta era pe plajă, ascunsă sub un lemn. Eu am găsit-o pe asta de aici.

Când termină, se așază pe vine.

— Întotdeauna spunea c-o să-mi găsească un vârf de săgeată alb.

Simt cum îi pierе entuziasmul și tristețea i se strecoară în glas.

— Mama ta?

— Da. Spunea c-o s-o găsim împreună.

Pentru a schimba subiectul, zic:

— Ce caută moneda aceea în vas?

El abia o privește.

— Nimic.

Este ceva destul de definit în acel „nimic” pe care-l rostește.

— Chiar așa? Nu există niciun motiv? Pentru că astea sunt lucrurile tale speciale.

El întinde mâna spre bănuțul acela obișnuit.

— Mi-a dat-o tata când am fost la târg. Mi-a cumpărat un cornet cu înghețată și m-a lăsat să păstrez restul.

— Și nasturele acela albastru?

Bobby nu-mi răspunde imediat, iar când o face, vocea lui este foarte blândă.

— Asta este de la cămașa de lucru a tatei. S-a rupt când ne jucam de-a elicopterul. Aruncă bănuțul în vas, apoi pune totul înapoi. Capetele de săgeată și pietrele zornăie și zăngăne, lovindu-se de sticlă.

Îi îndepărtez părul de pe frunte, dar el este așa de atent la monedă, încât pare să nu fi observat atingerea mea. Acum este la fel de rănit pe dinăuntru cum este și pe dinafară, iar vederea acestui biet copil care pare așa de pierdut îmi sfâșie inima.

— Ce-ai zice să-ți citesc o poveste?

Un zâmbet îi înflorește pe chip.

— Adevărat?

— Adevărat. Nu cred că ai *Profesorul Wormbog* și *căutarea grădinii zoologice Zipperumpa*?

— Nu, dar am o carte pe care mi-o citea mama întotdeauna.

Aud cadența aceea ușor ascendentă din glasul lui, singura notă de speranță, și mă face să zâmbesc.

— Du-te și ad-o. Și dacă ai și *Doctor Seuss*, ad-o și pe aceea.

Bobby aleargă la etaj. Aud pașii lui grăbiți deasupra capului,

ușile trântite.

Revine imediat tropăind pe scări, ținând o pereche de cărți în brațe.

— Le-am găsit! strigă triumfător, de parcă ar fi fost animalele din jocul acela mare pe care le-a colecționat.

Mă așez pe sofa, iar el se ghemuiește lângă mine, întinzându-mi o minunată carte albastră, o variantă Disney a *Frumoasei și Bestia*.

O iau, o deschid, o așez între noi și încep să citesc cu glas tare.

— Cândva, într-un ținut îndepărtat, era un regat magic, unde aproape totul era perfect...

Cuvintele ne poartă într-un tărâm unde farfuriile și candelabrele pot fi cei mai buni prieteni ai unui copil, iar un animal se poate transforma în prinț. Mă pierd în cuvinte și mă regăsesc. În anii trecuți, slujba mea s-a axat tot mai mult pe calculatoare și tehnologie și căutări pe internet; am uitat de la ce am început. De la dragostea pentru carte, pentru lectură. Unei bibliotecare nu-i place nimic mai mult decât să împartă dragostea ei pentru cuvinte cu un copil. Când închid cartea, Bobby se uită la mine.

— Încă o dată! îmi cere, agitându-se pe locul său. Las deoparte *Frumoasa și Bestia* și iau cealaltă carte portocalie, strălucitoare, Doctor Seuss.

— Acum este rândul tău.

Brusc, chipul lui devine mai greu de pătruns decât interiorul unui submarin.

— Nu știu să citesc.

— Haide. Deschid cartea, pun degetul pe prima propoziție și citesc: Eu sunt Sam. Apoi aștept.

Când tăcerea durează prea mult, Bobby ridică privirea spre mine:

— Ce să fac?

— Aștept. Este rândul tău să citești.

— Ești surdă? Nu știu să citesc.

Mă încrunt.

— Ce-ar fi să începi acum?

El mă privește împingând bărbia înainte.

— Nu.

— Încearcă. Doar primul cuvânt.

— Nu.

— Nici dacă te rog?

Simt cum capitulează. Cam fără chef, oftează. Se uită la carte, se încruntă, apoi spune:

— Eu. Dar sunt doar două litere. Mare scofală.

— Dar este și cuvânt.

De data asta, când se întoarce spre mine pare speriat.

— Nu pot. Vocea lui devine mai mult o șoptă. Arnîe spune că sunt prost.

— Ba poți. Nu te teme. Te ajut eu. Îi zâmbesc cu blîndețe. Și tu știi ce părere am eu despre Arnîe.

Încet, el încearcă să rostească următorul cuvânt. Când se încurcă, îi ofer un pic de ajutor și multă încurajare.

— S... A... M...

Bobby se încruntă la mine.

— Sam?

— Ai citit o pagină întreagă.

— Este o carte pentru copii, spune el, dar un zâmbet îi înflorește în colțul gurii.

— Copiii nu știu să citească „Eu sunt Sam”. Numai băieții mari știu s-o facă. Întorc pagina.

Când ajungem la *Ouă verzi cu șuncă*, Bobby nu se mai încruntă. Durează ceva timp, dar în cele din urmă citește toată povestea și când termină râde:

— Am citit-o pe toată.

— Și te-ai descurcat foarte bine, zic eu. Apoi adaug încet: Poate i-o vei citi tatălui tău.

— Nu. L-am auzit spunîndu-i profesoarei mele că am nevoie de un tutore. Asta este ceva pentru copiii proști.

— Un tutore nu este ceva pentru copiii proști. Eu monitorizez copiii în bibliotecă tot timpul.

— Adevărat?

Înainte să apuc să-i răspund, se aud pași pe scări. Bobby și cu mine ridicăm privirile.

— Vino, Bobby, zice Daniel obosit. Să mergem să mâncăm ceva în oraș.

— Poate să vină și Joy?

— Nu.

Tonul tăios al lui Daniel îmi rănește sentimentele, atât este de ridicol, până ce îi văd fața. Întrebarea l-a afectat. Este gelos pe mine, pe faptul că Bobby a ales să fie cu mine. Știu câte ceva despre gelozie, cât de profund te poate răni și cum poate scoate ceea ce este mai rău în tine. Mai știu că-și are rădăcinile în dragoste.

— Vorbește cu el, îi șoptesc. Ironia sfatului pe care i-l dau nu-mi scapă. Aparent, o femeie care fuge de o discuție cu sora ei nu le poate spune altora să discute.

— Haide, Bobby. Se termină carnea destul de devreme la sfârșitul săptămânii. Și știi că-ți place.

Bobby se ridică. Umerii i se lasă de tristețe când se depărtează de mine.

— Nu, nu-mi place. Îmi place pizza.

Daniel sare ca ars. Vocea se oprește.

— Să mergem!

După plecarea lor, stau pe canapea, ascultând focul care moare. Ploaia răpăie pe acoperiș și cade ca măgelele argintii pe ferestre, estompând lumea de afară. Deocamdată se potrivește această obscuritate, pentru că tot ce mă interesează se află în această cabană.

Trebuie să fac ceva, să-i ajut pe Bobby și pe Daniel.

Dar ce?

În noaptea aceea am avut din nou probleme cu somnul. Am prea multe în minte. Somnul vine și pleacă; adesea sunt torturată de imagini de coșmar cu sora mea și cu Thom, cu invitația la nuntă pe care mi-a dat-o, cu accidentul de avion.

Dar când, în cele din urmă, zorile se strecoară în cămăruța mea și-mi bat în geam, mai am o singură problemă. De celelalte am scăpat.

Crăciunul lui Bobby.

Asta este o problemă pe care o pot rezolva, spre deosebire de

celelalte din viața mea. Aici și acum pot face ceva important în viața cuiva și poate că actul simplu de a ajuta pe cineva mă va ajuta și pe mine.

După un duș rapid, mă îmbrac cu „haine noi” și mă duc în vestibul.

După cum am bănuir, Daniel este deja afară. Îl văd pe tractorul său, curățind zona jos, spre lac. Cunosându-l prea bine, știu că va munci aproape toată ziua. Acum este momentul.

Alerg sus pe scări, mă duc direct în camera lui Bobby și-l găsesc încă în pat.

— Bobby? Trezește-te!

— Joy?

— Am un plan.

El se freacă la ochi.

— Ce fel de plan?

— O misiune *secretă*.

Se ridică în capul oaselor.

— Ca și cum am fi spioni?

— Exact.

Bobby dă pătura la o parte și coboară din pat. În pijamaua sa Spiderman și cu părul încâlcit, pare incredibil de mic.

— Jos, încep eu verificându-mi ceasul. Este 9:07. Ai cinci minute; dacă nu, ratezi misiunea. Nu uita să te speli pe dinți.

El chicotește.

Zâmbesc și eu, îndreptându-mă spre ușă. Patru minute mai târziu vine și el rostogolindu-se ca un pui de Saint Bernard, tot numai picioare și exuberanță.

— Am reușit?

— Te-ai înscris în timp. Acum, agentule 001, trebuie să fim tăcuți și atenți.

El încuviințează solemn.

Îl duc afară. Ne mișcăm cu mare atenție, ca să nu fim văzuți. Nu că ar conta. Daniel este în adâncul pădurii, nu se mai vede.

Ajungem la locul unde a lucrat Daniel ieri. Acolo, cel puțin douăzeci de brazi tineri sunt întinși pe pământ, așteptând să fie tăiați ca lemne pentru foc.

— Hmmm, zic eu ducându-mi arătătorul la bărbie. Care

dintre pomii ăștia vrea să vină în casa ta de Crăciun?

Bobby suspină.

— Vom face un pom de Crăciun?

— Da.

— Tatei n-o să-i placă asta.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac probleme în privința lui, îi spun cu mai mult curaj decât simt.

Bobby chicotește din nou.

— Bine, agent secret Joy.

— Ssst. Nu-mi poți rosti numele cu voce tare.

El își acoperă gura cu palma și arată spre un pom cam trist și sfrijit, pe care-l trage spre cabană.

Odată ajunși acolo, ne mișcăm repede, în tăcere. Bobby aleargă sus, de unde se întoarce cu o cutie roșie pe care este desenată o floare de poinsettia, în care ține globuri. Face drumul ăsta de câteva ori până când pe căminul de piatră se găsesc patru cutii și un pom se află deasupra căminului.

Ne trebuie cam douăzeci de minute să ridicăm pomul și să-l așezăm corect. Nu sunt de prea mare ajutor, ceea ce n-ar fi o surpriză pentru sora mea. Chicotim amândoi pe seama nepriceperii noastre și ne facem semne să vorbim încet. La fiecare câteva minute mă duc la fereastră să mă asigur că Daniel este ocupat. Abia când mă întorc să verific pomul încep să mă simt implicată.

Mă lupt cu ceea ce am pierdut, dar mai ales cu dorul. Nu pot să nu-mi amintesc cum era acest moment magic al anului pentru mine și Stacey. Sau momentul în care ea mi-a dăruit păpușa Holly Hobbie, pe care i-o adusese Moș Crăciun, numai pentru că eu o doream mai mult. Apoi acea călătorie mult prea lungă, când eram mici. Mama fusese șeful bandei, îmbrăcată cu un tricou cu o cravată vopsită pe el, în mare vogă pe atunci. Cântând, și fumând, și bând prin cele șapte state din deșert. Umorul lui Stacey m-a ținut cu mintea întreagă.

Acum ea își va petrece dimineața Crăciunului fără mine. Asta nu s-a mai întâmplat până acum în toată viața noastră. Cred în împăcarea lui Bobby cu Daniel, dar eu și Stacey?

— De ce plângi?

Mă șterg la ochi și ridic din umeri. Cum aș putea împături tot dorul în ceva atât de mic precum cuvintele?

Ne oprim un moment, luând putere unul de la celălalt, apoi ne apucăm de lucru. Hotărăsc să-l las să aleagă și să așeze toate ornamentele și becuțele. De fapt, este pomul lui; treaba mea este să-l încurajez și să-l înțeleg.

Se duce la cutie. Alegerea îi ia destul timp. În cele din urmă se apleacă și ridică un ornament. Este un glob pictat cu mult talent, care reflectă pădurea tropicală. Mi-l arată.

— Mama l-a făcut pe ăsta.

— E frumos.

Agață globul în pom, apoi revine la cutie. Ora următoare se învâрте fără încetare în cerc, de la cutie la pom și din nou înapoi. La fiecare ornament spune câte ceva, oferindu-mi câte un detaliu despre el.

În cele din urmă ajunge la ultimul ornament din cutie.

— Era preferatul ei. L-am făcut în ziua de serviciu la căminul social.

Mi-l întinde. Îl iau încet, atentă atât la fragilitatea structurii lui, cât și a sentimentelor. Este o ramă făcută din macaroane și panglici, pictată cu argintiu. În interior este o fotografie a lui Bobby și a unei femei frumoase, o brunetă cu ochii triști.

— Ea este, spune el.

Sub fotografie, cineva a scris: Bobby și Maggie, 2001.

— Este foarte frumoasă, spun eu pentru că nu știu să spun altceva. Aș vrea să se întoarcă spre mine, să mă lase să-l îmbrățișez, dar el rămâne rigid. Îndepărtându-i părul din ochi, îmi las mâna să zăbovească pe obrazul lui cald.

— Va fi mai bine, Bobby, îți promit.

El încuviințează și trage aer în piept. Știu c-a mai auzit vorbele astea și nu le mai crede.

— A intrat cu mașina într-un copac noaptea, îmi spune. Ploua. La o zi după Halloween.

Atât de recent! Nu este de mirare că el și Daniel sunt atât de afectați.

Aș vrea să pot spune ceva care să-l aline, dar și eu am pierdut un părinte. Știu că doar timpul îl va ajuta.

— Nu ne-am luat rămas-bun, zice el. Am fost supărat pentru că m-a pus să închid jocul X Men.

Simt o strângere de inimă. Regretul, știu, este ceva care persistă mult timp; îl poate îngenuchea până și pe cel mai puternic bărbat. Un băiețel nu-i poate face față. Nu este de mirare că-și „vede” mama.

Mă privește cu ochii împăienjeniți. Rana roșiatică, urâtă îmi amintește cât de afectat trebuie să fie în sinea lui.

— I-am spus c-o urăsc.

— Ea știa că ești doar supărat.

— Tu n-o să mă părăsești, nu? întreabă el calm.

Pentru prima oară sesizez primejdia în care am intrat. Sunt o femeie care fuge de necazuri, deci tocmai ceea ce-i trebuie acestui băiat.

Tăcerea dintre noi pare să se adâncească; aud la distanță sunetul apei care se lovește de ponton și ticăitul ceasului. Îl aud pe Bobby oftând încet, ca un sărut înainte de culcare.

— Acum mă aflu aici pentru tine, îi spun în cele din urmă.

El aude cuvântul care-l interesează: acum.

— Bobby...

— Am înțeles. Oamenii pleacă. Se întoarce cu spatele și se uită la pomul de Crăciun. Pentru amândoi, cred că o parte din strălucirea zilei este deja întinată.

Oamenii pleacă. La opt ani, știe deja acest adevăr trist.

Pomul de Crăciun ocupă tot spațiul dintre șemineu și ferestre. Ramurile subțirele sunt împodobite cu duzini de ornamente; sunt așa de multe, încât pomul arată încărcat, prea încărcat, iar podoabele sunt așezate nepotrivit. Oricum l-ai privi, este un pom decorat de un copil. Pe policioara de lemn tăiată cam grosolan se află un strat de pâslă albă acoperit cu ceva care lucește. Zeci de case în miniatură și vitrine de magazine punctează „zăpada”. Felinare mici, trăsuri trase de cai și colindători îmbrăcați în catifea se aliniază pe străzile imaginare. Albumul lui Charlie Brown, preferatul lui Bobby, cu muzică de Crăciun, se aude la casetofonul stereo. Muzica se răspândește din difuzoare și este purtată spre hol.

El privește spre fereastră.

— Vine?

Este a cincea oară în cinci minute că-mi pune întrebarea. Amândoi suntem încordați. Cu o oră în urmă mi s-a părut o idee bună să decorez casa. Acum nu mai sunt așa de sigură. Pare... aroganță din partea mea, ca faptele unei rude aiurite care, deși vrea să fie de ajutor, provoacă mai multe neajunsuri.

Noaptea trecută, când stăteam în pat, făcându-mi visuri pentru astăzi, întrebându-mă cum să lupt cu coșmarurile din viața mea reală, mi l-am imaginat pe Daniel fericit de alegerea mea.

Acum văd ce naivă am fost!

Se va înfuria; sunt din ce în ce mai sigură de asta. Nu vrea să i se amintească de trecut sau de propria-i nepăsare față de sărbătoarea copilului său. Mă va considera o intrusă, cauza problemelor lui.

Bobby, care stă pe cămin, se ridică. Se duce din nou la fereastră.

— Cât a trecut?

— Vreo treizeci de secunde.

— Crezi c-o să se înfurie?

— Nu, spun după o pauză prea lungă pentru a fi credibilă. Amândoi simțim nesiguranța. Bobby, care a vorbit cu o stafie timp de două luni, pare să sesizeze și cea mai mică inflexiune de sunet.

— Înainte îi plăcea Crăciunul. Spunea că este cea mai bună zi a anului. Face o pauză. Apoi mami și cu mine ne-am mutat aici și ei au divorțat. Se duce la fereastră și se uită afară.

Îi pot vedea imaginea reflectată în geam.

— Îi tot spunea mamei c-o să vină să mă vadă, dar n-a venit niciodată.

Nu știu ce să-i răspund. Îmi amintesc ziua în care a plecat propriul meu tată. Eram cam de vârsta lui Bobby și am așteptat mai mult de douăzeci de ani împăcarea, lucru care nu s-a mai produs. Mama încerca să-mi aline suferința asigurându-mă că el se va întoarce, dar vorbele nu mai au putere când tu aștepți un ciocănit la ușă. Bobby cunoaște tăcerea și cum te marchează ea.

Și eu știu destule despre divorț. Este posibil ca Bobby să nu știe toată povestea. Nu este niciodată vina unei singure persoane. Gândul acesta mă șochează. Este prima oară că îl recunosc și eu.

— Important este, spun eu încet, că el se află acum aici. Poate ar trebui să-i dai o șansă.

Bobby nu-mi răspunde.

Afară, soarele strălucitor își face loc printre nori. Lacul pare o suprafață de sticlă incandescentă.

— Uite-l! Bobby aleargă spre mine și rămâne aproape.

Ușa se deschide.

Daniel intră în cabană. Poartă o salopetă desfăcută până la brâu. Mănușile murdare îi atârnă din buzunarul de la spate. Părul lui negru, ondulat, este încâlcit; ochii verzi par obosiți.

— Salut, ne spune fără să zâmbească.

Este la jumătatea drumului spre recepție când se oprește întorcându-se spre pom.

— Ce-ai făcut, băiete?

Simt cum mă încordez. I-ar fi atât de ușor să spună ceva greșit acum...

— Noi l-am făcut, Joy și cu mine.

— Joy? Casa noastră este treaba ei acum? zice încet venind spre pom.

Bobby mă privește îngrijorat.

N-ar fi trebuit s-o facem, n-ar fi trebuit s-o fac. Adevărul este cât se poate de evident, de clar. Nu știu nimic despre ei cu adevărat. Uneori, amintirile dor prea tare ca să le expui. Eu sunt adultul, cea care ar fi trebuit să știe mai bine. Va trebui să-i iau apărarea lui Bobby.

— Daniel, zic făcând un pas înainte. Sigur că...

— Ai folosit toate ornamentele ei preferate, zice Daniel, atingând un înger alb.

— Tu i le-ai cumpărat, zice Bobby. Îți aduci aminte? La piața fermierilor de lângă casa bunicii și a bunicului.

Încet, Daniel se întoarce cu fața spre noi. Pare liniștit, dar foarte rigid, parcă sculptat din granit. Mă întreb cum suportă depărtarea de fiul său.

— Unde este steaua? întreabă în cele din urmă.

Bobby se uită la mine.

— Pe masă, n-am putut ajunge la vârf.

Daniel întinde mâna spre steaua mică, făcută cu ciocanul, de pe masă. Tocmai când s-o așeze în vârful pomului, se oprește și se întoarce spre Bobby.

— Poate reușim împreună?

Aud nesiguranța din glasul lui Daniel, teama că fiul său nu va accepta, și îmi amintește cât de fragili suntem cu toții, cât de ușor ne putem răni unul pe altul, în special atunci când este implicată dragostea.

Stacey.

Închid ochii o secundă, scăldată în regret. Când îi deschid, Bobby se îndreaptă spre tatăl său. Îi văd împreună și îmi vine să zâmbesc.

Daniel îl ia pe Bobby în brațe și îl ridică. Îi dă fiului său steaua, iar Bobby o așază în pom.

Apoi fac un pas îndărăt, admirându-și isprava.

— E grozav! zice Daniel. Vocea lui este puțin neclară, șovăitoare.

— Spune-i lui Joy, tată. A fost ideea ei.

— Sunt sigur că știe că o apreciez.

— Nu. Spune-i. Este chiar acolo.

Încet, se întorc cu fața spre mine.

Când Daniel mă privește, nu-i pot interpreta altfel privirea ochilor verzi. Pot spune că este un bărbat care-și iubește fiul cu disperare, chiar mai mult decât știe s-o arate. În momentul acela îi iert toată lipsa de politețe. Dumnezeu știe că dragostea și tristețea te pot ucide.

— Mulțumesc, Joy.

— Ai putea vorbi cu ea, tată, e o tipă drăguță.

— N-am prea mai vorbit de mult timp cu o femeie. Nu mai este așa de ușor.

— E-n ordine, zic eu, simțindu-mă ciudat de legată de el. Suntem amândoi supraviețuitorii unui divorț, victimele unui război comun. Cu toate că sunt divorțată de luni întregi, nu mă simt încă singură. Mă simt... înjumătățită, sau poate distrusă, iar Daniel are dreptate: conversația nu se mai leagă așa de ușor

ca altădată.

Asta mi-a trebuit – cuvântul divorț – și revin imediat la realitate. Brusc, mă gândesc la Stacey, și la Thom, și la ce am fost cu toții cândva, apoi mă gândesc la pomul legat de Volvoul meu, care moare în întunecimea unei parări, uitat acolo pe termen lung.

— Joy, ești bine?

Vocea lui Bobby mă readuce la realitate. Îi zâmbesc, sperând că pare adevărat.

— Sunt bine.

— Sigur că este bine, spune Daniel, doar este Crăciunul. Și acum, oricât mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine și cu Joy, a venit timpul să mergi la doctor.

— O, nu! se lamentează Bobby. Nu vreau să merg.

— Știu, băiete.

— Poate să vină și Joy? Te rog! imploră Bobby privindu-și tatăl. Mi-e teamă.

— Dar voi fi eu cu tine, Bobby, zice el.

— Eu am nevoie de Joy.

Observ cât este de afectat Daniel de vorbele lui.

— Nu cred că este o idee bună, zic eu, studiind profilul lui Daniel.

— Te rog, Joy, scâncește Bobby. Lacrimile îi umplu ochii.

Nu-l pot dezamăgi.

— Bine, dar voi sta în sala de așteptare.

Bobby se eliberează din brațele tatălui său și aleargă spre etaj.

— Trebuie să-l iau pe Freddy.

Eu stau acolo privindu-l pe Daniel, care se uită la pomul de Crăciun cu o tristețe nedisimulată. Observ cât l-a afectat această decorare a noastră și poate faptul că el a lipsit. Ar trebui să zic ceva, să fac ceva, dar orice cuvânt al meu ar fi o imixtiune.

Iar apoi dispare ocazia. Daniel trece pe lângă mine și urcă scările.

După cincisprezece minute este înapoi în vestibul, îmbrăcat în blugi prespălați și un pulover verde-pădure. Ieșim din cabană și pornim spre camionetă. Bobby deschide ușa și urcă în cabină, așezându-se în partea de mijloc a banchetei. Ține în brațe o

jucărie veche, un miel pufos. Mă strecor lângă el. Daniel închide portiera și se îndreaptă spre locul șoferului.

Drumul spre oraș nu durează mult, dar chiar și pe acea milă și jumătate dintre cabană și dispenser sunt uluită de frumusețea locului. Brazi gigantiți cresc pretutindeni, de-a lungul drumurilor, în pădurile mari, întunecate care blochează drumul spre piscurile munților acoperiți de zăpadă, profilați în depărtare.

— E frumos pe aici, zic eu, remarcând imaginea fantomatică a propriului meu chip în oglindă; în spatele și în jurul meu sunt siluetele verzi și înnegurate ale copacilor pe lângă care trecem.

Orașul este exact așa cum mi-l amintesc: câteva blocuri cu vitrine bizare, împodobite de sărbătoare. Circulația este oprită aici prin indicatoare și prin trecerile pietonale; nu există semafoare. În această după-amiază de un albastru strălucitor, trotuarele sunt pline. Oriunde m-aș uita, văd grupuri de oameni discutând. Arată ca o felicitare Hallmark; asta până când o luăm după un colț.

Aici strada este aglomerată, plină de oameni și camionete.

— La naiba! exclamă Daniel, apăsând pe frână. S-a învechit de tot.

Tocmai voiam să întreb ce se petrece, când văd inițialele înscrise pe una dintre camionetele de lângă mine.

KING TV.

Televiziunea. *Prăbușirea avionului.*

Desigur. Întorc instinctiv fața de la geam. Știu că nu mă caută – nu este posibil dar mai bine să te asiguri decât să-ți pară rău. Totuși, observ clădirea poliției și mulțimea adunată la ușă.

Daniel o ia pe alt drum și scăpăm. Duce camioneta veche într-o parcare și oprește motorul care tușește încet și moare.

În tăcerea care urmează, Bobby ridică privirea spre tatăl său:

— Cum se face că iarăși trebuie să merg la doctor?

Daniel îi scoate centura lui Bobby.

— Ai suferit niște lovituri dure, băiete. Oricine ar fi trist după ce-i moare mama.

Bobby oftează și încrucișează brațele. În acest sunet există o bogăție de emoții.

— Dar nu toți discută cu stafia ei.

Daniel oftează la rîndul lui.

— Încerc să te ajut, Bobby.

— M-ai ajuta dacă m-ai crede, zice Bobby. Coborînd din cabină, o ia la fugă înainte.

Traversez parcareă împreună cu Daniel. Suntem atât de aproape, încât mai că ni se ating brațele, dar niciunul nu și-l retrage. Pentru moment, când intrăm în clădire, îmi imaginez că suntem o familie, că am venit pentru o vizită medicală obișnuită a lui Bobby. Dacă ar fi adevărat, i-aș urma pe coridor și aș intra în cabinetul doctorului. I-aș răspunde acestuia la toată întrebările despre sănătatea fiului meu. Fără îndoială, am merge la o înghețată după ce am termina aici.

Dar acum mă duc în sala de așteptare și stau acolo, singură. La un moment dat, în timp ce mă uit pe fereastră la un rododendron de mărimea unei mașini de lux, o asistentă îmi pune o mână pe umăr și mă privește.

Atingerea ei mă face să tresar. N-o auzisem apropiindu-se.

— Cum te simți astăzi? mă întreabă.

Mă încrunt. Oare am adormit? Am avut vreun coșmar? Nu cred. Mă uitam pe fereastră, gândindu-mă la frunzele mari ale rododendronului; atât. Deschid gura să zic: „Sunt bine, mulțumesc”, dar rostesc: „Sunt singură”.

Asistenta cu obraji rotunzi zâmbește trist:

— Nu ești singură.

Încurajarea ei mă face să mă simt mai bine, dar când pleacă sunt singură din nou. Așteptând.

Pentru prima oară de când am fugit din Bakersfield și de la prăbușirea avionului, mă întreb ce aștept.

După vizita la medic, pe când ne îndreptam spre parcare, Daniel ne spune:

- Aș merge chiar acum la o înghețată. Dar voi?
- Grozav! strigă Bobby, ținându-l pe fiecare pas.
- Mi-ar plăcea, zic și eu, încercând să nu zâmbesc. Este prima oară că sunt invitată de Daniel, acceptată.

În spatele parării se află o stradă frumoasă, străjuită de copaci, cu case mici, bine îngrijite de fiecare parte. Curțile sunt pline de culoare chiar și în această zi rece de decembrie: iarbă de un verde strălucitor, tufe galbene, flori albastre în ghivece de teracotă. Cireșii ornamentali sunt aliniați pe pavaj și, deși crengile lor sunt goale acum, este ușor să mi-i imaginez înfloriți. Când vine primăvara, această stradă trebuie să arate ca un traseu de paradă, cu flori ca niște confetti roz care plutesc în aer.

Când ajungem la colț, ne amestecăm cu mulțimea care iese la cumpărăturile de Crăciun în această zi însorită. În jurul nostru, oamenii discută. Fiecare persoană pe lângă care trecem se salută cu Daniel și cu Bobby.

Intrăm într-o cofetărie mică și elegantă, care oferă cu mândrie șapte sortimente de înghețată. În spatele tejghelei, un televizor deschis. Pe ecranul lui, Jimmy Stewart aleargă pe străzile pline de zăpadă din Bedford Falls. Fata care servește înghețata – o adolescentă drăguță cu nasul ascuțit și părul negru, dat cu fixativ –, ne zâmbeste.

- Bună, Bobby. Ca de obicei?

Bobby zâmbeste.

- Exact. Porție dublă.

Fata se uită la Daniel. Felul în care roșește și bâlbâială ei îmi amintesc ce bărbat atrăgător este. Chiar și o adolescentă l-a remarcat.

- Eu vreau praline și frișcă, spune el în acel dialect de catifea care o face pe fată să zâmbească.

Eu tocmai voiam să comand o singură porție de înghețată cu frișcă, în con de zahăr ars, când pe ecranul televizorului apare

imaginea avionului prăbușit. Un crainic local, stând în fața epavei carbonizate, relatează:

„...s-a prăbușit un avion în pădure, la nord-est de aici. Supraviețuitorii au fost transportați pe calea aerului la diferite spitale locale pentru îngrijiri. Autoritățile îi identifică pe supraviețuitori și iau legătura cu membrii familiilor. Toți pasagerii ale căror nume au fost înscrise în jurnalul de zbor au fost identificați.”

Slavă Domnului! Au supraviețuit toți.

„Cu toate acestea, martorii oculari spun că o femeie neidentificată a cumpărat un bilet în ultimul moment...”

Sunt cuprinsă de panică. Încearcă să mă găsească. Fără să mă mai gândesc, murmure:

— Scuzați-mă, și o șterg pe lângă Daniel și Bobby. Mi se pare că nu mă pot depărta destul de repede.

Afară, mă prăbușesc pe o bancă din parc și mă reazem de spetează. Inima îmi bate cu putere.

Ridic privirea la timp, ca să-i revăd pe Daniel și pe Bobby care ies din cofetărie. Amândoi sunt încruntați.

— Ești bine? mă întreabă Bobby.

Citesc în ochii lui teama și îngrijorarea. Este un băiat care știe cum se poate schimba viața, cum oamenii pot fi într-o zi aici, ca să dispară ziua următoare.

— Sunt bine, spun, dar nu este așa.

Sunt căutată.

Ce să fac acum? Cât mai trebuie să trăiesc în anonim?

Poșeta mea. Ar putea s-o găsească.

— Ce este? întreabă Daniel, privindu-ne.

Sunt speriată și fără vlagă. Aș vrea să-i pot spune *nu mă pot întoarce*, dar vorbele n-ar avea sens pentru el. Când ridic ochii, surprind privirea lui Daniel și nu-mi mai găsesc locul. Ceva din felul în care mă privește face ca inima să-mi bată mai tare.

— Este totul în ordine? mă întreabă.

Îngrijorarea lui atinge un loc profund din inima mea. Am fost singură singuratică prea mult timp. Se pare că și cea mai mică atenție mă surprinde. Sunt uimită cât de mult îmi doresc să rămân aici. Și totuși știu că ceasul bate în continuare. Odată ce-

mi vor descoperi numele, va trebui să mă întorc acasă.

— Sunt bine. Sincer.

Mă ridic în picioare, nesigură. Bobby se strânge lângă mine.

Împreună, pornim toți trei în josul străzii aglomerate.

Vitrinele împodobite îmi atrag atenția, îmi dau o altă temă de gândire decât emisiunea de știri. Ocazional, intrăm în magazine și, când o facem, suntem bine primiți. Oamenii ne zâmbesc și ne doresc Crăciun fericit. Duzini de podoabe și suveniruri mă tentează; un ornament făcut din cenușă de pe muntele Sf. Elena, clopoței de vânt din cupru și cochilii, un tricou pe care scrie: „Furios și ud prin pădurea tropicală”, dar nu am bani la mine. Înregistrez mental că trebuie să mă întorc în aceste magazine atunci când voi pleca din oraș. Aș vrea să mai adaug multe broșuri, și pliante, și hărți la fișierele mele de acasă.

De acasă.

Înlătur gândul și mă concentrez asupra plăcerilor acestei zile.

Trecem pe lângă un restaurant cu o imagine de Crăciun imprimată pe fereastră, apoi pe lângă un magazin cu rame.

Bobby se oprește brusc.

Mă uit la el.

— Bobby?

El privește clădirea din dreapta noastră. Este o biserică fastuoasă, din piatră, cu vitralii, cu o ușă mare de stejar și, în curte, cu scena înfățișând Nașterea Domnului.

Daniel se uită la fiul său.

— Am putea intra să aprindem o lumânare pentru mama ta.

Bobby scutură din cap și-și împinge bărbia în afară hotărât. Nu are de gând să intre.

— Poate în Ajunul Crăciunului, zice Daniel cu blândețe, luând mâna fiului său.

În următoarea jumătate de oră ne uităm la vitrinele de pe Strada Principală, apoi Daniel cumpără un recipient cu pui prăjit și ne așezăm la o masă pentru picnic din parc ca să mâncăm. Bobby așază o farfurie, șervețele și o furculiță pentru mine, dar, sinceră să fiu, nu-mi este foame. Emisiunea de știri mi-a stricat apetitul. Se pare că nu sunt singura marcată de mică noastră escapadă în oraș.

— Așadar, Bobby, zice Daniel în cele din urmă, deschizând o cutie de Cola. Vrei să discutăm despre asta?

Bobby își ține ochii în jos, în farfurie.

— Despre ce să vorbim?

— Despre faptul că ești mânios pe Dumnezeu.

El ridică din umeri.

Daniel își studiază fiul. În acea unică privire văd o lume de trăiri; un bărbat care știe să iubească.

— Aș merge cu tine, știi asta.

Bobby ridică privirea spre tatăl său.

— Am nevoie de Joy.

— Am putea merge cu toții la biserică, spun eu repede, dar este prea târziu. Răul a fost făcut. Bobby m-a preferat din nou tatălui său. Trebuie să fac ceva repede ca să schimb asta. Cumva, trebuie să-i fac să-și amintească ce reprezintă unul pentru celălalt și ce le-a mai rămas. Uneori, asta este tot ce contează: ceea ce rămâne.

— Povestește-mi despre momentul în care te-a dus tatăl tău la carnaval.

— Atunci când m-a lăsat să păstrez restul? Întreabă Bobby.

Eu încuviințez.

— Da, acela.

Bobby se uită la tatăl său.

— Îți amintești, tată? Când am fost la carnaval?

Asta este tot ce trebuie, o vorbă din partea lui Bobby și chipul lui Daniel se schimbă. Zâmbetul lui îmi taie respirația.

— Da, la târgul comunal. Sunt surprins că-ți aduci aminte.

— M-ai purtat pe umeri.

— Iar tu mi-ai vărsat suc în păr.

Bobby chicotește.

— Mama spunea că arătai ca un extraterestru cu suc de la roșu pe față.

Privirea lui Daniel, mângâietoare precum catifeaua, mă uluiește. N-am mai văzut un bărbat să se uite cu atâta dragoste la fiul său, cu atâta dragoste nedisimulată. Odată ce Bobby va înțelege asta, va ști că este în siguranță în lumea aceasta.

— Erai prea mic ca să te urci în mașinile care se loveau una

de alta.

— Ai spus că era oricum o chestie destul de stupidă.

— Da, pentru că așa era.

Tot restul mesei au depănat amintiri. Când ne-am întors la camionetă, își zâmbeau.

Pe drumul spre casă am ascultat la radio. Vocea de catifea a lui Randy Travis cântă: „Te voi iubi mereu și mereu”. Pe când cuvintele plutesc în cabină, mă trezesc privindu-l pe Daniel.

Când ne întoarcem la cabană este aproape ora șapte. Bobby aleargă imediat la televizor și pune un DVD. A ales *Moș Crăciun*.

Pornesc spre camera mea

— Unde te duci, Joy? întrebă Bobby.

— Tu și tatăl tău trebuie să fiți singuri. Ne vedem...

— Nu. Se întoarce spre Daniel. Spune-i, tată. Invit-o să urmărească filmul cu noi.

Trag aer în piept, așteptând. Știu că se va descotorosi de mine, păstrându-l pe Bobby lângă el. Și nu este rău.

— Te rog, spune Daniel cu blândețe, zâmbindu-mi. Rămâi cu noi.

Numai atunci când i-am auzit inflexiunile catifelate în care a învăluit cele trei cuvinte, mi-am dat seama cât de mult îmi doream ca Daniel să mă roage să rămân.

— Sigur, zic eu, sperând că nu sună așa de disperat precum mă simțeam.

Daniel și Bobby se așază împreună pe canapea. Eu mă cuibăresc în fotoliul roșu din fața lor.

Stând cuibărită acolo, ascultând cum râde Bobby, mă gândesc cât de tăcută a devenit casa mea. Dacă este să fiu cinstită, și de ce aș minți acum, casa noastră devenise prea tăcută cu mult înainte ca Thom să mă părăsească. Înainte de a începe să se culce cu sora mea. Când mă gândesc retrospectiv la căsnicia mea, realizez adevărul că a fost prea liniștită chiar de la început.

În acea ultimă seară pe care am petrecut-o la Bakersfield, Stacey a avut dreptate. Căsnicia mea se destrămase cu mult înainte ca ea să intre în scenă. Este un adevăr pe care pot să-l accept în cele din urmă.

— Se îngrașă pentru că este Moș Crăciun, strigă Bobby sărind

pe scaun.

Fericirea lui este molipsitoare; Daniel și cu mine râdem împreună cu el.

Când se termină filmul și Daniel spune: „Este timpul să te duci la culcare băiete”, iar Bobby bombăne și se tânguie că nu este obosit, chiar dacă nu-și mai poate ține ochii deschiși, mie îmi pare rău că s-a terminat seara, că trebuie să înfrunt perspectiva de a mă întoarce în camera mea.

Daniel îl ridică pe Bobby și-l duce spre scară.

— Noapte bună, Joy, strigă Bobby adormit. Ne vedem dimineată.

— Noapte bună, Bobby.

Intenționez să mă ridic și să mă duc în camera mea. Chiar vreau s-o fac, dar, nu știu de ce, nu mă mișc. Stau acolo încolăcită ca o pisică pe scaun, uitându-mă la foc. Fotografiile de familie de pe cămin îmi atrag atenția. Mă îndrept spre polița căminului, iau fotografiile și le studiez ca un arheolog, căutând indicii din artefactele unei vieți. Cine era Maggie? De ce s-a destrămat căsnicia lor?

Mai târziu, când aud pașii lui Daniel pe scări, înțeleg că pe el l-am așteptat.

El intră în cameră și rămâne în fața focului. În amestecul de lumină portocalie și umbre întunecate, pare tras la față și obosit. Suntem atât de aproape încât o mișcare în orice sens ne-ar face să ne atingem.

— I-am promis lui Bobby că mă întorc aici. Se presupune că voi discuta cu tine, știi, nu?

— Mă bucur, îndrăznesc să-i spun.

— Nu vorbesc prea mult zilele astea. Vocea lui este atât de blândă, de joasă, că trebuie să mă aplec spre el ca să-l aud. Este ciudat, pentru că eram o gură spartă în cârciumile din Dublin când eram tânăr. Vorbeam până mă învinețeam la față și cădeam beat.

— E ciudat cum se duc toate, chiar și ceea ce face parte din noi.

Daniel oftează. Încuviințând, ia singura fotografie rămasă pe poliță, aflată acum în spatele celui sat de Crăciun, și o ține

strâns. Este fotografia lui Maggie, care este tânără, plină de viață și frumoasă.

N-am idee ce ar trebui să zic sau să fac. Pare atât de îndurerat, atât de distrus, că mă tem să vorbesc.

El pune fotografia la loc și se așază pe vatră.

— Așadar, Joy. Scoate un sunet care pare un râset. Poate mă poți ajuta și pe mine. Se pare c-am fost un tată rău și un soț și mai rău. Nici măcar nu m-am gândit să fac un pom de Crăciun. Nu m-am gândit decât să-l iau pe Bobby din acest loc în care amintirile dor atât de tare.

— Mutarea nu l-ar ajuta să revină la o viață normală. Acesta este adevărul; l-am învățat pe pielea mea. Stau pe scaunul din fața lui și mă aplec spre el. Cu o îndrăzneală care-mi este complet străină, îi ating piciorul. Are nevoie de tine pentru asta.

El se încruntă.

— Ce naiba...

Mă retrag, regretând imediat.

— Îmi pare rău.

El se ridică.

— Doctorul mi-a spus c-ar trebui să discut cu tine despre Bobby, dar...

Mă ridic și mă îndrept spre el, neputând să mă opresc.

Suntem foarte aproape acum, aproape față în față. Simt boarea respirației lui, mirosul de lemn ars al tricoului lui.

— Daniel?

— Mă simt ca un idiot. Cum naiba să discut cu tine?

Mă retrag.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să...

Ce? Să-l ating? Să spun ceva? Să fi venit aici de la început? N-am idee ce-ar trebui să-i spun, nici ce am făcut atât de rău.

Se întoarce cu spatele, ducându-se spre șemineu. După ce stinge focul, se ocupă de pregătirea pentru noapte, blocând ușile, trăgând transperantele, până când totul se cufundă în beznă. Dispare pe coridor, apoi se întoarce.

Aștept să mă privească și încerc să-mi imaginez ce-i voi spune. Cum o să-i explic că am fost o idioată timp de o secundă, o femeie prinsă în propriile-i nevoi și orbită de ele? Încerc să-i

deslușesc chipul în întuneric. Zâmbește? Se încruntă? Nu pot spune.

Când totul este întuneric și liniște, el se duce spre scară. Îi aud pașii înăbușiți pe covor și ritmul respirației. Aștept să se oprească pe trepte, să spună ceva; mai târziu aud o ușă deschizându-se și închizându-se, apoi rămân singură lângă șemineu, uitându-mă la fotografiile cu familia altei femei..

Avionul se prăbușește

— Arde... nu atinge...

— Fugi!

Prea târziu.

Sunt în aer, mă rostogolesc, țip... suntem în cădere liberă...

Mă trezesc țipând în întunecimea camerei mele.

Pieptul îmi este strivit, fața distrusă. Nu pot să-mi mișc picioarele.

Sunt paralizată.

Nu. Visez.

Îmi duc mâna la piept, apăs până simt bătaile inimii. Sunt rapide, dar constante.

— Ești bine. Sunetul propriei mele voci mă calmează. Tremurând, abia ținându-mă pe picioare, mă duc la fereastră și o deschid.

Aerul înmiresmat de parfumul pinului îmi mângâie obrajii, mă conectează imediat la realitate.

Sunt aici. Vie.

Picături mici de ploaie îmi flutură pe față și pe cadrul ferestrei, răcorindu-mi pielea. Treptat, simt cum mă calmez.

Imaginile slăbesc, dispar înapoi în subconștientul meu.

Stau acolo, urmărind combinația strălucitoare de ploaie și raze de lună, până când nu-mi mai tremură mâinile și pot respira normal.

Aud pași sus. Mai este cineva care nu poate dormi.

Daniel.

Aș vrea să mă duc la el și să-i spun atât: „Nici eu nu pot dormi”.

Dar plec de la fereastră și mă întorc în patul îngust și gol.

Ceața transparentă și străvezie ca un strat de organza de mătase plutește deasupra ferestrei mele, încețoșând pădurea de departe. Totul este întunecat din cauza aburului; copacii de două sute de picioare par ciudat de fragili. Chiar și timpul pare elastic; zilele și nopțile trec cu o viteză aproape imposibilă. Știu asta pentru că am nevoie de timp ca să încetinesc ceea ce se desfășoară așa de rapid.

În dimineața asta stau la fereastră și privesc prin curte, văd umbre mișcându-se înapoi și încolo printre copaci. Nu mă surprinde că Bobby își vede mama în toată această atmosferă blândă. Pădurea de aici pare din altă lume. Mai știu și cât de ușor este să vezi ceea ce vrei.

Cu un an în urmă, Thom m-a trădat și m-a părăsit, știam că este nefericit. Și eu am fost nefericită. Dar am făcut ce fac oamenii de obicei, am închis ochii și am crezut că asta înseamnă că n-am văzut

Știam că el discuta cu Stacey despre problemele noastre. Dacă aș fi fost atentă și nu m-aș fi limitat la a constata, n-aș fi fost așa de surprinsă de final.

Asta este hotărârea mea pentru Anul Nou. Voi fi cinstită cu mine însămi. Voi deschide ochii. Voi vedea realitatea, nu doar ce aș vrea să văd.

După duș mă îmbrac cu vechile mele haine și-mi iau aparatul de fotografiat.

Vestibulul este liniștit, cufundat în umbre de culoarea ceaiului.

Trec de căminul întunecat și rece.

Camioneta lui Daniel nu mai este aici. Nu mă miră că locul este atât de liniștit.

Plin de pace.

Așa este liniștea aici. Diferă de cea din casa mea, unde, în ultimul an, tăcerea a fost ca trasul aerului în piept înaintea unui tipăt.

Liniștea și ceața mă atrag afară. Stau în curte și privesc lacul argintiu din depărtare. Prin ceață, pontonul pare aproape transparent, o linie de cărbune pe valurile bordate cu cenușiu.

Trebuie să fac o fotografie. Poate mai multe.

Ridic aparatul și mă concentrez asupra lumii acesteia întunecate. Numai după ce am făcut câteva fotografii simt cât de frig îmi este. Dezamăgită, mă întorc în căldura casei. Dar simt nevoia să mă plimb prin ceața aceea cu aspect de perlă.

Aș putea să împrumut o haină.

De ce nu? M-am înregistrat; le mănânc mâncarea. Cu siguranță, încep să mă simt acasă. În plus, ei au plecat. Sunt sigură că niciunul nu m-ar bodogăni că le folosesc o jachetă pentru o oră sau două.

Îmi ia ceva timp să caut una, dar în cele din urmă găsesc un dulap de haine, lângă ușa din spate, plin cu un amestec de haine, pulovere și mantale impermeabile, galbene. Scot un pulover pescăresc albastru, mare, frumos tricotat, și-l îmbrac. Este uriaș pentru mine, dar călduros.

Restul zilei explorez acest colț magnific de paradis și fac șaptesprezece fotografii cu răsăritul pe lac, o lebedă în zbor, o plasă de păianjen transformată în colier de picături de rouă. Pe la amiază încep să-mi imaginez cum pot încadra aceste fotografii pentru a le expune.

Cred că le voi așeza în livingul meu, deasupra sofalei. În fiecare zi din viața mea reală le voi privi, amintindu-mi de această aventură. În cele din urmă, pe la ora două foamea mă trimite înapoi în casă.

Tocmai îmi termin sandviciul când aud camioneta. Curăț repede firimiturile și alerg în camera de zi să-i întâmpin. Este o prostie, știu, poate chiar idioțenie, dar nu-mi pasă. Le-am simțit lipsa astăzi. Bobby dă buzna în cameră:

— Joy!

Îmi place cum îmi rostește numele; ca și cum i-aș fi lipsit toată ziua.

— Bună, Bobby, zic eu, căutându-l cu privirea pe Daniel, care apare după un moment. Este atât de frumos încât îmi taie respirația.

Bobby aleargă spre mine.

— În seara asta pornim spre plajă.

— Trebuie să pornim cam în cincisprezece minute, zice

Daniel. Așa că ar trebui să te grăbești.

Se uită la mine. Eu simt un fior pe șira spinării.

— Sunt invitată?

Bobby chicotește.

— Sigur!

— Luați-vă câte o haină, ne spune Daniel amândurora. E frig acolo.

M-am hotărât să mă mișc repede, să nu se răzgândească Daniel. Simțindu-mă ca o tânără la prima ei întâlnire, alerg înapoi în camera mea și iau puloverul cu ochiuri mari. Sunt sigură că-mi va ține destul de cald.

În două minute sunt înapoi în hol, cu Bobby.

— Te-ai spălat pe dinți? Își întreabă Daniel fiul.

Amândoi răspundem: „Da” în același timp.

Auzindu-ne cum râdem, Daniel zâmbeste, iar eu sunt uluită de ceea ce văd. Zâmbetul îl face să arate cu zece ani mai tânăr și mă tasă să întrevăd un fost scandalagiu din cârciumile Dublinului.

— Haideți, atunci.

Își pune un rucsac pe umăr și iese din casă. Bobby și cu mine îl urmărim, încă râzând. Nu m-am simțit atât de liberă de ani întregi și mă întreb ce este cu locul și cu oamenii aceștia. Aici, alături de ei, devin fără efort o variantă mai tânără a mea, cea în care mi-am imaginat întotdeauna că mă voi transforma. Semănă tot mai mult cu mama, liberă, iubitoare, tolerantă. În acel Bakersfield uscat, prăfuit, am fost ca o floare ce se ofilea încet; în umezeala și ceața acestei catedrale verzi, simt cum înfloresc.

În camionetă deschidem radioul și cântăm odată cu Bruce Springsteen. „Iubito, am fost născuți să alergăm”, devin dintr-odată cuvintele cele mai pline de semnificație pe care le-am cântat vreodată. Când se termină cântecul, ne aflăm pe un drum vechi, șerpuitor, cu două căi de rulare. Mile întregi suntem înconjurați de copaci, apoi ajungem la partea cultivată a acestei păduri imense. Acrii de teren de pe care s-a strâns recolta se întind de fiecare parte a drumului. Ceea ce a rămas sunt plantații noi și semne care vorbesc de reîmpădurire și de regenerare.

— Este trist, zic eu. De parcă n-ar fi nicio diferență între copacii noi și cei bătrâni.

Bobby își ridică fața spre mine.

— Ce vrei să spui?

— Trăiești într-una dintre puținele păduri vechi rămase pe planetă. Este o crimă să tai păduri vechi de două sute de ani.

— Vor fi închiși pentru această crimă? mă întreabă.

— Cine? zice Daniel încruntându-se, semnalizând, apoi oprind la stop.

— Nu este o crimă în adevăratul sens al cuvântului, spun eu, este doar foarte trist.

— Când voi fi mare, o să protejez arborii bătrâni, zice Bobby înclinând din cap, de parcă ar fi luat o decizie serioasă, implacabilă.

— De la ce a pornit această discuție? întreabă Daniel.

Tocmai vreau să-i răspund când, după un colț, oprim și parcam.

Iată, în fața noastră se află Oceanul Pacific.

Întinderea nesfârșită de apă albastră, clocotitoare și de cer cenușiu nu seamănă deloc cu coasta atât de cunoscută mie a sudului Californiei, cu nisipul său fin și surferii care alunecă lin, cu plase de volei la fiecare sută de iarzi.

Aici, plaja este sălbatică, la fel de primitivă ca și pădurea. Valurile se sparg de mal cu un răget ca de leu și se fac auzite chiar de la distanța la care se află camioneta noastră.

— O! exclam eu, sprijinindu-mă de speteaza scaunului.

— Nici tata n-a mai fost noaptea pe plajă, zice Bobby. Eu veneam aici cu mama în fiecare marți noaptea.

— Mă bucur că sunt aici, zice Daniel. Nu știu dacă este dorință în glasul lui sau regret, ori dacă îi lipsește fosta soție. Și tu, Joy? Și ție îți place plaja?

Bobby se întoarce spre mine.

— Ei, ce spui?

— Îmi place plaja, răspund, uitându-mă la profilul lui Daniel.

— Știam eu! exclamă Bobby sărind în scaun. Îi place plaja!

Simt o scânteie interioară. Nu știu cum să exprim asta în alte cuvinte. Daniel își ia rucsacul și-l ajută pe Bobby să coboare din

camionetă. Băiatul pornește înainte alergând pe nisip.

— Nu te duce prea aproape de apă, băiete! strigă Daniel.

Plaja este frumoasă. Un soare plin, puternic atârână pe cerul albastru. Mănunchiuri de raze aurii luminează valurile. N-am văzut până acum atâta lemn plutitor pe o plajă și asta nu este o colecție obișnuită de bețe. Este o masă dezordonată de bușteni argintii, o aglomerare de ramuri curățate până ajung perfect albe. Unele au peste o sută de picioare lungime. Copacii de-a lungul drumului au fost sculptați de vânt. Arată ca niște bonsai gigantici.

— Tată, zmeul meu! strigă Bobby alergând înapoi la noi.

— O secundă, îi răspunde Daniel, aplecându-se să facă un foc. În câteva momente, micul cerc de lemn și de ziare s-a aprins. Mă așez pe un lemn lângă foc, urmărindu-l pe Daniel care-și învață fiul să înalțe un zmeu. Când Bobby a deprins această îndemânare, după-amiaza s-a consumat deja. Nori portocalii se revarsă peste cerul albastru ca la miezul nopții.

— Privește, tată! Joy, privește! L-am înălțat!

— Așa este. Aleargă mai repede, zice Daniel râzând și așezându-se lângă mine. Este atât de aproape, încât îi simt căldura trupului.

— Aș fi vrut să fi adus aparatul de fotografiat, spun eu.

Bobby aleargă spre noi trăgând zmeul după el. Acesta se lovește de nisipul greu.

— M-ai văzut?

— Te-am văzut, spun eu. Este cea mai reușită ridicare a zmeului la care am asistat.

Zâmbetul lui este atât de strălucitor, încât îi luminează ochii negri. Se prăbușește lângă noi pe nisip. Cu toate acestea, treptat, zâmbetul îi dispare.

Se lasă liniștea, întreruptă doar de trosnetul focului și de zgomotul valurilor.

— Te gândești la ceva, băiete? îl întreabă Daniel. Bobby lovește nisipul cu piciorul, înainte de a-și ridica privirea.

— Cum o să mai mergem noaptea pe plajă la Boston?

— A! La asta te gândeai. La mutare.

Bobby mă consultă din privire. Eu îl încurajez. El trage aer în

piept și spune:

— Vreau să stau aici, tată.

— Știu că vrei, Bobby.

— Tu ai ales locul ăsta.

— Da, știu, dar lucrurile stăteau altfel atunci.

În acest moment, amintindu-și cum s-au schimbat viețile lor, tac amândoi. După o pauză lungă, Bobby spune:

— Povestește-i lui Joy cum ai găsit locul ăsta.

Oftatul lui Daniel tulbură noaptea. Sunt sigură că există ceva despre care nu vrea să vorbească. Se apleacă în față, își sprijină coatele pe genunchi. Umbre și lumini îi străbat chipul.

— Locuiam în Boston, la nici două case de bunica și bunicul. Mama ta se ocupa de raionul de cosmetice de la Macy, iar eu mi-am petrecut zilele, și prea multe nopți, la etajul al treisprezecelea al clădirii Beekman. Visam copaci înalți și lacuri pline de pește. Dar mai ales visam să fim împreună tot timpul și nu s-o luăm fiecare pe drumul său. Într-o zi am citit că această casă de vacanță este de vânzare în statul Washington. Era o pensiune, iar proprietarul dăduse faliment.

— Și am cumpărat-o noi. Uite așa, zice Bobby, fără s-o vedem măcar.

— Da, spune Daniel, și de data asta sunt sigură că în vocea lui disting dorul. Am avut visurile noastre, nu?

— Mda.

În tăcerea care urmează, știu că ei se gândesc ce mult s-au depărtat. Eu nu văd decât ce mult s-au apropiat. Nu trebuie decât puțin pentru ca unul dintre ei să găsească drumul de întoarcere.

Mă întorc cu fața spre Daniel. Suntem atât de aproape acum. Văd particulele de nisip și de cenușă care i s-au așezat pe piele și în păr. Ochii lui verzi mă privesc cu o intensitate care mă lasă fără vlagă. Știu că în spatele meu Bobby ne urmărește.

— Înțeleg de ce v-ați îndrăgostit de locul ăsta. Este minunat.

— Așa spunea și mama mereu. Aud tristețea din vocea lui Bobby. De ce? întreabă el brusc. De ce trebuie să ne mutăm?

Daniel își privește mâinile de parcă ar găsi răspunsul în carnea și oasele sale.

— Vreau ce este mai bun pentru tine, Bobby.

— Aici este cel mai bine.

Daniel își privește fiul.

— Cum să mă ocup singur de locul ăsta? Nu știu nimic despre pescuit sau altele asemenea.

Este o întrebare la care pot să-i răspund eu.

— Există o mulțime de cărți care te pot învăța. Eu am citit destule. Dacă mă duci la biblioteca locală, te ajut să le găsești.

— Mama mi-a spus că ești un tip deștept, îi spune Bobby acuzator.

Auzindu-l, Daniel zâmbește.

— Aș vrea să cred că așa este.

— Atunci învață, spune Bobby.

— Uite ce este, zice Daniel în final. O să mă gândesc să rămânem dacă te gândești și tu la plecare.

Se privesc, tată și fiu, și în soarele care apune și în luminile focului observ cu uimire ce mult seamănă unul cu altul.

— Bine, zice Bobby solemn.

— Bine, consimte Daniel. Acum, ce-ai zice de niște hotdog și ceva dulciuri înainte ca soarele să apună de tot?

În jumătatea de oră care urmează, în timp ce soarele coboară pe cer și stelele se strecoară în noapte, prăjim hotdog, facem sandviciuri din ciocolată și biscuiți, și ne plimbăm pe malul întunecat al apei.

Mă simt prea plină de la ultima masă ca să mai mănânc ceva, dar faptul că nu-mi este foame nu mă poate opri să mă bucur de foc. De la radioul cu baterii, cocoțat pe un buștean în spatele focului, se revarsă melodii – una mai frumoasă ca alta. Adesea cântăm și noi. Vocea lui Daniel e pură și adevărată și mă lasă fără glas. Tocmai am împachetat și suntem gata de plecare, când începe o versiune frumoasă a melodiei „Cum arăți în seara asta”.

Din felul în care cântă Daniel, din duritatea vocii lui înțeleg că această melodie înseamnă ceva pentru el.

— Obișnuiai să fredonezi melodia asta, zice Bobby.

— Mda.

— Dansează cu Joy.

Eu îmi țin respirația, surprinsă.

— Nu cred, zice Daniel, ocolindu-mi privirea.

— Te roog... insistă Bobby, uitându-se la noi. Pentru mine?

Sunt în întuneric, în spatele focului care moare. Daniel e vizavi de mine. Chipul lui este numai umbre și lumini portocalii. Nu-i văd ochii, dar știu că nu zâmbește.

— E acolo, tată, spune Bobby arătând spre mine.

Știu că nu este destul de întuneric ca să nu mă poată vedea. Încerc să zic: „Nu, e în ordine”, dar vorbele mi se opresc în gât.

Daniel vine spre mine cu brațele întinse.

Îi apuc mâna și mă trezesc în cercul brațelor lui. Căldura atingerii mă face să oftez; este un sunet pe care încerc să-l opresc. În întunericul ăsta este prea tare, prea pronunțat.

Ne mișcăm împreună stânjeniți; mă întreb dacă și pentru el a trecut la fel de multă vreme ca pentru mine.

— Niciodată n-am dansat prea bine, spun eu ca să fac conversație. Este un adevăr spus pe jumătate. De fapt, Thom refuza categoric să danseze.

Simt privirea lui Daniel.

— Nu-ți văd picioarele, dar pun pariu că te voi călca, spune el, râzând nervos.

Mă simt tânără în brațele lui și în siguranță. Ne găsim ritmul cu ușurință, ne mișcăm împreună de parcă am dansa de ani întregi.

La dreapta noastră cade din cer o stea, lăsând o dâră albicioasă.

— Pune-ți o dorință, murmură el.

Răspunsul meu este „tu”, dar pare ridicol. Nu cred c-aș suporta să râdă de mine acum, așa că spun:

— Aș vrea s-o iau de la început.

Muzica se termină și Daniel mă lasă din brațe. Tot ce pot face este să nu întind mâinile spre el. Știu că toată noaptea mă voi gândi la acest moment, la atingerea lui.

În spatele nostru, Bobby închide radioul și ne readuce pe toți în lumea reală. Acum se mai aude doar zgomotul valurilor și trosnetul focului.

— Eu știu ce dorință am, tată. Tu?

Daniel nu răspunde imediat. Când o face, se uită la mine.

— Ar fi bine s-o iau de la început.

Îl fixez pe Daniel, incapabilă să-i evit privirea, neputând să nu mă gândesc „ce-ar fi dacă”?

Ce-ar fi dacă m-aș îndrăgosti din nou și aș începe o viață nouă? Ce-ar fi dacă aș rămâne aici?

— Ei bine, să plecăm, zice el în cele din urmă. Nu mai este lumină.

Auzindu-l, mă întreb: e adevărat? Ne-am pierdut lumina sau am întrezărit-o pentru prima oară? Tot ce știu este că atunci când urc în camioneta acestui bărbat, împreună cu fiul lui, zâmbesc. Brusc, știu ce-am așteptat toți anii aceștia, pentru ce am adunat pliante, și cărți, și instantanee din alte locuri. Voiam s-o iau de la început, visam la asta. Și acum, iată, știu unde aș vrea să fiu când voi începe această nouă parte a vieții mele.

Toată noaptea, stând în pat, mă gândesc la Daniel. Reiau neîncetat, cu ochii minții, dansul nostru. Felul în care mă privește, mă ține în brațe, îmi șoptește: „Pune-ți o dorință”. Când noaptea lasă loc zorilor de ziuă, capătă patina strălucitoare a unui mit.

Tocmai mă trezisem când aud un zgomot.

Pași pe scară. Daniel. Știu după cum sună.

Dau pătura la o parte și mă dau jos din pat. Intru repede în baie și mă îmbrac. Apoi deschid ușa. Se vede o lumină pe culoar.

Pornesc încet pe coridorul acoperit cu mochetă. În vestibul nu este nimeni. Îmi ia o secundă să văd că ușa este deschisă.

În ceața purpurie a zorilor, îl văd stând în curtea din față. De data asta nu mă mai gândesc să mă întorc. Iau totul de la început acum.

Aproape am ajuns lângă el, când îl văd pe Bobby la capătul pontonului. Vorbește cu aerul. Chiar de la distanță, văd că plânge și țipă.

Daniel scoate un sunet. În dimineța cețoasă, sunetul este distorsionat, alungit până devine un suspin.

Pun mâna pe brațul lui.

— Sunt aici, spun.

Se înfioară la atingerea mea, dar nu se întoarce să mă privească.

— Dumnezeuule, cât o să continue așa?

Adevărul este „întotdeauna, dar nu prea mult”.

— Va vorbi cu ea până nu va mai simți nevoia s-o facă.

Stăm aici, unul lângă altul. Pe ponton, Bobby își strigă mama.

— Va fi bine, îi spun încet. Are un tată care-l iubește. Asta ar fi însemnat mult pentru mine. Când a murit mama, vreau să spun. N-o mai aveam decât pe sora mea.

Brusc, îmi amintesc înmormântarea mamei și cât de distrusă am fost. Stacey a fost liantul care m-a făcut să mă adun, să rămân întreagă. A fost cea care mi-a dat putere în lunga boală a mamei.

Stacey.

Pentru prima dată n-am sărit ca arsă gândindu-mă la ea. Amintirea ei nu mai doare: este mai degrabă dor. Mi-a lipsit sora mea; este unul dintre multele adevăruri de care am fugit.

Bobby se repede spre noi.

Daniel îngenunchează imediat.

— Sunt aici, băiete.

Bobby se oprește. Obrajii îi sunt uzi de lacrimi, ochii injectați.

— N-a apărut. Am strigat-o de multe ori.

— O, Bobby, spune Daniel, ștergând lacrimile fiului său. Văd că se străduiește să găsească cuvintele potrivite de alinare. Amândoi știm că Bobby trebuie să se detașeze de mama lui imaginară, dar că asta îl va dura.

Daniel îl prinde în brațe și-l ține strâns, șoptindu-i cuvinte într-o limbă cântată pe care eu n-o înțeleg.

Bobby se uită la el.

— Dar mi-e teamă.

— De ce ți-e teamă?

— Să n-o uit, spune Bobby într-un fel liniștit, dureros.

Daniel închide ochii un moment și din această reacție observ cât este de afectat de mărturisirea fiului său. Când deschide ochii, văd lucirea lacrimilor.

— Trebuia să fac asta mai demult, spune el.

— Ce?

Daniel îl ia în brațe pe Bobby și-l duce în casă.

— Așteaptă aici, spune așezându-și fiul pe canapea. Apoi urcă scările în fugă.

Bobby pare atât de mic, stând acolo, pe canapea, cu obrajii lucind, cu dințele din față lipsă.

— Am greșit cu ceva? mă întreabă.

Mă așez pe cămin, în fața lui. Nu stau lângă el, pentru că vreau să mă audă. Să mă asculte.

— Vorbește-mi despre ea.

— Mami?

Vocea i se îneacă, dar văd cum începe să schițeze un zâmbet.

— Îi plăcea rozul. Și vorbea destul de repede.

Zâmbesc. Îmi amintește de propria-mi mamă care râdea zgomotos. Odată, când eram mică, a râs așa de tare că i-a pufnit laptele pe nas. Este o amintire pe care am crezut-o uitată până în momentul ăsta.

— Mamei îi plăcea să mă sărute pe frunte, să vadă dacă am temperatură. Îmi plăcea mult acest gest.

— Mama obișnuia să poarte fluturi în păr când se îmbrăca.

Mă aplec înainte.

— N-o vei uita, Bobby. Îți promit.

— O să pleci și tu, așa-i? Ca și ea.

Întrebarea și trista resemnare din glasul lui sunt greu de auzit. Știu că n-ar trebui să-i promit nimic, pentru că viața mea este în schimbare acum, iar ceea ce vreau ar putea să mă depășească, dar nu pot să stau fără să spun nimic.

— Am altă viață în California.

— Asta înseamnă că-ți vei lua rămas-bun, nu? Că n-o să dispari pur și simplu.

Poate că viața mea este încurcată acum, dar această promisiune este ușor de făcut.

— N-aș pleca niciodată fără să-mi iau rămas-bun. Promit.

Daniel coboară pe scări aducând un album de fotografii mare și o cutie de pantofi.

Mă ridic, simțind cum îmi tremură picioarele. Este un moment intim. Eu nu aparțin acestei familii.

— Ar trebui să plec. Am...

— Nu pleca, zice Bobby. Spune-i, tată. Spune-i lui Joy să rămână.

— Te rog, Joy, spune el trăgându-l aproape pe Bobby. Nu pleca.

Felul în care mă roagă el mă prinde ca într-o capcană; asta și faptul că Bobby este vulnerabil acum. Ocolesc măsuța de cafea improvizată și mă așez lângă Daniel.

— Fă-i loc, tată.

Daniel se apropie de fiul său.

— Am loc destul, zic eu.

Bobby ridică privirea spre tatăl său.

— Joy spune c-o să-mi amintesc întotdeauna câte ceva despre mama. Cum ar fi clipsurile cu fluturi pe care le purta. Și cum mă săruta pe frunte când mă culca după-amiaza.

— Sărutări... zice Daniel pe un ton aspru. Știu că și el și-o amintește.

— Nu știa niciodată cuvintele cântecului Winnie-the-Pooh. Vocea lui Bobby era mai puternică acum, mai puțin nesigură.

— Rugăciunile ei dinainte de culcare durau o veșnicie, spune Daniel zâmbind acum. Pomenea pe oricine cunoscuse vreodată. Îl privește pe Bobby. Iar pe tine te adora, băiete.

— Și pe tine.

— Da.

Daniel deschide albumul de fotografii din poala lui. Dezvăluie o serie de fotografii alb-negru: un băiat jucându-se cu câteva cutii goale pe niște străzi murdare, mergând pe o bicicletă ruginită sau stând lângă un gard de piatră cu un zmeu în mână. Băiatul are părul foarte negru și trebuie tuns.

Daniel.

Altă fotografie a unei străzi murdare și a unei cârciumi numite Pig-and-Whistle.

— Ăștia sunt bunica și bunicul, zice Bobby, arătând cuplul care stă în ușa de lemn a cârciumii. Trăiesc la Boston acum.

— Încă își mai pierde vremea prin cârciumi, zice Daniel râzând și dând pagina.

Maggie.

Chipul ei ne privește acoperit de vâlul de mireasă. Era tânără, strălucitoare și extrem de fericită. Zâmbetul ei putea să lumineze și Staples Center.

Nu pot să nu mă gândesc la propriul meu album de nuntă, vârât adânc în biblioteca de sus, unde a adunat praful anilor pierduți. Mă întreb dacă m-aș recunoaște în variantă tânără, sau dacă aș scotoci prin imaginile proprii mele vieți ca un arheolog studiind artefactele unei rase dispărute?

Și Stacey? Chiar aș putea sta departe de nunta ei, de marele ei moment? Întotdeauna am fost martorele vieților noastre. Nu asta înseamnă familia? Chiar distruse, trădate, și suferind, noi suntem legate.

Las gândurile la o parte și mă concentrez asupra fotografiilor din albumul lui Daniel.

Cele câteva pagini care urmează conțin duzini de instantanee de la nuntă. Daniel trece peste ele fără comentarii; aud oftatul de ușurare când ajunge la sfârșitul lor.

— Aici sunt eu, zice Bobby arătând spre prima fotografie a unui sugar atât de mic, încât chipul lui arată ca un pătrat roz.

— Da, în ziua în care te-am adus acasă de la spital.

— Dar mama plânge.

— Pentru că te iubea atât de mult.

Din momentul acela, pe măsură ce Daniel întoarce paginile, ne vorbește, spunându-ne istoria familiei lor în acel dialect muzical al lui, și cu fiecare clipă care trece, cu fiecare silabă care sună ca o melodie, îi văd cum se apropie mai mult, acest băiat cu inima distrusă și bărbatul care-l iubește.

— Acesta este primul tău prieten, vărul tău Sean... prima petrecere de ziua ta... ziua în care ai rostit „mama”.

Cu timpul, încep să observ că sunt tot mai puține fotografii cu Daniel, și niciuna cu el și cu Maggie. Întreg albumul îi este dedicat lui Bobby.

Știu cum se ajunge la așa ceva. Nu de la început, ci cu fiecare zi care trece. Nu mai dorești să înregistrezi fiecare minut al unei vieți nefericite. La Bakersfield am un sertar cu albume similare, unele mai vechi sunt cu Thom și cu mine, iar cele mai noi – doar peisaje.

Când Daniel ajunge la ultima pagină, Bobby a adormit ghemuit lângă tatăl său. Daniel spune încet:

— Joy?

La auzul numelui meu șoptit în liniștea aceea, el oftează și zâmbeste.

— Sunt aici, spun așteptând mai mult.

Cum el nu zice nimic, decid să îndrăznesc eu. Mă aplec spre el și-i spun:

— Poate tu și cu mine...

Nu știu cum să închei, cum să cer ce vreau, dar nu contează. Am mers prea departe, am dat la iveală prea mult. Daniel dă din cap și se depărtează de mine.

— Îmi pierd rațiunea, zice fără a mă privi. Apoi se ridică de pe sofa și pornește cu Bobby pe scară.

Ce-a fost în mintea mea să spun „tu și cu mine”, cu fotografiile soției sale moarte între noi?

Ca întotdeauna, sunt o maestră în a găsi momentul nepotrivit.

Încă o dată sunt singură.

Încerc din nou să adorm, dar după spectacolul dinaintea ivirii zorilor îmi este imposibil. La un moment dat, pe la ora șapte, renunț și fac duș. Sunt în bucătărie căutând cafeaua, când aud pași pe scară, apoi pe culoar. Mă întorc la timp ca să-l văd pe Daniel intrând în încăpere. Este tras la față, frânt de oboseală. Ridurile din jurul ochilor lui sunt atât de adânci și întunecate, încât par desenate în cărbune.

Mă vede pe mine, apoi cafetiera, exact în această ordine, și-mi zâmbește:

— A, cafea!

— Bănuiesc că avem o patimă comună. Cafeaua și dorința de a o lua de la început. În clipa în care am rostit aceste cuvinte, aș fi vrut să n-o fi făcut. Mai rea decât cuvintele este vocea mea; este toată numai dorință tainică de genul Marilyn Monroe – domnul președinte.

El mă privește încă un moment, apoi părăsește încăperea.

Rămân acolo, simțindu-mă ca o proastă. Tot ce-i spun lui Daniel este greșit.

Nu mă surprinde. Nu prea am experiență. În liceu au mai fost Jed Breen și Jerry Wist în vara de după absolvire, dar asta a fost tot. L-am cunoscut pe Thom la o petrecere în anul doi la universitatea Davis și numai Dumnezeu știe că n-am avut nicio întâlnire cu alt bărbat de la divorțul nostru.

Sorbind din cafea, ies din bucătărie.

Bobby aleargă spre mine de parcă m-ar fi așteptat.

— Mai învață-mă să citesc.

— Sigur că da.

Mă conduce spre canapea. Ore întregi stăm acolo, rostind propoziții. Îl laud și-l încurajez, dar în tot acest timp încerc să disting pași pe ponton. Îmi amintesc întruna dansul cu Daniel. *Pune-ți o dorință. Să iei totul de la început ar fi...*

— Joy, zice Bobby. Joy.

Clipesc, revin.

— Scuze, Bobby. Sunt ca o adolescentă care visează la un

băiat. Gândul mă face să zâmbesc. Cine s-ar fi gândit?

— Ce înseamnă acest cuvânt?

Revin asupra cărții deschise în poală. Este versiunea Disney a lui *Pinocchio* și Bobby este teribil de interesat de povestea băiatului de lemn care vrea să fie om adevărat. Aceasta este cea de-a doua lectură a zilei. R... E... A... L. Real.

El ridică privirea spre mine.

— Aș vrea ca Zâna cea Bună să-l transforme în om pe Freddy.

Dacă Zâna cea Bună ar exista, Freddy ar fi până la genunchi în trifoi. Numai Cerul știe că mielul de jucărie, cu blana rărită și un singur nasture în loc de ochi, a fost iubit. În spatele nostru se aude cum se deschide ușa.

Bobby închide cartea. Vrea să-l uimească pe Daniel cu felul în care citește.

Daniel intră în vestibul; cămașa de flanel și vesta îi sunt pline de rumeguș și ude de ploaie. Are chipul cenușiu de la praful umed. Când zâmbește, dinții lui sunt de un alb strălucitor.

— Ei, voi!

Își scoate jacheta și o așază pe spătarul scaunului.

— Nu mai are rost să muncesc, vine furtuna.

— Furtuna? Bobby pare speriat.

— Nu te teme, băiete, sunt aici ca să te apăr.

Bobby se vâra în mine, tânguindu-se.

— Nu-mi plac furtunile.

Pentru prima oară observ cât este de întuneric în hol. Afară, norii negri acoperă cerul. Umbrele se întind peste lac și peste pajiște.

— Dă drumul la știri, da, Bobby? zice Daniel, aplecându-se să-și descheie cizmele de lucru. Mă întorc într-o secundă, adaugă și pornește pe scară.

Bobby ia telecomanda și deschide televizorul. O bufnitură surdă, apoi o imagine.

— Nu-mi plac știrile, murmură el cu ochii la întunericul de afară.

Pe ecran, o blondă drăguță vorbește despre trei alarme de incendiu în centrul orașului Seattle. După asta se axează pe restul știrilor locale: câteva spargerii, o mașină furată în

Hoquiam, o mascotă furată din liceul din apropiere.

Apoi ni se arată o serie de case din zonă împodobite de sărbătoare, oferindu-ni-se chiar și adresele lor, pentru ca oamenii să poată veni cu mașinile să le vadă.

În sudul Californiei se petrec alte incidente.

Se aude tunetul. Trăsnetele luminează cerul.

Bobby țipă. Îl ating spunându-i:

— Nu-ți fie teamă, sunt...

Apoi aud: *accidentul aviatic*. Aș vrea să spun: „Închideți televizorul! Și schimbați canalul!” Dar nu pot vorbi. Mă ridic în picioare, fac un pas înainte.

„...la aproximativ optzeci de mile nord de aici. După cum am relatat mai devreme, cei unsprezece pasageri menționați în jurnalul cursei charter au fost salvați de echipele de pompieri vineri seara și transportați la spitalele locale.”

Fotografia de pe permisul meu de conducere umple ecranul.

„Joy Faith Candellaro, spune crainica pe un ton plăcut, de parcă ar vorbi despre chitanța de la o caserolă cu ton și nu despre o persoană dispărută din Bakersfield, California. Când conducătorul grupului din zborul charter, Riegert Milosovich, și-a recăpătat cunoștința după intervenția chirurgicală, le-a spus autorităților că această femeie a cumpărat un bilet în ultima clipă și se afla la bordul avionului când...”

— A trecut tunetul? Întreabă Bobby nervos.

— O clipă doar, Bobby. Zgomote albe îmi răsună în cap, blocând transmisia. Încerc să ascult cuvintele, când imaginea de pe ecran se schimbă și mi se taie răsuflarea.

Este Stacey; stă în fața garajului ei în care încap trei mașini, plângând. Îmbrăcată într-un tricou galben-deschis și pantalonii asortați (pe care i-am dăruit de ziua ei anul trecut), pare spălăcită, fără culoare.

— Ne rugăm să se întoarcă la noi. Se uită la Thom, care pare surprinzător de afectat. *Plânge?* Este sezonul miracolelor, nu-i așa? îi spune Stacey reporterului.

— Doamna aia seamănă cu tine, zice Bobby, arătând spre sora mea.

— Adevărat? răspund eu plictisită. Am auzit asta toată viața.

Gemene irlandeze. Două surori născute la diferență de un an, care au fost mereu foarte apropiate.

— Este chiar tristă.

Cine ar fi crezut că-mi simte lipsa așa de mult?

Dar asta este o minciună. Sunt conștientă de adevărul pe care mi l-am ascuns zilele și nopțile astea. Am știut că îi voi lipsi lui Stacey, că va plânge după mine. Am vrut asta, am vrut ca ea să regrete ce mi-a făcut.

Am vrut să-i frâng inima așa cum a făcut ea cu inima mea.

Dar una este să vreau ca Stacey să se simtă prost din cauza mea și alta s-o las să creadă c-am murit.

Vacanța mea s-a terminat.

— Ce s-a întâmplat, Joy?

Tunetul bubuie afară, zguduind cabana. Ferestrele zăngăne din cauza furtunii.

Bobby țipă:

— Tată! și sare de pe canapea.

Daniel a coborât scara într-un minut, prinzându-l pe Bobby în brațele sale.

— Este doar o furtună, băiete, îi spune ca să-l liniștească, nu ai de ce să te temi.

— Are dreptate, Bobby, nu ai de ce să te temi, spun eu plictisită, dar, chiar când rostesc cuvintele acestea, știu că este o minciună. Există acum un motiv de teamă pentru Bobby și pentru mine. Trebuie să plec acasă.

Fulgerul sclipește în încăpere, inundând pentru moment totul într-o lumină alb-albastră. Îl privesc pe Daniel care-și ține strâns fiul, și pe Bobby, a cărui fețișoară palidă este brăzdată de lacrimi.

— Este ca atunci când mami...

— Ssst, zice Daniel. Ssst. Se întoarce ducându-l sus pe Bobby. Le aud vocile. Încete. Nesigure.

Daniel îi cântă lui Bobby; notele înăbușite ale cântecului lui acoperă plânsul copilului. Este un cântec pe care nu-l recunosc și nu-i înțeleg cuvintele, dar mă tulbură și mă face să mă gândesc la momente din viața mea, de mult trecute, când mă simțeam în siguranță și iubită.

Caut drumul spre recepție și găsesc telefonul. A venit timpul s-o sun pe Stacey. Fulgerul este ca o lumină care se aprinde și se stinge foarte repede, aruncându-mă și scoțându-mă din întuneric.

Ridic receptorul și solicit operatoarea. Două apeluri și electricitatea se întrerupe, telefonul moare și totul se cufundă în întuneric.

În visele mele, lumea este plină de zgomote ciudate și mirosuri necunoscute.

Lumină. Totul zumzăie în jurul meu ca albinele în stup. Un zgomot, un fâșâit care se repetă mereu.

Este resacul de pe plaja căreia i se spune Kalaloch; aud valurile șoptindu-mi, strigându-mă să vin spre ele, să le simt răcoarea. Am senzația că cineva mă ține sub apă. Nu pot respira. Panicată, încerc să-mi găsesc drumul spre suprafață, dar este inutil.

— Joy, trezește-te.

— Trezește-te. Te rog...

Este vocea surorii mele.

Am ieșit din ocean. Pentru un binecuvântat moment, am din nou zece ani și ne aflăm în tabăra KOA din Needles, California. Stacey vrea să încalce regulamentul, să înoate noaptea în piscina de lângă clădirea pentru înscrieri. Mă trage de mânecă.

Apoi mă trezesc din nou în strada Madrona, destul de aproape de sora mea însărcinată ca s-o pot atinge și totuși nu pot s-o fac. Invitația la nuntă este pe asfalt, între noi. *Thomas James Candellaro și Stacey Elizabeth McAvoy vă invită la...*

— Trezește-te, Joy.

Cineva mă atinge pe braț, mă zgâlțâie binișor.

Deschid ochii, dezorientată la început din cauza întunericului plin de umbre din jurul meu. Mă așteptam să mă aflu acasă, privind în propriul meu tavan, ascultând zgomotele vechii mașini de tuns iarbă a domnului Lundgren.

Bobby este lângă patul meu, privindu-mă.

Mă ridic sprijinindu-mă în coate, îndepărtându-mi părul roșu și răvășit din ochi.

— Bobby, zic eu încercând să mă dezmeticesc din vis. Totul este încă neclar, confuz. Nu-mi amintesc să mai fi dormit vreodată atât de profund.

— Nu voiai să te trezești, spune el cu o privire îngrijorată.

— M-am culcat târziu noaptea trecută, zic eu, de parcă el ar putea înțelege o asemenea noapte de nesomn însoțită de regret.

— Am visat c-ai plecat.

Închid ochii și oftez. Cum aș fi putut să mă împrietenesc cu ei fără să prevăd cum se va termina totul?

Iluzii.

Mă învălui în ele, las imaginile plăcute dintr-un viitor imposibil să-mi fie colacul de salvare, locul în care pot ateriza în siguranță. M-am gândit la timpul petrecut aici ca la o aventură. De fapt, a fost o escapadă. Ceasul a ticăit în permanență, înainte, pur și simplu nu-l auzeam.

— Pleci?

Aș vrea să-l mint; dar și mai mult aș vrea ca minciuna mea să fie adevărată.

Nu aparțin acestui loc sălbatic, indiferent cât de mult mi-aș dori. Acesta este adevărul de care m-am împiedicat în întunericul nopții trecute, încercând să adorm. Daniel n-a sugerat niciodată că ar simți ceva pentru mine. Toate „ce-ar fi dacă” erau de fapt „numai dacă”.

Am fost ca Bobby, un copil care vâna o stafie pe un ponton la ivirea zorilor.

Ating obrazul durdului al băiatului. Foarte curând, pielea i se va aspri și va fi acoperită de păr. Va fi un bărbat tânăr, iar eu o amintire din copilăria sa.

— Vreau să rămâi, zice el cu o voce nesigură.

Mai târziu voi simți cum mă dor cuvintele lui. Acum, nu îndrăznesc.

— Ai un tată care te iubește. Eu am... o soră care mi-a cerut iertare. Trebuie să mă întorc la ea. Asta am învățat aici, de la tine și de la tatăl tău.

— Dar dacă pleci o să-ți simt lipsa. Nu-ți pasă de asta?

Abia pot să-i răspund; îmi simt lacrimile în gât.

— Îmi pasă, Bobby.

Mă privește cu ochi acuzatori, umezi.

— Rămâi în dimineața Crăciunului? Am putea deschide darurile.

— Eu nu...

— Te rooog...

Cum aş putea să-l refuz? Mai ales când îmi doresc atât de mult? O s-o sun pe Stacey să ştie că sunt bine. Apoi îmi voi încheia aventura în dimineața Crăciunului în locul acesta pe care am ajuns să-l îndrăgesc. Oftez:

— Rămân în dimineața Crăciunului, dar apoi trebuie să plec, bine?

— Promiți că vei rămâne?

— Promit.

Abia îmi zâmbește.

Amândoi ştim că nu este destul de bine. Nu este ceea ce-şi doreşte niciunul dintre noi. Dar este tot ce avem.

*

S-a făcut aproape ora zece până când mi-am terminat duşul şi am luat micul dejun. Părăsesc camera mea, sau intenţionez s-o fac, dar când păşesc peste prag mă împiedic şi cad în faţa uşii. Ridicându-mă, privesc acest spaţiu mic, sărăcăcios. Camera 1 A dintr-o cabană de pescari deteriorată, cu o denumire ridicolă. Şi ştiu cât de mult o să-mi lipsească. Ori de câte ori închid ochii, văd încăperea asta aşa cum ar putea fi, cum mi-am imaginat-o: pereţii din buşteni lustruiţi, apoi unşi ca să strălucească; covorul verde nu mai există; în locul lui, scânduri late de pin; un pat alb, frumos, din fier forjat, acoperit cu păaturi lucrate de mână şi perne de un albastru-lavandă, exact nuanţa cerului înainte de apusul soarelui. Flori proaspete pe noptierele vechi. O baie renovată, cu alamă şi faianţă albă, o cadă pe picioare.

Închid uşa ca să nu mai văd imaginea şi plec. Paşii mei sună înfundat pe covorul de culoarea măslinelor verzi.

La bucătărie găsesc o tavă plină cu fructe şi felii de brânză pe tejghea. În rest, o încăpere goală. Nu este nevoie să urc (nu că aş vrea s-o fac) ca să ştiu că Daniel şi Bobby sunt plecaţi. Am ajuns

să cunosc acest loc – să simt când oamenii sunt aici, când sunt plecați. Nu scârțâie podelele la etaj, nu cade praf din tavan când Bobby merge cu skateboardul pe culoarele de sus. Luminile pomului de Crăciun sunt stinse, iar la recepție este întuneric.

Mă îndrept spre fereastră ca să mă asigur. Afară, furtuna face o pauză; norii trec deasupra copacilor, vântul bate dinspre ponton și apleacă pomii ca pe niște jucării flexibile. Dar nu plouă.

Camioneta nu este aici.

Mă uit în jur după un bilet, știind că nu-l voi găsi. Sunt musafir aici. De ce mi-ar spune unde au plecat sau când se vor întoarce? Cu toate acestea, nu pot să nu mă simt dezamăgită.

Rămân acolo multă vreme. În cele din urmă mă îndrept spre telefon și ridic receptorul. Îl simt rece la ureche. Încă nu vine tonul.

Mă simt mai ușurată, dar asta nu durează. Oricât de mult aș vrea, nu pot rămâne aici, ascunzându-mă de lume, de lumea mea. Darul meu de Crăciun pentru Stacey va fi un telefon. Doar atât, un telefon, dar va fi un început. Cine știe unde vom ajunge?

Mă duc în camera mea și scot din dulap puloverul albastru împrumutat, apoi găsesc o umbrelă în spatele biroului de recepție –, dacă va fi nevoie de ea –, și plec.

Vântul suflă pe drum și fluieră printre copaci. Pădurea este mai întunecată ca de obicei, la fel și cerul.

Urmăresc banda neagră, șerpuitoare de asfalt care merge paralel cu lacul. Frunze și resturi alunecă pe pavaj, suflate de vânt, trecând de mine. Apa cafenie bălțește în șanțuri.

Merg aplecată, cu vântul în față, croindu-mi drum înainte, înnoroiindu-mă prin bălțile și ochiurile de apă rămase în urma furtunii de noaptea trecută. În fața mea, drumul bălțește de apă.

La început merg în pas susținut. Sunt în formă bună, căci fac oarecum regulat aerobic și am pierdut în greutate în săptămâna care a trecut. Mă simt mai ușoară. Oricum, nu m-am urcat pe cântar.

Fiecare buclă de drum promite să fie „Acea”. Tot mai aștept să văd orașul desfășurându-se în fața mea, o mică diademă de

lumini de sărbătoare, înfiptă în toată această întunecime.

Dar fiecare colț duce la altă zonă dreaptă de drum. Șoseaua asta veche merge la infinit.

Îmi pierd puterea, ceea ce este ciudat pentru că respirația mea este ca o serie de norișori albi care plutesc în fața mea. Pașii îmi sunt tot mai grei. Este frig. Vântul îmi zgârie fața, mi se agață în păr.

Nu pot crede c-am mers așa de mult după accidentul de avion. Și nici n-am simțit dificultatea acestui traseu prin pădurile bătrâne. De fapt, au fost mile.

Cum l-am putut străbate?

Continui să merg până încep să mă gândesc cu adevărat să mă întorc.

Sunt complet singură aici. De când merg n-a trecut nicio mașină, n-au apărut faruri pe asfalt să-mi arate calea de întoarcere. Norii negri atârână exagerat de jos și fac ca această după-amiază să fie cam întunecată.

În fața mea, altă cotitură a drumului.

— Asta e, spun cu voce tare. Dacă după colț nu apare orașul, mă întorc.

Apoi aud zgomot de mașini în depărtare.

Slavă Domnului!

Mersul mi se pare din nou mai ușor, având un obiectiv în față. Măresc pasul puțin până când în cele din urmă, cam fără suflare, ajung în oraș.

Părăsesc autostrada cu două benzi și o apuc pe o stradă, mică, cochetă, străjuită de copaci, numită Azaleea. Înaintează un timp când mă frapază ceva.

Nici aici nu este lumină.

Orașul este în întuneric; clădirile par mai mici, neluminate, adunate la un loc, de parcă s-ar fi strâns una în alta să-și țină de cald.

Pe aleea cenușie a parcului văd o cabină telefonică de modă veche. Este ceva ce n-am mai văzut de câțiva timp. În partea mea de Californie, lumea a trecut pe celulare, renunțând la aceste cabine cu pereții de sticlă.

Mă strecoar înăuntru, închid ușa după mine. Nicio lumină nu

urmează această mișcare. Știu ce voi găsi chiar înainte de a ridica receptorul.

E mort. De lanțul ruginit nu atârna nicio carte de telefon.

Când ies din cabină, tunetul bubuie pe cerul de culoarea ardeziei. Pentru o secundă, fulgerul luminează orașul adormit. Apoi începe să plouă.

Tare.

Deschid umbrela. Picăturile cad cu zgomot pe cupola de plastic de deasupra capului meu. Fug spre parc.

În oraș, streșinile mă protejează. Merg pe lângă clădiri, văzând chiar și prin lumina puțină cât de îngrijit este totul. La un restaurant numit Dew Drop În, văd un înscris: „ÎNCHIS. Nu avem suc”, și asta mă face să zâmbesc, chiar dacă îmi este frig și mă simt mizerabil.

La capătul străzii ajung la un semafor cu patru poziții și o iau la dreapta, ca să mă adăpostesc sub streșini.

La două blocuri distanță văd ceea ce mi se părea a fi imposibil: o benzinărie cu luminile aprinse. Probabil are generator propriu.

Mă grăbesc să traversez strada udă și alunecoasă și mă îndrept spre intrare. Înăuntru, un minimarket cu rânduri și rânduri de marfa în ambalaje colorate. Luminile sunt atât de puternice, încât mă fac să clipesc.

În spatele tejghelei, un bărbat citește dintr-un dosar maroniu și scrie ceva pe un fel de clipboard. Un telefon celular subțire se află pe tejghea, la dreapta bărbatului.

— Slavă Domnului, zic eu, scuturându-mi puternic umbrela de podeaua acoperită cu linoleum. Furtuna asta este o nebunie, nu?

El mă privește, evident surprins că a avut cineva curajul să iasă pe vremea asta. Are chipul uscățiv, părul alb tuns elegant și ochi albaștri care par surprinzător de vii pentru un om de vârsta lui.

— Nu avem cum să știm cât va dura.

Este ceea ce spune totdeauna și meteorologul, îi zâmbesc.

— Am mare nevoie de telefonul dumneavoastră.

El mă privește curios și-și atinge aparatul auditiv din urechea

stângă.

— Oase rupte⁽¹⁾?

— Nu oase. Telefon. Trebuie să dau un telefon. Cu taxă inversă.

— Mă auzi? zice el, aplecându-se spre mine. Este defect.

— Vă aud, spun eu încercând să nu las să se simtă nerăbdarea din vocea mea. Sunt istovită, udă până la piele și mi-e foarte frig. Ar fi ușor să-mi pierd cumpătul, așa că trag adânc aer în piept și încerc să-i zâmbesc. Știu că este pană de curent. Ating cu degetul celularul lui. Aș putea să-l folosesc? *Vă rog!* Trebuie neapărat să discut cu sora mea.

El îmi zâmbeste, arătându-și un rând ireproșabil de dinți, apoi se trage de ureche, care, surprinzător, are un cercel care arată ca un mic diamant.

— Este bine să vorbești.

Bietul om e surd de-a binelea. Dacă n-aș fi înghețată și disperată, aș fi politicoasă. Dar așa cum sunt, îi spun doar:

— Da, așa e. Uitați ce este: vă folosesc telefonul. Sper că nu vă supărați.

— Mintea este ceva delicat.

— Mi-ați fost de ajutor. Vă mulțumesc. Întind mâna spre telefonul lui. În fiecare secundă după ce îl deschid și încep să formez numărul mă aștept ca el să mă oprească, dar n-o face. Pur și simplu își reia lectura.

Telefonul sună.

Și sună.

La fiecare sunet tânguitor, eu mă crispez. În cele din urmă, robotul se declanșează. Este vocea lui Stacey. *Sărbători fericite! Stacey și Thom nu sunt acasă în acest moment, dar dacă ne veți lăsa un mesaj vă vom suna noi. Vă mulțumim!*

Pe moment, sunt uluită de alăturarea obișnuită a numelor lor. Stacey și Thom. Thomșistacey. Acum formează un singur cuvânt, așa cum formam și noi.

— Hmm... Bună, Stacey. Sunt Joy. Sunt bine. Nu-ți face probleme. Te voi suna de Crăciun. Se pare că am mai multe de spus, dar cuvintele refuză să se formeze. La revedere.

Închid și-i înapoiez telefonul persoanei.

— Mulțumesc.

El mă privește cu atenție.

— Poți să mai vorbești cu ea.

— Nu, mulțumesc, am terminat.

Zâmbind, îmi iau umbrela și părăsesc atmosfera caldă din benzinărie.

Numai când ajung înapoi în parc, târându-mi picioarele prin ploaia orbitoare acum, mă gândesc: Ar fi trebuit să-l rog să mă ducă acasă. Acesta este un orașel din SUA. Oamenii își fac servicii reciproc. Mă întorc și pornesc pe stradă. Tunetul urlă din nou. Ploaia mă lovește cu putere.

În violența furtunii sunt totuși confuză, dezorientată; nu mai găsesc benzinăria.

Întotdeauna am avut probleme cu orientarea.

Cu un oftat, mă îndrept spre parc, apoi găsesc drumul spre autostradă. Primul meu gând este: acesta este drumul spre casă.

Apoi îmi amintesc.

Casa mea se află pe o stradă frumoasă, într-un sector nu prea arătos din Bakersfield, același oraș în care sora mea însărcinată și fostul meu soț trăiesc împreună acum.

Stacey și Thom.

Ce să le spun?

Tocmai când mă gândesc că vremea n-ar putea fi mai rea, începe să ningă, într-o clipă, peisajul devine un loc de basm, inundat de o lumină incredibilă. Norii se ridică, o lună strălucitoare apare deasupra și aruncă o lumină argintie asupra drumului. Ploaia care cade se transformă în mici bile de bumbac, alunecând leneșe în jos.

Totul este liniștit: lumea își ține respirația. Apa care clipocește în șanțuri se transformă în râset de copil. Simt din nou mirosul pinului și mireasma bogată a pământului ud.

Din nefericire, această frumusețe neașteptată are și o parte urâtă.

Este frig.

Îmbrăcată în puloverul meu care devine brusc neîndestulător, încep să tremur și încerc să mă încălzesc. Răsuflarea mea înnegurează totul, mă face să mă simt ca și cum aș merge printr-o ceață densă.

Odată ce încep să tremur, nu mă mai pot opri. Probabil arăt ca scăpată dintr-un spital de boli mintale, fugind de șocurile electrice, dansând pe marginea ruinată a drumului. Sunt atât de istovită; nu vreau decât să mă opresc, dar știu că dacă o fac voi cădea și nu voi putea să mă mai ridic. Pleoapele îmi sunt grele, degetele și picioarele mă ustură din cauza frigului.

Obrajii îmi sunt atât de înghețați încât îi simt fierbinți; fiecare fulg îmi arde pielea. Numai o femeie crescută în California ar pleca la plimbare pe o zi ca asta.

Nu gândi astfel, îmi spun cu voce tare, încercând să sune sever, dar eșuez lamentabil. Îmi clănțâne dinții. Trebuie să mă concentrez și să gândesc pozitiv.

Cum ar fi cabana împodobită de sărbătoare, cu Bobby și Daniel așteptându-mă la ponton.

Sunt acasă? Mă mir. Au observat c-am plecat? Sunt îngrijorați?

Cât a trecut de când m-a așteptat cineva acasă sau și-a făcut probleme din cauza mea?

Stacey.

Indiferent ce s-a întâmplat, ce mi-a făcut, adevărul este acolo, îngropat sub resentimente. Stacey îmi lipsește.

Ei aş vrea să-i vorbesc despre timpul petrecut în pădurea tropicală, despre bărbatul și băiatul care mă îngrijorează.

Bănuiam că un accident aviatic și faptul că m-am pierdut într-o furtună de zăpadă ar trebui să-mi arate ce trebuie să fac.

Sunt atât de adâncită în gândurile mele că îmi trebuie un timp până să aud zgomotul din spatele meu.

Este motorul unei mașini. După câteva secunde zăresc cele două fascicule ale farurilor venind din spatele meu. În lumina lor văd zăpada căzând jur-împrejur.

Mă opresc și mă întorc.

Este camioneta roșie a lui Daniel care pufăie pe drum. Pare desprinsă dintr-un vis, o pată roșie într-o lume de zăpadă. Nu sunt cu totul sigură că este real. Poate mi i-am imaginat pe salvatorii mei. Camioneta trage în dreptul meu și oprește. Ușa albastră a pasagerului scârțâie, apoi se deschide.

Bobby a fost împins până la marginea banchetei. Fața lui mică este marcată de îngrijorare și cumva prea colorată în această lume încețoșată.

— Joy?

Încerc să-i răspund, chiar să-i zâmbesc, de parcă n-aș avea nimic, dar nu aud decât zgomotul făcut de dinții mei care clănțane. Deodată încep să plâng ca un copil. Asta a fost când am realizat cât am fost de speriată că mă voi pierde pur și simplu aici, din nou singură. Nu este de mirare că m-am gândit la Stacey.

— Ajut-o, tată! strigă Bobby. Vă îngheța cu totul!

Daniel deschide repede portiera din partea lui și sare din mașină.

— Sunt... bine, zic eu, dar vocea mea sună ca un rotopercutor pe asfalt.

Mă prind cu mâna de portiera camionetei; metalul este atât de rece încât mă arde, și urc pe banchetă. Nu vreau ca el să știe cât îmi este de frig, cât de inconștientă am fost. Puteam să mor acolo.

— Mulțumesc.

Stând lângă camionetă, Daniel mă privește îngrijorat. Probabil n-a mai văzut o femeie cu obraji albaştriți de frig. Ochii lui au o privire ciudată, pe care n-o pot desluși. Cu toate acestea, exprimă mai mult decât îngrijorare. Cred că este furios că am fost atât de inconștientă, că i-am speriat fiul. Urcă înapoi pe locul șoferului și închide ușa cu putere.

— Puteai să mori pe vremea asta, zice el blând.

— Acum sunt bine. Adevărat. Am vrut... am vrut să-i telefonez surorii mele. Îmi pare rău că v-am îngrijorat.

— Tata are telefon celular, spune Bobby pe un ton acuzator. Se vede că este supărat. S-a gândit că am plecat fără o vorbă. Că am dispărut ca mama lui.

Nu am ce să-i răspund. M-am purtat prosteste. Mai mult decât prosteste.

— Ne-am învățat ore întregi căutându-te, spune Bobby. Simt panica din glasul lui. I-am spus că ai probleme.

— Ți-am făcut o promisiune legată de dimineața Crăciunului, zic eu încet. Îți amintești? Trebuia însă să dau un telefon. Îți spun asta foarte cinstit.

— Bine, zice el, părând încă neconvins.

Îndrăznesc să mă uit la Daniel.

— Bobby m-a invitat să petrec dimineața Crăciunului cu voi.

— I-am spus tatei că rămâi la Crăciun, apoi pleci.

Daniel tot nu se uită la mine. Conducătorul mașinii prin zăpadă îi solicită toată atenția. Sau, poate, dorește să-și petreacă ziua de Crăciun doar cu fiul său.

În viața mea de dinainte aș fi tăcut, aș fi așteptat ca el să mă invite, să mă dorească, dar cumva de-a lungul acestei aventuri am devenit îndrăzneț. Viața poate fi scurtă. Avioanele pot cădea foarte simplu din cer; surorile pot pierde șansa de care au nevoie.

— Ce crezi de asta, Daniel?

În tăcerea care urmează după întrebarea mea, ștergătoarele de parbriz fac un zgomot aproape obscen de puternic. M-ar putea răni acum, m-ar putea distruge cu o privire sau cu un zâmbet, dar îmi asum acest risc. Asta este tot ce-mi doresc:

Crăciunul cu Bobby și cu Daniel. Apoi mă voi întoarce la Bakersfield. Fiecare secundă în care el nu-mi răspunde mă doare. Este o nebunie, știu asta, și o naivitate, dar nu mă pot abține.

Bobby simte că sunt încordată și mă ajută.

— Tati? zice el când tăcerea s-a întins deja pe o milă. Vrei ca Joy să rămână cu noi la Crăciun?

Eu trag aer în piept cu efort, dar Daniel nu se întoarce spre mine. Calm, îmi spune:

— Sigur că vreau.

Desigur.

De parcă întrebarea mea n-ar fi fost necesară, încordarea mea scade, lăsându-mă ciudat de epuizată. Mă sprijin de speteaza banchetei.

Daniel deschide aparatul de radio.

„Jingle Bell Rock” izbucnește din difuzoare, făcându-mă să zâmbesc. Mamei îi plăcea acest cântec.

— Ce face de obicei familia ta, în dimineața Crăciunului? mă întreabă Bobby.

— Mergem la biserică.

— Asta făceam și eu cu mama.

— Aprind o lumânare pentru mama mea, adaug eu. Așa va ști cât de mult o iubesc încă.

— O să aprinzi una și pentru mama mea?

— Dacă mergi cu mine la biserică, voi aprinde.

Trece un moment lung, punctat de zgomotul ștergătoarelor. Apoi el spune încet:

— Bine, merg.

Îl privesc, simțind cum lacrimile îmi împăienjenesc privirea. Curajul acestui băiat mă impresionează.

— Ne-am putea ruga împreună pentru ea.

— Ce e „bine”? întrebă Daniel încruntându-se, de parcă ar fi pierdut ceva. Închide aparatul de radio.

— Joy o să mă ajute să aprind o lumânare pentru mama în dimineața de Crăciun.

— La biserică?

Bobby încuviințează.

Observ cât de mișcat este Daniel de cele câteva cuvinte. Nu se uită la fiul său sau la mine; presupun că dacă ar face-o, ar avea ochii umezi.

— Înțeleg cum și-a căpătat Joy numele.

Vocea lui Daniel este moale și caldă. O simt înfășurându-se în jurul meu ca o pătură. Zâmbind, îmi reazem capul de geamul rece și închid ochii. Mă simt dintr-odată epuizată.

Daniel duce mașina în parcare de la cabană și oprește motorul. Se întoarce imediat spre Bobby:

— Vino aici.

Bobby se avântă spre tatăl său.

— Sunt așa de mândru de tine, băiete.

— Dar nu vreau ca Joy să plece.

— Știu.

Mă ridic încet. Simt cum durerea îmi crește în piept când îi văd. Dacă în viitor nu voi mai crede în dragoste, îmi voi aminti acest moment.

Daniel își strânge fiul mai tare.

— Tu ești totul pentru mine, Bobby. Știi asta, nu? Acum suntem o echipă. Tu și cu mine.

— Ce-ar fi dacă s-ar întoarce și Joy mai târziu? Poate să facă și ea parte din echipă?

Daniel zâmbește. Pare, brusc, mai tânăr, neîmpovărat de griji.

Eu nici nu respir. Mi-ar fi atât de ușor să mă pierd în ochii lui, să mă integrez în lumea lui.

— Poate, băiete, spune Daniel, privindu-mă peste capul lui Bobby. Așa ceva este o chestiune de... nu știu.

— Soarta.

Șoptim cuvântul în același timp, Daniel și cu mine. Pare la fel de blând ca un cântec de dragoste în cabană și la fel de neclintit ca unul dintre acești copaci bătrâni.

Dar Bobby vrea ceva mai concret.

— Dacă se întoarce, poate să stea cu noi? Daniel se încruntă brusc. Mă întreb dacă el, ca și mine, este sub influența singurului cuvânt care ne unește cumva, ne lasă să întrezărim „poate”.

— Sigur.

— Promiți? întrebă Bobby.

— Promit, răspunde Daniel, încă privind-mă. Simt ceva trezindu-se în mine, un dor care-mi face inima să bată mai repede.

— Nu trebuie să-mi spună decât: „Deschide naibii ușa, Daniel. E frig aici” și o s-o las înăuntru.

Bobby începe să râdă. Este cel mai pur și mai clar sunet pe care l-am auzit vreodată.

— Ea nu înjură, tată.

Pentru prima oară, Daniel și cu mine râdem împreună.

*

Cele mai bune bucăți de ciocolată dintr-o cutie sunt întotdeauna ultimele. La fel și această a doua și ultimă noapte la cabana Confort Fishing Lodge. Când ajungem acasă, avem și lumină. Imediat, pomul de Crăciun și polița căminului devin oaze de lumini strălucitoare și colorate, iar în șemineu trosnește focul.

Bobby și Daniel se duc la bucătărie să mănânce; eu urc în camera mea și fac duș. Sunt înghețată până în măduva oaselor; mâncarea este ultimul lucru la care mă gândesc acum.

Mai degrabă mă gândesc la ce va fi mâine.

Ajunul Crăciunului.

Va fi ultima mea noapte aici.

Știu deja că vacanța mea s-a sfârșit. Când Stacey va ajunge acasă după petrecerea de la serviciul lui Thom, va asculta mesajul meu și va începe imediat să mă caute. Va fi „vestea cea mare”. Autoritățile vor pretinde răspunsuri la întrebări pe care eu nu le vreau rostite, ca să nu mai spun că nu le vreau elucidate. Nu cred că vreunul dintre ei va înțelege de ce am preferat să mă depărtez de locul accidentului.

Cei care vor înțelege vor fi cei care au fost în același loc cu mine, la începutul lui decembrie. Cei care s-au pierdut și ei în pădurile întunecate ale vieții obișnuite, care au fost trădați de cei pe care i-au iubit și au uitat cum este să te lași purtat de vise.

Și Daniel.

Dintr-un motiv pe care nu-l pot articula, sunt sigură că el va înțelege alegerea mea bizară. Este bărbatul care știe ce înseamnă să fii purtat de val de colo-colo, ce înseamnă trădarea și pierderea ființei dragi. Sunt sigură de asta. Din acest motiv a cumpărat locul acesta, cu ani în urmă, atunci când familia sa trăia prin clădirile roșii din Boston. Uneori, o schimbare de decor poate fi răspunsul. Sau, oricum, poate fi un răspuns.

Și Stacey va înțelege și mă va ierta. Întrebarea este: eu o voi putea ierta? Cu toate învățămintele pe care le-am tras, nu știu răspunsul și, sincer, nici nu vreau să mă gândesc. Nu mai am mult timp de petrecut aici, la Confort Fishing Lodge. Simt nevoia să absorb fiecare secundă și să transform timpul în amintiri. Voi avea nevoie de ele odată întoarsă acasă.

Dorința de mai mult mă face să-i caut iarăși. Mă duc în salonul unde Bobby și Daniel urmăresc *Miracolul de pe strada 34*.

— O, perfect! exclamă Bobby când apar. N-ai pierdut nimic.

Nu știe încă de câte ori urmărim filme de Crăciun în viață. Mă așez pe scaunul roșu din piele de lângă șemineu.

Urmărim filmul împreună – ca o familie.

Pe măsură ce scenele se derulează, nu pot să nu mă gândesc la alte zile de Crăciun din trecut.

— Mamei îi plăcea partea asta, zice Bobby încet.

Pe ecran, Natalie Wood aleargă prin noua ei casă, căutând să găsească bastonul cu care înfăptuiește minuni.

— Și mie îmi place, spun eu când ecranul se întunecă și începe să se deruleze distribuția.

Zâmbetul lui Bobby dispare o secundă, apoi revine.

— Vrei să joci „Tobogane și Scări”?

— Sigur că da, răspund eu.

Daniel râde.

— E mai bine decât să urmărești Grinch pentru a nu știu câta oară.

Bobby se amuză, iar râsetele lor împletite, al lui Daniel mulțumit, gutural, al fiului său înalt, copilăresc, ating acel punct slab din mine.

Bobby aleargă sus la etaj, dar se întoarce imediat. În câteva minute, jocul este așezat pe masă.

Daniel șade pe băncuța de la cămin, cu fața spre joc. Focul îi luminează spatele. Imposibil să nu observi cât este de frumos.

— Bine, băiete, zice frecându-și mâinile una de alta, ești gata să ne distrăm grozav?

Chicotind, Bobby aranjează cărțile noastre. Eu mă așez pe scaunul gol de la stânga lui Daniel. Bobby stă în fața mea.

— Eu trebuie să mut pentru toți, spune el, încercând să pună cărțile grămadă pe locul în care ajung ele.

— Da, zice Daniel. O faci întotdeauna. Tot așa cum deschizi și darurile fiecăruia.

Încă o oră, Bobby ne conduce de jur-împrejurul mesei de joc. Alege toate cărțile, mută piesele și râde ori de câte ori este în avantaj. Daniel și cu mine nu prea apucăm să schimbăm o vorbă, dar, de fapt, nici nu facem vreun efort. Știu doar că Daniel este captivat de zâmbetul fiului său, iar eu sunt vrăjită de amândoi.

Spre deosebire de mine, Bobby nu va ști niciodată ce înseamnă durerea permanentă provocată de absența tatălui; va purta în inimă și-l va urmări mereu pierderea mamei sale, ca o umbră vagă într-o zi însorită, dar nu va avea acel sentiment care nu trece cu nimic, sentimentul că n-a fost iubit sau, cumva, că n-a meritat iubirea.

Pentru tot restul vieții sale se va duce seara la culcare știind că este iubit de tatăl său.

— Dar știi că ai râs în seara asta, băiete. Vocea lui Daniel mă readuce la realitate.

— Joy trage tot timpul cărțile cele mai proaste, răspunde el chicotind.

— Nu e vina mea. Când ridic ochii de pe masă, surprind privirea lui Daniel și mă întreb dacă realizează cum am putea fi împreună. Încerc să fac o remarcă specială, una care să-l determine să mă dorească așa cum am început să-l doresc eu, dar nu-mi vine nimic în minte și momentul trece.

Pe măsură ce noaptea se lasă, trecem de la „Parașute și Scări” la „Candy Land”, iar eu trebuie să-mi amintesc mereu că sunt doar musafir aici. Altfel voi întinde mâna spre Daniel. Îi voi atinge brațul și-i voi spune ceva prostesc, de genul „Și tu te

simți singur?” Sau: „Simți asta, simți scânteia?” Am nevoie de tot controlul de care sunt capabilă ca să nu spun nimic important. Cu fiecare clipă în care tac știu că am pierdut un moment, o secundă care mă aduce mai aproape de despărțire.

Noaptea asta și tot ce reprezintă ea este visul pe care l-am avut toată viața. O familie unită prin dragoste, un copil care are nevoie de mine. Un bărbat care știe să iubească. Îmi doresc cu atâta disperare să aparțin acestui loc, să fiu invitată să rămân! Aș putea s-o iau de la început aici, poate să am o slujbă la liceul din localitate, să-l ajut pe Daniel să repare cabana. M-aș pricepe la asta, știu că așa este. Numai dacă el mi-ar adresa invitația. Sau dacă eu aș avea curajul s-o spun prima.

— Trebuie să faci tot drumul ăsta înapoi, chicotește Bobby, uitându-se la cărțile mele. Uite, tati, mami trebuie să se întoarcă.

Brusc, trosnetul focului se aude tare în încăpere, ca și felul în care Daniel trage aer în piept.

— Mă refeream la Joy, ciripește Bobby fericit, mutându-mi cartea înapoi.

Daniel se uită la Bobby; e palid, cu buzele strânse. Nu-l cunosc prea bine ca să-i citesc reacțiile. Oare este teama că Bobby a ajuns să țină prea mult la mine? Sau regretul că nu poate avea unele lucruri pe care și le dorește? Sau este durerea pierderii femeii care ar trebui să se afle la masa de joc în noaptea asta? Nu știu. Nu știu decât că mi-aș dori să mă privească, fie și pentru o clipă, și să-mi zâmbescă. Dar nu văd decât că evită să mă privească în acest moment în care mi s-a spus „mami” pentru prima oară în viață.

— E rândul tău, tată, spune Bobby, întinzându-se după altă carte.

Și jocul continuă. Încerc să uit că Bobby mi-a spus mami și că Daniel a părut atât de afectat de asta, dar nu pot. Mă face să doresc acel singur cuvânt și tot ce implică el. Am învățat ceva despre mine în această noapte rece de iarnă. Ceva ce ar fi trebuit să știu poate; dacă aș fi știut, nu m-aș fi depărtat niciodată de locul accidentului.

Poți să fugi de propria-ți viață și de trecut, dar nu ai cum să te

depărtezi de propria-ți inimă.

La ora opt, Daniel încheie seara noastră perfectă.

— Cunosc un băiat care trebuie să se pregătească de culcare, zice el, ridicându-se.

— O, tată, se tânguie Bobby, făcând o grimasă. Se ridică de pe scaun când zâmbește. Dar Joy și cu mine trebuie să-ți împachetăm cadoul.

Daniel își privește fiul.

— Acum?

— Măine este Ajunul Crăciunului, îi spun lui Daniel. Toate cadourile trebuie să fie sub pom.

Daniel nu se lasă păcălit.

— Vrei să eviți culcarea. Foarte bine. Am și eu câteva cadouri de împachetat, dar vreau să te duci sus la opt și jumătate. Să fixez ceasul de pe cuptor ca să-ți amintească?

— Nu este nevoie.

— O să am grijă să se ducă la timp la culcare, zic eu.

Daniel mai zăbovește o clipă, privindu-ne. Bobby este chiar lângă mine acum. E atât de entuziasmat, că tot corpul pare să-i vibreze.

— Bine, zice Daniel în cele din urmă. Ne vedem în jumătate de oră.

După ce pleacă, Bobby aleargă spre canapea și scoate exemplarul său din *Ouă verzi cu șuncă* de sub pernă.

— Trebuie să mai exersezi o dată, da?

— Sigur.

Ne așezăm pe pernele confortabile și deschidem cartea.

— Eu... sunt... Sam. Sam... sunt... eu. Bobby a memorat partea asta a cărții, așa că trece repede peste ea. Când ajunge la pagina a șaisprezecea încetinește și silabisește.

— Nu... mi... ar... plă... cea... să... fi... e... ai... ci... sau a... co... lo...

Îl strâng mai tare lângă mine.

Când termină cartea, zâmbetul lui este atât de larg ca un val purtat de furtună revărsându-se pe plajă. Nu mai poate fi oprit.

— Acesta este cel mai frumos dar pe care puteai să i-l faci

tatălui tău.

— Arnie Holtzner n-o să mă mai facă prost, de acum înainte. Se întoarce să se uite la mine. Îți mulțumesc. O spune încet, dar pentru mine vorbele lui au rezonanțe puternice.

— Nu ai pentru ce să-mi mulțumești. Mă aplec spre el și îl sărut încet pe frunte. Ar trebui să fie momentul perfect, o amintire pe care s-o iau cu mine, dar când simt catifeaua pielii lui calde și mirosul dulce, de lămâie al părului lui, nu pot decât să mă gândesc cum va fi să-mi iau rămas-bun.

Mă depărtez de el încercând să-i zâmbesc.

— Mai avem câteva minute până la ora la care te așteaptă tatăl tău. Vrei să mă ajuți cu ceva?

— Sigur.

— Am nevoie de o bucată de hârtie și ceva de scris.

Ca un țipar, Bobby alunecă de pe canapea și fuge spre recepție. Se întoarce imediat ținând în mână un carnet galben și un creion roșu.

Nu pot să nu zâmbesc. N-am mai scris de ani întregi cu creionul.

— Bine. Să mergem la masă.

Dăm la o parte cărțile de joc și ne așezăm unul lângă celălalt, foarte aproape. Îi întind creionul lui Bobby și-i așez carnetul în față.

— Vei scrie o listă pentru mine. Este darul de Crăciun pentru tatăl tău din partea mea.

— Dar eu nu pot...

— Ba poți. Vei exersa. Îți voi dicta cuvintele, iar tu le vei silabisii și le vei scrie. Va fi cadoul meu foarte special.

Pare atât de speriat, că aș vrea să-l îmbrățișez. Dar iau cel mai potrivit chip de profesor și spun:

— Primul cuvânt este idei. I... d... ei... i... Îl ajut silabisindu-i, dar îl las să scrie singur.

Creionul îi tremură în mână. Îl ține cu pumnul strâns și se apleacă deasupra hârtiei.

— Ia-o încet, spune, încruntându-se concentrat.

Ne trebuie aproape cincisprezece minute de muncă în comun, dar în sfârșit avem o listă care arată cam așa:

Ibei
Strâmtat pantal
Flouri
Reparat
Păianjen
Fără flouri

— O! exclamă Bobby când am terminat. Mama voia să facă unele din aceste lucruri. Crezi că le va face el? Aș vrea...

— Știu. Nu vreau să spună cu voce tare ce speră. Unele lucruri trebuie pur și simplu plantate în mărul moale al posibilității. Dar ține minte asta, Bobby: important este ca tu și tatăl tău să fiți împreună. Sunteți o echipă acum. O familie.

Bobby ridică privirea spre mine.

— O să te întorci într-o zi, nu-i așa, Joy?

— Nimic nu mă poate ține departe de voi. Dar acum haide să ambalăm acest dar și să-l așezăm sub brad.

Îi arăt lui Bobby cum să ruleze lista sub formă de cilindru și-l înfășor în hârtie roșie, frumoasă, apoi îi pun funde la fiecare capăt. Când am terminat, ceasul arată 8:25.

— Este timpul să te duci la culcare.

El mormăie ceva în semn de protest, dar se îndreaptă ascultător spre scară.

După plecarea lui mă așez pe băncuța de la cămin, ascultând ultimele strădanii ale focului care se stinge.

Mai am un cadou de pus sub brad pentru dimineața de Crăciun – asta dacă voi găsi ce caut.

Mă duc în camera mea și găsesc puloverul încă umed cu care am fost în oraș. Punându-mi-l pe umeri, ies afară.

Noaptea este tăcută și rece. Un strat apos de zăpadă abia căzută acoperă pământul. A început deja să se topească. Apa se scurge din streșini și de pe crengi, făcând găuri mici, întunecate, în zăpada care se topește.

Cobor pe poteca zgrunțuroasă care duce spre lac.

Ca la un semn, norul de deasupra capului meu se îndepărtează, lăsând să se vadă o lună aproape plină. O lumină

albăstruie, sclipitoare cade asupra mea, a lacului și a pământului întunecat. Este aproape feerică această lumină, aproape ireală. Mă simt cuprinsă de fiori. Deși nu poate fi adevărat, deși nu se poate, aud o voce de femeie. Este tihnită, calmă, aproape o șoptă, dar o aud fără puțință de tăgadă, o aud spunându-mi:

— Acolo.

Mă uit în jos. Acolo, singur pe un strat de pietre negre care lucesc, se află un vârful alb, strălucitor de săgeată. Razele lunii cad pe ea și se reflectă înapoi spre mine, prefăcând-o pentru o secundă într-o stea căzută.

Mă întorc, dar nu este nicio femeie în jur.

Sigur că nu este.

Mă aplec și iau vârful de săgeată. Mi se potrivește perfect în palmă, moale ca mătasea și rece ca un fulg de nea. Îl pun în buzunar și mă întorc la cabană prin noaptea atât de întunecată și totuși scăldată într-o lumină argintie.

Când pornesc spre ușă, îmi spun foarte clar că nu s-a întâmplat nimic neobișnuit în preajma lacului. M-am dus doar în căutarea unui vârful de săgeată și l-am găsit.

Dar când pun piciorul pe ponton, îl aud scârțâind sub picioarele mele și spun încet:

— Ți mulțumesc, Maggie.

Apoi intru în casă.

Dimineața, zăpada este aproape topită. Stau la fereastră și privesc curtea verde și însorită din spate. De la fereastră se vede colțul unei cabine. Acoperișul de șindrilă este plin cu un strat gros de mușchi. Când va veni primăvara, îmi imaginez cum vor răsări floricele din bucățile de mușchi.

Ar fi trebuit să adaug la lista mea și curățarea acoperișurilor. Și publicitatea în multe reviste, cu orarul de zbor al avioanelor. Va trebui să discut toate acestea cu Daniel față în față.

Acest Ajun al Crăciunului este însorit, dar și mohorât. Cade o ploaie ușoară; picăturile sunt atât de mici, lipsite de consistență, încât par aproape imaginare, ca lacrimile.

Și brusc mă gândesc la Stacey. Îmi amintesc acea ultimă noapte în Bakersfield, când m-a invitat la nunta ei. Și mi-a arătat pântecul ei de femeie însărcinată.

Îmi pare rău, mi-a spus.

Mi-o amintesc la televizor, plângând pentru mine, sperând în reîntoarcerea mea.

Și Thom. Bărbatul pe care am jurat că-l voi iubi întotdeauna, cel care acum o iubește pe sora mea.

Gândul acesta mă întristează, dar nu mă mai afectează ca altădată. De fapt, mă pot gândi la ei ca la un cuplu fără să clipesc.

Această pauză mi-a dat măcar atât: o lentilă prin care să-mi văd viața pe care o duceam înainte. Nu este vorba de iertare. Nici măcar pe aproape încă, dar este... acceptare, și este mai bună decât nimic.

Nici nu mai știu cât rămân acolo, în fața ferestrei, privind afară, gândindu-mă la viața pe care am dus-o înainte și la ce va urma de mâine. Timpul se derulează ciudat prin locurile astea, este mai schimbător, mai fluid. În cele din urmă fac duș, mă îmbrac cu fusta de împrumut și cu puloverul și mă duc în holul mare, unde îl văd pe Bobby lângă pom, agitându-se cu darurile. Daniel este în spatele lui, râzând.

Mă opresc la colț și-i urmăresc. Îmi este de ajuns o privire, o

clipă în prezența lui Bobby și Daniel și gustul amar lăsat de viața mea de până atunci dispare. Mi-e ușor să zâmbesc; este un zâmbet care vine din interior, nu doar o arcuire a buzelor, ci și o stare de spirit bună. Într-un fel, eu le-am oferit această clipă. Fără pomul de Crăciun n-ar fi putut aluneca înapoi în timp, să regăsească unul dintre acele momente obișnuite care devine special văzut de la distanță. Sper doar să pot face același lucru și pentru mine. Stacey și cu mine avem nevoie să ne vedem mai clar. Poate atunci ne vom găsi calea de întoarcere.

La auzul pașilor mei, Bobby ridică privirea:

— Joy!

Ține în mână un cadou și face o pauză destul de lungă înainte de a-mi spune:

— Mergi cu noi să vizităm bătrânii?

— Ce vrei să spui?

— Spune-i unde mergem, tată.

— Biserica oferă o gustare la căminul de bătrâni, răspunde Daniel.

Este ceea ce fac și eu în vacanță. Este o tradiție începută cu mult timp în urmă de mama. În toți anii copilăriei mi-am petrecut după-amiaza Ajunului de Crăciun la sanatoriu, cu bunica Lund. Când am devenit adult, m-am dus acolo, ca voluntar, de sărbători.

Soarta.

— Ar fi bine să te grăbești, ne spune Daniel mie și lui Bobby.

Alerg în camera mea, îmi aranjez părul dezordonat, mă spăl pe dinți și fac patul. Apoi pornim cu toții spre camionetă.

Între luminile Crăciunului și urmele ploii de dimineață, orașul strălucește. Lumea umple trotuarele; mașinile aglomerează străzile.

Daniel intră într-o parcare și oprește. Suntem la Rain Shadow Convalescent Center. Este o clădire fermecătoare din cărămidă, înălțată în spatele unui teren întins. Câțiva copaci bătrâni, acum desfrunziți, o flanchează pe lateral, iar rododendronii gigantici și azaleele cresc în partea din față. Luminile de Crăciun pun în evidență ferestrele, iar pe pervaz se află un suport cu lumânări aprinse.

Înăuntru, centrul roiește ca un stup. În hol, câțiva însoțitori îmbrăcați în alb împing oamenii așezați în cărucioare spre o sufragerie.

— Eu voi pregăti micul dejun. Voi veți ajuta să-i ducă pe oameni la mese, da? ne spune Daniel.

— Mă duc să-l aduc pe domnul Lundberg! strigă Bobby, năpustindu-se pe culoar.

Când mă întorc să-l întreb ceva pe Daniel, el a dispărut deja, dar nu am nevoie de indicațiile lui. Am petrecut destul timp în sanatorii. Știu cum să fiu de ajutor.

Pornesc pe culoarul aglomerat, uitându-mă în diferite încăperi. Majoritatea sunt goale acum. De aceea sunt atât de pline culoarele.

În locul cel mai îndepărtat din clădire găsesc o doamnă bătrână stând singură pe un scaun, cu fața spre fereastră. Poartă un halat roz-deschis, cu pliseuri, are o bentiță în părul alb ca neaua. Fața mică, în formă de inimioară, este brăzdată de riduri, iar rujul roșu strălucitor nu prea se potrivește cu linia buzelor, dar văzându-i ochii poți spune că această femeie a fost atât de frumoasă cândva, încât putea să oprească și circulația.

— Bună ziua, îi spun, intrând în încăperea mică. Crăciun fericit! Ați vrea să mergeți la gustare?

Ea nu-mi răspunde. Probabil i-am vorbit prea încet. Intru în cameră, trec pe lângă pat și mă așez în genunchi în fața ei.

Ea rostește ceva, jucându-se cu o fundă roșie de satin. Banda subțire de material este răsucită în jurul încheieturii noduroase, pline de vene.

— Bună, îi spun zâmbindu-i. Am venit aici să vă duc la gustare. Trebuie să strig cuvintele.

Femeia se încruntă. Degetele ei se liniștesc. Clipește des, privindu-mă:

— Mi-a venit timpul?

— Gustarea începe în zece minute.

— Trebuia să vină sora mea.

— Sunt sigură că vă veți întâlni în sufragerie. Mă ridic, oferindu-i mâna.

Ea ridică privirea spre mine. Ochii ei mi se par imenși pe

chipul acela mic.

— Să merg?

— Lăsați-mă să vă ajut. O ajut să se ridice în picioare și o iau pe după umeri. Femeia este nemaipomenit de plăpândă. Împreună, cu pași mici, ne târâm pe culoar. Este mai puțin aglomerat acum. Doar câteva persoane au mai rămas în urmă.

Trecem pe lângă o asistentă sau o infirmieră, cineva în uniformă albă de poliester, care ne privește, apoi se încruntă.

— Doamnă Gardiner?

— Este momentul să plantăm lalele, spune femeia de lângă mine, strângându-mă mai tare de braț.

Parcurgem ultimii pași spre sufragerie. Când intrăm, observ cum toată lumea ne privește critic. Sunt destui cei cărora li se taie respirația. O soră solidă se repede spre mine.

— Doamnă Gardiner, ce căutați aici? Ajutorul ar fi trebuit să vă aducă în scaunul cu roțile!

— A mers destul de ușor, spun eu ținând-o bine.

— Sora mea? murmură ea ridicând privirea spre soră.

— Doamnă Gardiner, știți că Dora nu mai este. Dar a venit fiul dumneavoastră, cu nepoatele. Asistenta arată spre o masă din spatele încăperii, unde un bărbat atrăgător, cărunt, stă între două gemene. Se ridică toți trei în picioare când ne văd. Chiar de aici le pot vedea lacrimile din ochi. Bărbatul se îndreaptă spre noi și ia mâna mamei sale.

— Bună, mamă. Îi tremură vocea.

— Unde este Dora? întreabă ea.

— Haide, mamă, ți-au venit nepoatele. Omul o trage spre el și o conduce către masă.

Asistenta de lângă mine clatină din cap și exclamă compătimitor:

— Biata doamnă Gardiner!

Ni se alătură încă o asistentă.

— Toată ziua își așteaptă sora.

— E trist. Dora a murit de vreo cincisprezece ani.

Mă desprind de ele și mă îndrept spre bufet ca să-mi ofer ajutorul, dar voluntarii s-au aliniat deja în spatele meselor cu mâncare, umăr la umăr.

Nu mai este loc pentru mine.

Voi spăla farfuriile, cred. Mă uit în jur după Bobby, dar nu-l văd. Din locul în care mă aflu, în dreptul ușii, încerc să-i atrag atenția lui Daniel, dar nu reușesc. Este absorbit într-o discuție cu un domn în vârstă care pare să vrea un munte de chiftele.

Ies pe culoarul acum liniștit.

— Bobby? Văzând că nu primesc răspuns, plec în căutarea lui.

Îl găsesc singur într-o zonă de recreere, jucându-se cu figurinele sale. Îl aud înainte de a intra în cameră.

— Hei, băiete! Ce faci aici?

El abia mă privește.

— Sunt prea mic.

Mă așez pe canapeaua îmbrăcată cu stofa ecosez.

— Asta nu va mai dura mult.

El se ghemuiește, lăsându-se, pe călcâie. Figurinele cad într-o parte, abandonate.

— Mama nu-mi spunea niciodată că sunt prea mic. Mă lăsa întotdeauna să-i dau șervețele și altele.

— Vino încoace, Bobby. Bat cu palma pe locul de lângă mine. El sare pe canapea și se strânge lângă mine. I-ai spus tatălui tău că vrei să-ți oferi ajutorul?

El dă din cap, părând nefericit.

— Trebuie să le spui oamenilor ce simți...

„Îmi pare rău”, spunea Stacey.

Amintirea ei mă zguduie. Brusc, simt o durere cumplită de cap.

Ar fi trebuit s-o ascult...

— ...și să le dai o șansă.

— E greu, zice Bobby.

— N-o să-ți dau dovezi în acest sens, băiete. Mai târziu, când o să-mi sun sora, va fi cel mai greu lucru pe care-l voi face.

Daniel intră.

— Aici erați? V-am căutat peste tot. Îi zâmbesc peste capul lui Bobby.

— Era dezamăgit că este prea mic pentru a ajuta la servitul mesei.

Bobby se uită la mine și așteaptă încurajare. Când încuviințez, se întoarce spre tatăl său și spune încet:

— Mama mă lăsa întotdeauna să ajut.

— Îmi pare rău, Bobby. Bănuiesc că mai am de învățat cum să fiu tată.

— Asta îmi spunea și Joy.

Daniel păru surprins.

— Este o femeie deșteaptă, Joy a ta. Și acum, băiete, este timpul să mergem la biserică.

— Oh, zice Bobby încet.

— Nu ai de ce să te temi, spune Daniel. Te voi ține de mână tot timpul. Vom aprinde o lumânare pentru mama ta. Îi va plăcea asta.

— Nu mă lași singur? Își întreabă Bobby tatăl.

— Nu, promite Daniel.

Bobby se uită la mine.

— Stai și tu cu mine?

— Desigur.

Bobby trage aer în piept.

— Bine, spune. Să mergem.

Scăldată în lumină, biserica pare o mică bijuterie albă pe fondul unui cer de un albastru regal.

Stăm pe trotuarul din față, Daniel, eu și Bobby între noi. În jurul nostru, lumea discută pe treptele de piatră ale bisericii.

— Nu mă lăsa singur, tată.

— Nu te las, zice Daniel.

Sunt acum o pereche unită.

Ca Sperietoarea Dorothy și Leul cel Fricos, avansăm cu prudență pe trotuar spre treptele bisericii, pe care le urcăm una câte una.

Un preot în vârstă se află în cadrul ușii. Zâmbește văzându-l pe Bobby.

— Bine ai revenit, tinere Robert, spune el. Ne-ai lipsit.

Bobby încuviințează printr-un gest al capului și nu se oprește. Pot vedea cât de emoționat este, dar continuă să meargă. Pune un picior în fața celuilalt.

— Ești un băiat curajos, spun eu, simțind un val de mândrie pentru acest copil care învață de mic să lupte cu temerile sale.

Ne duce către rândul din spate și alunecă spre șirul de bănci. Știu că vrea să fie aproape de ușă. Daniel și cu mine îl flancăm, conferindu-i siguranță din ambele părți.

În timp ce lumea intră în biserică și umple strana, Bobby rămâne în picioare, neclintit. Nu se așază decât atunci când începe slujba și se închid ușile din spatele nostru.

Preotul binecuvântează congregația și în momentul acela realizez ce mult mi-a lipsit propria-mi credință. N-am mai fost la biserică de la moartea mamei.

În ora care urmează ne ridicăm, îngenunchem și ne ridicăm din nou, și cu fiecare cuvânt rostit, cu fiecare rugăciune repetată, simt cum, puțin câte puțin, redevin cea de altădată.

La terminarea Rugăciunii Domnului, Bobby ridică privirea spre tatăl său și șoptește:

— Mami mă poate auzi aici?

— Te poate auzi oriunde, răspunde Daniel.

Chipul lui Bobby se schimonosește.

— Îmi pare tare rău că m-am supărat pe tine, mami, spune dintr-o singură suflare.

Îl aud pe Daniel suspinând adânc.

— O, Bobby...

Ochii îi strălucesc când se uită la tatăl său.

— I-am spus atunci c-o urăsc.

Daniel atinge fața fiului său, ștergându-i lacrimile.

— Știe ce mult o iubeai, băiete. Nicio dispută oarecare nu poate schimba asta.

Cuvintele lui sunt exact ce-și dorea Bobby să audă. Pentru prima oară îl văd că zâmbește cu adevărat. Zâmbetul îi luminează chipul, arată dinții lipsă, cei care-i cresc, pe cei strâmbi.

Când începe un imn, Bobby întoarce pagina potrivită a cărții și își alătură vocea clară, înaltă de a tatălui său.

În timpul rămas din slujbă stau unul lângă altul, mână în mână. Urmăresc cum își regăsesc vocile, iar ceea ce văd îmi umple inima.

Iau totul de la început.

Sunt martora acestui proces. Pentru toate visurile mele cu noi și complexe începuturi și cu sfârșituri complicate, pot simplifica lucrurile reducându-le la asta: un băiat care cântă din nou imnuri.

Îmi pare rău. Închid ochii. Când îi deschid din nou, liturghia s-a terminat. Oamenii se adună, își dau mâinile și discută între ei. Un bărbat cu o figură roșcovană se întoarce spre mine zâmbindu-mi.

— Cum te simți astăzi?

— Bine. Pacea fie cu tine. Nu pot să mă opresc și continui să-i zâmbesc. Sunt aproape amețită de fericire. Uitasem cum este asta.

Mergem spre parcare, în spatele bisericii, împreună cu toată lumea. Acolo cântă un grup de urători îmbrăcați în veșminte de modă victoriană. Voluntarii ne oferă cupe din Styrofoam pline cu cidru fierbinte și pungi de hârtie cu nuci calde.

Stăm în spatele mulțimii, ascultând vocile frumoase.

— Nu văd, tată. Ridică-mă.

Daniel ridică în brațe copilul.

Mă apropii de Daniel. Deși în jurul nostru sunt mulți oameni care ascultă colindele sau vorbesc în șoaptă, sorbind din cidrul cald, aud doar respirația egală a lui Daniel.

Bătăile inimii lui se potrivesc cu cele ale inimii mele.

Și mă gândesc; iată, acesta este momentul meu. Dacă am învățat ceva în ultimele zile, am învățat că trebuie să lupt pentru fericire. În seara asta trebuie să-i spun ce simt; mâine, aventura mea se va sfârși. Inima începe să-mi bată puternic. O durere de cap îmi izbucnește din spatele ochilor, întotdeauna mi-a fost teamă să cer ce doresc.

Dar nu și de data asta. Nu voi lăsa un atac de panică să mă oprească. Mă întorc spre el.

— Daniel.

Colindătorii trec la alte cântece. Recunosc muzica, dar nu pot localiza colindul. Vederea mi se întuneacă.

— Mă auzi? Ridic vocea. Cum el nu se uită la mine, îndrăznesc să-l ating. Daniel! Îi strig numele brusc, încercând să

pun mâna pe el.

— Joy? Bobby se uită la mine. Ce s-a întâmplat?

Văd cât este de speriat. Și el vede cât sunt eu de speriată.

— S-a întâmplat ceva, zic. Mă depărtez de ei, dar nu asta vreau. Fac un efort să mă întorc; sunt oameni peste tot. Am impresia c-o zăresc pe Stacey în mulțime. Plânge și spune ceva, însă n-o aud. Dar nu este posibil. Ea nu are habar unde mă aflu.

Ceva zumzăie. Aud oamenii vorbind, strigând.

Nu ne părăsi, Joy.

E Bobby... și totuși nu.

Întind mâna, îl apuc pe Daniel de mânecă.

— Ajută-mă.

— Tată, ajut-o!

— Joy? Daniel îmi șoptește numele; cel puțin așa cred. Nu aud nimic din cauza bâzâitului din urechi.

Mă doare pieptul.

Colindătorii schimbă cântecul din nou. Le aud glasurile: „S-a petrecut într-o noapte cu lună...” „...Acel cântec splendid din vechime...”

Bobby întinde mâna spre mine ținând.

— Joy, mi-ai promis... Mi-ai promis...

Durerea îmi explodează în piept, îmi răpăie în tot corpul, apoi totul se întunecă.

PARTEA A DOUA

„Vezi că se întâmplă ceva și te întrebi: «De ce?» Dar eu visez lucruri care n-au existat vreodată. Și mă întreb: «De ce nu?»”

— George Bernard Shaw

Când deschid din nou ochii nu zăresc decât o lumină albă, strălucitoare, și aud bâzâitul.

Sunt în pat, dar nu este patul meu din camera 1A. Tavanul de deasupra capului este făcut din dale acustice albe, cu tuburi lungi, fluorescente.

Sunt și oameni în jurul meu. Îmbrăcați în portocaliu, intrând și ieșind, plutind ca niște dansatori. Îi văd discutând între ei, dar nu aud nimic, în afară de bâzâitul din urechi și de zgomotul făcut de un aparat care sună ca valurile care se sparg pe plajă.

De fiecare parte a mea sunt niște aparate care fac zgomot. Văd un ecran negru de televizor, cu un ac verde care se mișcă descriind linii sinuoase. Sunt într-un spital.

Probabil mi-am pierdut cunoștința în parc. Am făcut un atac de cord sau altceva. Încerc să mă mișc, să mă ridic în șezut, ca să văd mai mult din încăperea din jurul meu, dar brațele și picioarele nu mă ajută, sunt grele.

— Bobby? șoptesc. Mă arde gâtul din cauza efortului. Simt o sete chinuitoare. Daniel?

— Bună, Joy. Mă bucur să te văd.

Chipul unui bărbat îmi plutește prin față. Mă străduiesc să mă concentrez. Îl văd pe bucăți: părul alb ca zăpada... pielea bronzată... un cercl cu diamante.

Este bărbatul de la benzinărie.

— Ce... es... te? Aș vrea să-l întreb: „Ce cauți aici?” Dar limba mea nu se mișcă.

El îmi dă o bucățică de gheață, să-mi astâmpăr gâtul care-mi arde.

— Nu încerca să vorbești, Joy. Ai fost intubată. Este normal să simți durerea în gât. Sunt doctorul Saunders. Ne-ai cam speriat.

— Cine... Ești... Nu înțeleg ce se întâmplă și asta mă sperie.

— Acum odihnește-te, atât.

Cei din încăperea discută între ei în șoaptă, ca să nu-i aud. Chipurile lor sunt o mare de cercuri neclare; toți se încruntă la

mine și arată cu degetul. Clătinatul din cap continuă. Unul câte unul, pleacă.

Le aud pașii depărtându-se, aud uși care se deschid și se închid.

Apoi rămân doar aparatele care fac acele zgomote: un clic, un bâzâit, un fășait, un bip, bip, bip. Și sunt singură, incapabilă să mă mișc, cu ochii ațintiți în acest tavan necunoscut.

Bietul Bobby. Trebuie să fie îngrozit.

Nu te voi părăsi.

Și acum sunt aici, în spital.

Aș vrea să fie aici, lângă patul meu, ca să-i pot zâmbi și să-i spun că sunt bine.

În spatele meu, ușa se deschide din nou. Pașii se aud, se opresc în dreptul meu.

Este Bobby. *Slavă Domnului!*

Simt o mare ușurare. El știe că nu l-am părăsit. Că sunt bine. Bine. În mintea mea, această declarație de prietenie este vibrantă și clară, dar sunetul care iese de pe buzele mele crăpate și uscate este mai mult o șoaptă, și chiar și acest sunet fără rost mă obosește. Încerc să ridic mâna, să arăt cât de bine mă simt.

— Joy?

Nu asta-i vocea, nu este a unui băiat. Mi se pare că durează o veșnicie ca să întorc capul, iar când o fac, pernele mi se ridică în jurul feței, împiedicându-mă să văd cu ochiul stâng.

Cu toate acestea, văd destul de bine.

Arată mai mică, este ca un creion care a fost folosit până la capăt. Ochii îi sunt umflați și roșii, urmele de lacrimi de pe obraji sunt evidente.

Stacey.

Nu înțeleg. Cum de se află aici? Cum m-a găsit?

— Ce cauți... aici?

Ea se apleacă, îndepărtându-mi părul jilav de pe frunte. Atingerea ei este rapidă, de parcă nu este sigură că va fi bine primită. Se retrage chiar înainte ca eu s-o fi simțit.

— Mi-a fost atât de teamă.

— Cum... m-ai... gă... sit?

Văd că-mi răspunde, dar ceva nu este așa cum ar trebui. Nu

aud din cauza bâzâitului din urechi. Capul îmi zvâcnește. Aș vrea s-o întreb unde sunt Bobby și Daniel, dar vocea se întoarce împotriva mea. Nu reușesc să rostesc decât:

— Unde?

— Te-au adus cu avionul la Bakersfield. Ești acasă.

— Acasă? Cuvântul iese cu întreruperi. Nu înțeleg. Este Ajunul Crăciunului?

— Nu, îmi pare rău. Știu cât de mult îndrăgești sărbătorile.

— Ce zi este?

— Treisprezece. Ai avut două săptămâni critice, dar doctorii spun că te vei însănătoși.

Vorbele ei se risipesc ca niște bile pe o masă de bucătărie; este imposibil să le prinzi pe toate deodată.

— Daniel?

Stacey se încruntă.

— Mă înțelegi, Joy? Ai fost într-un avion care s-a prăbușit, îți amintești? Pompierii te-au salvat cu câteva minute înainte ca aparatul să explodeze. Doctorii au spus că ai putea avea probleme cu memoria.

Salvată. Pompieri.

Dar eu m-am îndepărtat de locul prăbușirii avionului, mi-am părăsit viața peticită și mi-am continuat aventura. Dacă m-a salvat cineva, aceia au fost Bobby și Daniel. Aș vrea să clatin din cap a negație, dar se pare că nu mă pot mișca.

— Nu.

— Ai fost în comă indusă medical timp de aproape zece zile. Din cauza unei răni la cap.

Rană la cap.

Sensul vorbelor ei se adună asupra mea ca o umbră rece. Spune c-am fost aici, pe acest pat de spital, de la prăbușirea avionului.

Nu înțeleg. De ce m-ar minți? Pentru că am fugit, pentru c-am lăsat-o să creadă c-am murit?

— Joy? Ce-ți amintești?

Daniel și Bobby...

Plecând...

Dansând lângă foc, pe plajă.

Inima începe să-mi bată atât de tare că nu mai pot respira. Lângă mine, un aparat începe să emită bipuri.

— Minți... o acuz, dar pare doar un murmur. La acest cuvânt și la efortul depus pentru a-l rosti, simt că-mi ia foc gâtul.

O aud ca de la distanță pe sora mea chemând pe cineva. În câteva clipe apar oameni în camera mea.

Văd un ac.

— Nu mai insista, spune sora mea. Te va afecta și mai tare.

Te rog, minte-mă.

Simt cum alunec în cenușiu, cum închid ochii. Sunetul acela teribil din capul meu încetează.

Zbor deasupra pădurii, privind în jos spre diadema strălucitoare a unui oraș. De la o distanță mare, greu de acoperit, văd un drum ca o bandă neagră. Lumina lunii îi poleiește mijlocul și eu îl urmez.

De data asta știu că visez. Aud bâzâitul luminilor fluorescente de deasupra capului și fâșâitul aparatului care seamănă cu o barză de lângă patul meu. Mai simt și cum îmi pulsează sângele, dar și o stare de euforie care vine printr-un picurător. Bănuiesc că asta îmi calmează o durere serioasă, dar o face atât de bine că nu-mi pasă.

Din locul meu, printre norii argintii zăresc Confort Fishing Lodge, ascunsă undeva jos, spre lacul cenușiu, sticlos. Razele lunii strălucesc pe luciul apei.

Acolo aș vrea să fiu. Închid ochii și mă imaginez acolo.

Când îi deschid, sunt în camera de zi, lipită de perete. Încăperea este încă decorată. Luminile pomului sunt aprinse; pe poliță se află câteva lumânări, în mijlocul orașului înzăpezit. La aparatul stereo se aude versiunea lui Bruce Springsteen: „Moș Crăciun sosește în oraș”. Aud pași sus. Cabana veche duduie și geme sub pașii cuiva care aleargă pe culoarul de la etaj, apoi tropăie pe scări.

Este Bobby. Își face alergarea din dimineața Crăciunului.

La mijlocul scărilor se întoarce spre stânga și se năpustește pe lângă mine în camera 1A.

Deschide ușa strigând „Joy!”, apoi dispare înăuntru.

Mi-l imaginez oprindu-se brusc lângă patul gol. Tristețea pe care o resimt din acest motiv mă copleșește, îngreindu-mi respirația.

Daniel coboară pe scară și se oprește în dreptul meu. Tânjesc să-i simt căldura, dar nu pot. Sunt îndeajuns de aproape ca să văd dungile mici rămase din timpul somnului care-i marchează obrazul, să-i aud respirația ușor încordată, și totuși este ca și cum m-aș afla la multe mile distanță.

— Băiete? Am crezut c-o să te duci direct la pom!

Bobby face un pas înapoi pe culoar.

Pare cumva mai mic, mai tânăr. Are umerii lăsați, buzele îi tremură. Observ ce efort face să nu plângă.

— A plecat.

Încerc să mă duc la el, dar nu mă pot desprinde de perete. Picioarele îmi sunt ca niște țevi de plumb.

Bobby își târâie picioarele spre tatăl său în felul acela abătut și mizerabil pe care-l au copiii dezamăgiți de pretutindeni.

— A promis! Este exact ca mami!

— Sunt aici, zic eu, încercând disperată să-l ating. Nu spune că nu sunt.

Daniel îl prinde pe Bobby în brațe. Pot spune că Bobby plânge, dar o face înfundat, ca un băiat care a învățat prea devreme să plângă și încearcă să se ascundă.

Când Bobby se retrage, ochii lui sunt roșii și plini de lacrimi.

— Îți amintești ce-a spus doctorul? îl întreabă Daniel ștergându-i-le cu blândețe. Când nu vei mai avea nevoie de prietena ta imaginară, ea va dispărea cu totul.

— N-a fost imaginară, tată. Clătiră din cap. N-a fost. Ai vorbit cu ea.

— Doctorii mi-au spus să mă prefac.

Mă simt ca și cum m-ar fi lovit ceva.

Am fost prietena imaginară a lui Bobby.

Daniel nu m-a văzut niciodată.

Strig: „Nu este adevărat!” dar chiar când formulez cuvintele, îmi amintesc. De multe ori Daniel a evitat să se uite la mine sau nu mi-a vorbit. Când a făcut-o, a fost o amăgire la ordinul doctorilor, ca să-l facă pe Bobby să se simtă iubit. Ca și atunci

când am dansat. Acum îmi amintesc că Bobby i-a arătat unde mă aflam. *Este chiar acolo, tată. Dansează cu ea.*

— Poți vorbi cu mine, Bobby, spune Daniel. Vocea lui sună răgușit. Văd în privirea lui cât este de confuz de toate cele întâmplate și cât se teme.

— Nu mă crezi, spune Bobby cu încăpățânare. Se întoarce și se îndreaptă spre pomul de Crăciun, așezându-se pe vine în fața lui.

Când Bobby se mișcă, eu sunt eliberată. Îl urmăresc, mă mișc odată cu el încotro se mișcă el.

Când se așază în fața pomului, eu mă așez pe cămin, așa cum am mai făcut de multe ori. La stânga mea, pe masă se află „Candy Land”. Sunt trei bărbați pe masă.

Mut eu pentru Joy, tată.

La aceste cuvinte, altă piesă pocnește la locul ei pe masă. Ori de câte ori Bobby și cu mine ne jucam cu figurinele, el voia ca eu să fiu Frodo, să port inelul.

Inelul care îl făcea invizibil pe Frodo.

Bobby întinde mâna sub pom și scoate un pachet mic. Este un cilindru împachetat neîndemânatic, cu panglici la ambele capete.

Bobby și cu mine ne ținem respirația în același timp. Este o dovadă a imposibilei mele călătorii, nu?

— Privește, tată. Asta este de la Joy.

— Bobby.

— Deschide-l.

Daniel ia cilindrul în mână; pare mic și fragil așa cum îl ține între degetele lui lungi, bronzate.

Îl desface cu grijă și scoate lista. Când o citește, se încruntă. Apoi se uită la Bobby.

— Cum ai făcut asta?

— Este darul lui Joy pentru tine. Ea mi-a spus ce să scriu.

Coboară din nou privirea asupra listei.

Am fost aici.

Am fost.

Sigur că Daniel îl va crede acum pe Bobby.

Daniel își privește fiul.

— Ai făcut asta singur, îi spune calm. Te rog să recunoști.

— N-aș fi putut, tată, răspunde Bobby sincer.

În tăcerea care urmează, Daniel se uită în jur.

— Acum este aici?

— Nu. A dispărut în parc.

Sunt aici! exclam cât pot de tare.

Daniel se încruntă. Observă că îl deranjează asta. Știe că Bobby n-a scris singur lista, dar nu crede în existența mea. Cum ar putea?

— Te rog crede-mă, șoptește Bobby. Nu era ca mama. Sau ca domnul Patches. Jur că nu era.

Daniel se uită fix la lista din mâna lui. Hârtia îi tremură puțin de parcă ar scutura-o. Apoi se uită la fiul său.

— Vrei să mă faci să cred în magie.

Semnul făcut de Bobby cu capul aduce lacrimi în ochii tatălui său și în ai mei.

— Mama m-ar fi crezut.

— Dar...

— Crezi ce vrei. Bobby oftează. Este un sunet teribil, sfâșietor. Îl simt înfrânt.

În cele din urmă, Daniel îi spuse:

— Păi, sunt irlandez și noi suntem cam nebuni. Bobby trage aer în piept, cu speranță de data asta.

— Bunica spunea că un spiriduș trăia chiar în borcanul ei cu prăjituri.

Daniel zâmbește auzindu-l.

— Cred că de dragul tău, băiete, pot încerca să cred și asta. Dar va trebui să-mi arăți cum.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Cum să-ți arăt?

Daniel ridică din umeri.

— Bănuiesc că trebuie să-mi vorbești despre ea. Să continui să-mi vorbești până ajung să cred.

Bobby se aruncă în brațele tatălui său.

Văd cum își strânge Daniel fiul în brațe cu o ferocitate născută dintr-o dragoste disperată. Când Bobby se depărtează,

amândoi zâmbesc.

Uitați-vă la mine, șoptesc, dorindu-mi asta atât de mult încât simt o durere în piept. Vă rog.

— Putem deschide acum darurile?

— Da.

Bobby aleargă spre pom și începe să împrăstie darurile. Majoritatea se adună pe măsuța de cafea. În cele din urmă se vâra adânc sub pom și scoate cartea portocalie *Doctor Seuss*. Are o panglică galbenă chiar pe mijloc. Luând-o grijuliu, i-o întinde tatălui său, care acum șade pe sofa.

— Îmi dai cartea ta preferată, băiete?

— Nu. Bobby se așază lângă Daniel, apoi deschide cartea.

— Vrei să-ți citesc? îl întreabă Daniel, încruntându-se. Ce-ai zice de...

— Nu zice nimic. Trebuie să mă gândesc. Chipul lui se schimonosește, se concentrează intens. Rostește câte o silabă și formează cuvintele: Eu sunt... Sam... Sam... Eu sunt.

— Bobby.

— Ssît. Tată. Mie... nu... mi... plac... ouăle... verzi și... șunca.

Ascult vocea dulce, șovăitoare a lui Bobby, dar îl privesc pe Daniel. La început, el stă rigid, controlează situația, dar, pe măsură ce fiul său pronunță cuvintele, îl văd cum nu se mai poate stăpâni. Totul se înmoaie la el, privirea ochilor aceia verzi, umerii săi largi, linia dură a spinării.

Dragoste. N-am văzut-o niciodată atât de clar, nici n-am tânjit cu atâta disperare după ea.

Fac parte din toate astea, le spun. *Vă rog să mă vedeți și pe mine.*

Când Bobby termină cartea, ridică privirea spre tatăl său.

— Plângi. Așa de rău m-am descurcat?

Daniel atinge obrazul fiului său.

— Mama ta ar fi fost mândră de tine.

Lacrimile îmi împăienjenesc privirea, fac ca totul să devină neclar, dar sunt bucuroasă. Am nevoie de acest moment pentru a nu fi observată.

— Joy m-a învățat să citesc în fiecare zi.

Daniel își privește fiul o vreme.

— Ea a făcut asta? În acest caz, Joy a ta are un loc aici, nu?

— Mi-e dor de ea, tată.

— Știu, dar îl ai alături pe bătrânul tău tată, care nu pleacă nicăieri.

— Promiți?

Aud teama din glasul lui Bobby și totul are un înțeles. Asta a fost teama lui Bobby tot timpul. Că va rămâne singur. A fost aceeași teamă care m-a făcut să mă îmbarc spre Hope.

— Promit.

Mă aplec în față. Este mișcarea pe care pot s-o fac. *Să credeți în mine*, rostesc cu disperare, dorindu-mi să vadă cu inimile lor. Îmi concentrez și mintea, gândind iar și iar: *Să credeți în mine*.

Acest efort îmi consumă și ultimele resurse. Abia mai respir. Simt cum inima o ia razna din nou. Lumea mi se pare iar confuză și neclară.

Pălesc.

Dispar. Întind mâna după ceva de care să mă sprijin.

Nu este nimic. Închid ochii și strig: *Nu!*

Când îi deschid din nou, văd lumini albe, puternice. O asistentă stă lângă patul meu. Este femeia pe care am „întâlnit-o” în biroul doctorului din visul meu.

— Cum te simți astăzi? mă întreabă cu o voce cunoscută.

— Bine, reușesc să spun, închizând ochii din nou. Încerc să-mi regăsesc calea spre pădurea deasă, dar de data asta nu văd decât întunericul.

Aș vrea să fiu iar sub influența medicamentelor. Dar, din contră, sunt trează de-a binelea și stau în șezut. Sunt atât de mulți oameni în jurul meu, că nici nu văd pereții din cauza lor. O lumină sclipitoare învâluie tavanul, venind de la o fereastră pe care n-o văd. Mă trezesc ascultând ploaia.

Dar acum mă aflu în Bakersfield; suntem în 31 decembrie și afară strălucește soarele.

— Nu înțeleg ce spui. Repetă.

Cei adunați în jurul meu se încruntă. Îl recunosc pe fiecare. Desigur, Stacey este aici. N-a părăsit încăperea de când m-am trezit decât ca să mănânce sau – fără îndoială – să-l sune pe

Thom. Și asistenta pe care am văzut-o în visul meu. Este asistenta care a avut grijă de mine în timpul zilei. Bărbatul rumen în obraji de la biserică este ortopedul care mi-a redat piciorul drept. Se pare că este susținut cu ajutorul unei tije de titan. Oricum, mai mult decât mintea mea, care în ultimul timp nu mai este susținută de nimic. Tipul de la benzinărie este cardiologul; el m-a readus la viață, deși adevăratul merit este al unui bărbat și al unui băiețel care probabil nici nu există.

— Piciorul tău drept a fost rupt chiar de sub genunchi. Și contuzia a fost foarte gravă. Ne-am făcut probleme zile întregi cu umflătura de la cap, spune cel de la benzinărie, pe care acum trebuie să încep să-l numesc doctor Saunders.

Aș vrea să fac o glumă, cum ar fi să rămân cu creierul mai mare, dar nu găsesc cuvintele potrivite.

— Cu puțină terapie fizică vei fi bine, îmi spune sora mea. Consiliul încuviințează la unison, ca niște mascote care dau din cap în luneta unei mașini.

— O să mai pot patina? întreb eu, deși n-am mai făcut-o de la petrecerea de nouă ani a Melindei Carter.

Doctorul Saunders se încruntă. Este o întrebare pe care n-a anticipat-o.

— Cu timpul, sigur că da, dar...

— Nu contează. Încerc să-i zâmbesc. Când pot pleca acasă?

Datul din cap începe din nou. Este o întrebare care le place.

— Va trebui să te menajezi o vreme, spune doctorul Saunders.

Mă uit în jos la piciorul meu drept pus în ghips. Nu e o glumă.

— Dar dacă vei fi atentă și vei evita orice complicații neprevăzute, credem c-ai putea pleca acasă în câteva zile.

Aș vrea să le zâmbesc. Și chiar o fac. Știu cât de mult s-au străduit să mă ajute ca să pot pleca acasă.

Singură.

— E grozav.

Observ cum mă privește Stacey. Știe la ce mă gândesc. Este o legătură veche între noi, pe care se pare că nici mânia, nici trădarea n-o pot desface.

— Mulțumesc, zic, și chiar le sunt recunoscătoare.

Ei pleacă tot în grup și rămânem singure: Stacey și cu mine.

Niciuna nu vorbește. Este evident că nu știm ce să ne spunem, cum să începem.

Depinde de mine, știu asta. Ea a făcut deja un pas, m-a invitat la cununia ei. Tocmai de aceea zac aici conectată la aparate, ținută în viață de un cordon metalic.

Mă ridic, reșez pernele. Din minutul în care am făcut această mișcare, am știut c-a fost o greșeală. N-am cum să evit pântecul lui Stacey. A câștigat deja în greutate.

Ea observă unde mă uit.

— Sunt uimită că nu m-ai dat afară, zice încet. Îi simt dorul din glas, faptul că i-am lipsit și asta reînvie multe amintiri din tinerețea noastră.

— La greutatea ta de acum aș avea nevoie de un fel de catapultă.

Ar vrea să zâmbească la gluma mea fără haz; observ dorința. Dar n-o face. Probabil nu poate. Nici eu.

— N-am luat atât de mult în greutate.

— Dacă aș avea amândouă picioarele bune, ți-aș da totuși un șut în fund.

— Oprește-te, zice Stacey. Glumești întotdeauna când ești afectată de ceva.

Și iată că am ajuns la miezul tuturor lucrurilor. Suntem surori. Ne cunoaștem mult prea bine. Trecutul nostru, secretele, faptele, temerile. Este un dar prețios pe care am încercat să-l aruncăm, dar de care nu ne-am putut debarasa cu adevărat.

Stacey își mușcă buza de jos. Așa a făcut toată viața când i-a fost teamă.

— Regret, Joy. Nu știu cum s-a întâmplat. N-am vrut să...

Ridic mâna. Din toate lucrurile pe care am putea să le spunem acum, „cum” și „de ce” se află la partea de jos a listei mele. Dar am făcut mișcarea prea târziu; cuvintele ei își croiesc drum spre mine, mă înfurie... mă rănesc.

— Faci să sune ca și cum ai fi alunecat pe o coajă de banană și ai căzut peste soțul meu.

— Ce facem, așadar?

Vocea ei blândă, tremurul buzelor, regretul din privire; văd pe toate și, văzându-le, văzând-o pe ea, pierd scânteia aceea de furie, o las să treacă, în timp ce avionul se prăbușea, la Stacey mă gândeam. Asta trebuie să-mi amintesc întotdeauna.

— Vom găsi o cale să trecem peste cele întâmplare. Asta este tot.

— Cine ești și ce ai făcut cu sora mea?

— Acum cine încearcă să glumească?

Stacey se uită la mine cu un amestec de teamă și recunoștință.

— Cu două săptămâni în urmă mă urai.

— Nu te-am urât niciodată, Stacey, spun blând, înțelegând chiar înainte de a epuiza cuvintele că nu sunt de-ajuns. Ceea ce vreau să spun am nevoie să spun acum, înainte de a-mi pierde stăpânirea de sine. Asta am învățat în pădure. Suntem surori.

Stacey începe să plângă.

O aștept să spună ceva, dar ea continuă să tacă. Poate, ca și mine, se întreabă cum vom trece peste asta.

— Nu va fi ușor, zic eu.

Ea își șterge ochii.

— Ce este ușor?

Apropiindu-se cu un pas, mă privește și-mi îndepărtează o şuviță din ochi.

— Știi că-mi pare rău.

— Știu, oftez eu. Când am fost în pădurea aceea... mă opresc brusc, realizând ceea ce eram pe punctul de a spune.

— Care pădure?

Încerc să zâmbesc, dar nu reușesc.

— Dacă ți-aș spune, ai crede că am creierul afectat. Sau că mi-am pierdut mințile.

— Ești persoana cea mai echilibrată pe care o cunosc.

O privesc intens, încercând să evaluez cât de mult pot să-i spun.

— La televizor te-am auzit spunându-le reporterilor că sperai să mă întorc la tine.

Stacey se încruntă.

— Cum?

— Răspunde-mi doar atât. Ai spus asta?

— Da. M-am rugat în fiecare zi să te trezești și să te întorci.
Am văzut oare transmisia aceea adevărată dintr-o lume imaginară?

— Purtai costumul galben pe care ți l-am cumpărat eu.

Stacey încuviințează încet, apoi se apleacă și își sprijină brațele de balustrada patului.

— N-ai văzut transmisia aia. Ai fost în comă.

Cine ar putea spune asta dacă nu ea, sora mea?

Iar eu simt nevoia să spun cuiva. Sunt ca acel copil care „vedea persoanele moarte”. Dacă încerc să rezolv singură asta, îmi voi pierde mințile.

— După prăbușirea avionului, m-am trezit...

Ea dă din cap.

— Nu. Nu ți-ai recăpătat cunoștința. Paramedicii...

— Nebunie, îți amintești?

— Oh!

— Oricum, eram în poiana aceea. Peste tot era fum, și foc, și zgomote puternice, și... mama.

Stacey se liniștește brusc.

— Ai văzut-o?

Am încuviințat.

— Și?

— A îngenuncheat lângă mine și mi-a spus că n-a venit timpul meu. Mă aplec încet în față, disperată să aud că nu sunt nebună, chiar dacă știu că ar putea fi așa. Spune-mi că sunt nebună.

— Acolo, pe câmp, ți s-a oprit inima aproape două minute. Din punct de vedere legal, ai fost considerată moartă.

Dau afară aerul din piept cu putere. Odată cu aceste vești se instalează o pace ciudată.

— Ea m-a trezit. Când am deschis ochii, am văzut cât sunt de singură, cât de departe de ceilalți supraviețuitori. La început am intenționat să mă duc spre ei, să fiu salvată, apoi m-am gândit la tine și m-am răzgândit. M-am depărtat de locul accidentului și am ajuns într-un orașel oarecare din Washington.

— Știi că avionul s-a prăbușit la vreo sută de mile nord de aici?

Această informație mă zguduie.

— N-am fost niciodată în statul Washington?

— Nu.

O să mă gândesc la asta mai târziu. Deocamdată, de când m-am ambalat în această poveste nebună, vreau s-o termin.

— Am găsit o stațiune numită Confort Fishing Lodge și am luat o cameră. Era un băiat acolo, și un bărbat.

Stacey ridică o mână să mă oprească.

— Stai un moment. Aleargă spre un colț al încăperii unde se află poșeta mea, pe un scaun din plastic, galben-muștar. Lângă el, aparatul meu de fotografiat.

— Aparatul meu, șoptesc. Ai dezvoltat filmul?

— Eu? Nu. Stacey cotrobaie prin geanta mea încăpătoare de piele neagră și în cele din urmă scoate o revistă, apoi se grăbește să se întoarcă la mine. Am citit asta cât ai fost în operație. O deschide la o pagină, apoi mi-o întinde.

Este articolul despre Confort Fishing Lodge.

— L-am frunzărit în aeroport.

Mă simt ca și cum m-aș descompune, m-aș desface în bucăți. De aici am început. În subconștientul meu. M-am uitat la imaginile din locul acela și mi-am dorit să fiu acolo. Și o picătură de morfină a făcut totul posibil.

— Articolul spune că acea cabană a fost demolată în 2003 pentru a face loc unei corporații care se retrăgea acolo.

Demolată.

— Se pomenește de un anume Daniel?

Stacey întoarce paginile.

— Nu. Stațiunea a fost construită de domnul și doamna Melvin Hightower. S-au mutat în Arizona când corporația Zimon a cumpărat acest loc. Acum adăpostește petreceri ale corporațiilor și seminare de autoperfecționare.

Nu există Confort Fishing Lodge.

N-am fost acolo niciodată.

Fără îndoială, Daniel este neurologul meu, iar Bobby este fiul vreunei asistente care a intrat o secundă în camera mea, în timp ce dormeam.

— Joy, te simți bine?

Închid ochii pentru ca ea să nu-mi vadă lacrimile.

— Nu.

— Mă sperii.

În cele din urmă o privesc. Printre lacrimi, observ cât este de îngrijorată. Aș vrea s-o liniștesc, dar nu pot.

— Vrei să-mi developezi filmul ăla?

— Ești sigură că asta vrei?

Oftez.

— Stace, nu mai sunt sigură de nimic.

Sunt ca un autist care are în față un puzzle. Cât timp am mai rămas în spital am studiat piesele, le-am combinat în mai multe feluri în încercarea de a obține o imagine întreagă.

Mi s-a spus că n-am părăsit locul accidentului și nu cred că am fost mințită.

Am citit relatările din ziare, cu fotografii care m-au făcut să mă simt rău fizic. Unii pasageri, printre care și Riegert, au spus că au văzut cum am fost luată din avion. Imediat ce mi-au găsit poșeta și actele, au sunat-o pe Stacey. Chiar dacă am avut creierul afectat, am halucinat și am fost sub influența morfinei, nu sunt proastă. Pot să adun probele, să trag o concluzie.

Nu m-am îndepărtat de locul accidentului. Asta știu.

Cumva, trebuie să reușesc să fac ceea ce cred. Dacă mi-aș putea aminti prăbușirea, poate că asta ar face totul adevărat. Dar psihiatrii care-mi dau târcoale ca rechinii în apă însângerată consideră că n-o să-mi amintesc niciodată.

„Este prea traumatizant”, spun ei.

Eu le spun că „amintirea” lui Daniel și Bobby mă doare și mai mult.

Nu le place asta experților în problemele creierului. Ori de câte ori amintesc de aventura mea, îmi fac semne să tac și dau din cap.

Doar Stacey mă lasă să vorbesc despre Bobby și Daniel de parcă ar fi persoane reale, și simplul fapt că acceptă asta în tăcere ne unește din nou. Se pare că, de fapt, nu sunt singura care s-a schimbat după ce moartea i-a dat târcoale. Asistentele mi-au spus că Stacey s-a agitat cel mai mult, că a cerut ce era mai bun pentru mine, organizând slujbe de rugăciune și priveghere cu candelă în oraș.

Noaptea trecută a dormit în camera mea; de dimineață, s-a trezit la ivirea zorilor și mi-a citit ziarele primite.

— Ești gata de plecare?

Stacey stă la ușă. Lângă ea, o asistentă cu un scaun cu roțile.

— Sunt gata.

Aș putea tricota un pulover cât timp durează să cobor din pat și să mă așez în scaunul cu roțile.

Nimeni în afara mea nu pare să observe. Apoi, pornim pe coridor. Toți îmi spun: „La revedere, Joy. Mult noroc”.

Eu murmur mulțumiri și încerc să par fericită că mă duc acasă.

Afară, Stacey mă îndreaptă spre o camionetă mică de familie, roșie, nouă.

— Ai mașină nouă, nu?

— Cadoul de Crăciun al lui Thom, spune ea.

Thom. Este prima oară când îi rostește numele în prezența mea.

Ne uităm una la alta un moment mai lung și jenant, apoi mă ajută să mă așez pe scaunul pasagerului.

Pe drumul spre casă încercăm să găsim ceva de vorbit, dar nu este ușor. Brusc, am senzația că fostul meu soț se află pe bancheta din spate, înmiresmând aerul cu aftershave-ul lui.

— Ți-am luat mașina de la aeroport, îmi spune Stacey când cotește pe strada Mullen.

Mi se pare c-a trecut un an de când am intrat în parcare aia pe termen lung.

— Ce s-a întâmplat cu pomul? A luat foc pe drumul spre casă?

— L-am donat unei grădinițe de pe Sunset.

Asta este bine. Pomul a stat legat pe capota mașinii mele doar o zi sau două. Nu o săptămână, cum mi-am imaginat.

— Mulțumesc.

Stacey intră pe strada mea și oprește.

— Ai ajuns acasă.

Peste tot sunt mașini, luminile sunt aprinse în susul și-n josul străzii, dar zona este ciudat de liniștită în după-amiaza aceea târzie. Aproape zece ani am trăit în această casă, pe această stradă, și totuși abia acum, privind-o, mă întreb dacă a fost cu adevărat casa mea. Mai degrabă a fost locul unde mi-am petrecut timpul între schimbările de la liceu și am încercat să transform o căsătorie nereușită în ceva ce n-a putut fi niciodată.

Confort Lodge...

(care se pare că nu există)

acum este un cămin.

Nu te duce acolo, Joy.

Stacey vine în dreptul portierei mele și mă ajută să cobor.

Mă sprijină ca să mă ridic pe cărje și, împreună, mișcându-ne încet, ne îndreptăm spre curte.

Suntem la colț, lângă liliacul imens, fără frunze pe timpul iernii, prima noastră investiție în această curte, când o mulțime de oameni apare din spatele casei strigând:

— Surpriză!

Mă poticnesc. Stacey mă susține.

Cred că sunt vreo două sute de oameni în fața mea; cei mai mulți cu lumânări aprinse, alții ținând în mâini pancarte pe care scrie „Bine ai venit acasă, Joy”. Prima care iese în față este Gracie Leon, o fată pe care am suspendat-o trimestrul trecut pentru că a degradat toate cele trei exemplare din *Cum să ucizi o pasăre căutătoare*.

— Ne-am rugat pentru dumneavoastră, doamnă Candellaro.

Urmează un tânăr care stă lângă Gracie. Willie Schmidt. Cu șapte ani în urmă în trimestrul patru a fost asistentul meu. Acum predă la un liceu local.

— Bine ați revenit, îmi spune întinzându-mi o cutie roz, frumoasă. În interior sunt o sută de cărți de vizită.

Urmează Mary Moro. Este elevă în ultimul an și majoretă-șefa. Îmi întinde un cactus de Crăciun într-un vas alb de porțelan.

— L-am cumpărat cu banii câștigați ca baby-sitter, doamnă Candellaro. Vă mai amintiți când ați spus că singura plantă pe care ați putut s-o păstrați vie a fost un cactus?

Apoi le văd pe Bertie și pe Rayla de la serviciu: sunt strânse una lângă alta ca două solnițe cu sare și piper. Amândouă și-au părăsit familiile ca să vină aici. Îmi simt pieptul așa de plin, încât mi-e greu să fac un semn de salut. Nu pot decât să șoptesc:

— Vă mulțumesc.

Vin toți spre mine, vorbind în același timp. Stăm în curte, vorbind, râzând, împărțășind lucrurile comune din viețile noastre. Nimeni nu menționează accidentul de avion, dar le

simt curiozitatea; în spatele altor cuvinte, simt întrebări nerostite. Mă întreb dacă și când acestea vor deveni ceva despre care voi putea vorbi.

În clipa în care încep să plece se lasă seara pe strada Madrona. Se aprind felinarele.

Sora mea mă orientează spre intrare și deschide ușa. La întoarcerea mea, casa este la fel de tăcută ca atunci când am plecat.

— Te duc în dormitorul de jos, zice Stacey și gândurile noastre capătă o întorsătură urâtă. Amândouă ne amintim ziua în care m-am întors acasă și am găsit-o în patul meu.

Nu este prima oară că gândurile noastre ajung aici și nu va fi nici ultima. Trecutul nostru recent este ca o lovitură din viteză; încetinești, treci peste ea, apoi îți continui drumul.

— Bună idee, zic eu.

Mă ajută să mă stabilesc în camera de oaspeți de la parter. Când sunt deja în pat, îmi aduce câteva cărți, o farfurie cu brânză și biscuiți, o telecomandă și laptopul. Observ o revistă printre cărți. Este aceeași *Redbook* pe care o citeam la cabană.

— Asta este destul de veche, spun, arătând spre ea.

Stacey se uită la revistă și ridică din umeri.

— Ți-am citit-o la spital aproape în fiecare zi. Era acolo un articol grozav despre reabilitarea unei cabane care oferea cazare și mic dejun. Îți amintești când voiai să devii cabanieră?

— Mda, este tot ce pot să spun. Nu mă miră că acea cabană, Confort Lodge, necesita reparații.

Stacey mă proptește pe o pernă, apoi se retrage un pas.

— O să fii bine la noapte? Aș putea rămâne aici.

— Nu. Thom... al tău îți va simți lipsa.

— Thom ar vrea să te vadă.

— Adevărat? Asta este o schimbare de direcție.

Ne privim una pe alta; niciuna nu știe unde se va ajunge de aici.

— Este ca napalmul, nu știi când vine și pleacă, zice Stacey.

— Mda.

— Aș putea rămâne.

— Du-te acasă la... Cu toate bunele mele intenții, mă prinde

pe picior greșit. Cum să-i spun? Fostul meu soț? Iubitul ei? Prietenul? Cum?

— Logodnicul. Ea mă fixează cu privirea, mușcându-și buzele. Știu că ar vrea să spună ceva potrivit, ceva cum ar fi un decolorant care ar putea elimina pata dintre noi.

Tăcerea se prelungește, devine jenantă, apăsătoare. Aș vrea să pomenesc de căsătoria ei, poate chiar să spun că voi fi acolo, dar nu știu dacă să îndrăznesc să fac o asemenea promisiune.

Observ că tăcerea dintre noi o afectează, încearcă să zâmbească, să pară curajoasă.

— Apropo, i-ai spus mamei despre mine și Thom?

— Crezi că asta am avut în minte atunci când muream?

— Întotdeauna ți-a plăcut să bărnești.

Nu pot să nu zâmbesc. Vorbele ei ne duc înapoi în timp, la vremea când nu existau momente de tăcere între noi. Deodată, avem din nou șase, respectiv șapte ani, și ne războim pe bancheta rău mirositoare a Volkswagenului mamei.

— Ai dreptate. Da, i-am spus.

— Ea ce-a zis?

— Mi-a spus să mă trezesc. A fost un sfat bun.

Stacey întinde mâna și-mi îndepărtează șuvița de pe frunte.

— Când... dormeai, n-am crezut că voi mai avea altă ocazie să fiu cu tine.

Nu știu ce să zic în afară de: „Știu”. Asistentele mi-au spus că a fost excepțional de devotată.

— Știi, am fost acolo, în spital, spune ea. Din secunda în care am aflat. Aproape că n-am plecat deloc de acolo.

Asta aș fi făcut și eu pentru ea.

— Mi-ai lipsit, Stacey.

În cele din urmă îmi zâmbește și ea:

— Și tu mi-ai lipsit.

Pe la sfârșitul primei mele săptămâni acasă simt că sunt gata să urlu.

Mi-am petrecut cea mai mare parte din zile sub analgezice, încercând să nu mă mișc. Mă doare totul, dar nu durerea este cel mai rău lucru. Ceea ce urăsc cel mai tare sunt nopțile.

Zac în pat cu ochii în tavan, încercând să-mi spun că pădurea bătrână a fost invenția mea. Înaintea prăbușirii avionului eram pierdută și singură, disperată să doresc pe cineva, să fiu dorită la rândul meu. Recunosc acum: faptul că-mi pierdusem sora și soțul mă dezechilibrase cumva. Fără ei, eram pierdută.

Așa că am alcătuit în închipuire bărbatul care mi-aș fi dorit să mă iubească și băiatul pe care să-l iubesc.

În lumina rece a zilei, totul căpăta sens. Mă săturasem de acel Bakersfield fierbinte și uscat; mi-am imaginat o lume magică, cu iarbă verde, copaci înalți și o ceață imposibilă.

Creionat pe hârtie, totul pare perfect logic, într-un fel, să zicem, intuitiv. Noaptea este altfel.

Și apoi, întunericul și singurătatea mea se perpetuează la infinit. Pentru prima oară în viața mea nu pot citi ca să-mi treacă timpul. Fiecare erou devine Daniel; fiecare moment simțit cu inima mă face să suspin. Chiar și filmele sunt inutile. Când deschid televizorul îmi amintesc *Miracolele de pe strada 34* și Grinch; ca să nu mai spun de cele cincisprezece filmulețe Winnie-the-Pooh pe care le-am urmărit împreună.

Dumnezeu să mă ajute... În repetate rânduri încerc să „mă întorc”. Fiecare încercare și eșec îmi diminuează speranțele.

Nu suport asta.

Este cazul să risc sau să renunț. Prea mult timp am plutit pe marea narcoticelor, visând la un singur loc și stând în altul. Am nevoie să cred în pădurea „mea”, s-o găsesc sau să renunț. Este un lucru ușor de făcut, m-ar sfătui psihiatrul. Nu există spațiu în lumea reală pentru târâmul de vis pe care mi l-am imaginat. Dar continui să mă gândesc la diferite momente, la felul în care Daniel și cu mine am spus simultan cuvântul „soarta”; la faptul că dorința pe care ne-am pus-o la vederea stelei căzătoare a fost identică. La emisiunea de televiziune cu Stacey. N-am auzit emisiunea cu ea când eram în comă; am văzut-o. Și mai este lista lui Bobby din dimineața Crăciunului. Poate aceea a fost într-o câțva reală. Dacă a fost reală, înseamnă că și eu m-am aflat acolo, oricât de imposibil ar părea.

Am nevoie de dovezi. Iar dacă este ceva ce poate să facă o bibliotecară, aceea este cercetarea.

Aruncând deoparte așternutul, mă dau jos din pat, îmi iau cârjele și aprind toate luminile. În garaj găsesc ce-mi trebuie: fișierele mele. Iau câteva: nord-estul Pacificului, Washington și pădurile seculare din Americile de Nord. Ținând plicurile sub braț, mă întorc la biroul din camera de zi.

Sub o lumină strălucitoare care să risipească umbrele și destul de pătrunzătoare ca să lumineze adevărul, încep să-mi organizez materialele. Apoi deschid laptopul și caut webul.

Nu-mi ia mult să identific miezul problemei.

Tot ce știu despre viața mea din vis este că a avut loc într-o pădure din statul Washington. În conformitate cu statisticile de pe Google, Pădurea Națională Olympic este de mărimea Massachusetts-ului.

Iar eu încerc să găsesc un oraș imaginar pe marginea unui lac care are, probabil, o populație sub o mie de locuitori.

Și să nu uităm că nu știu numele orașului sau al lacului, ori numele de familie ale lui Daniel și Bobby.

O femeie mai ușor impresionabilă ar spune că, dacă există soartă, aceasta nu vrea ca eu să găsesc calea de întoarcere.

Cu toate acestea, mă târâi înainte, nevrând, neputând poate, să renunț. Îmi alcătuiesc propria hartă, subliniez pe ea toate localitățile posibile și lacurile, și cer informații despre fiecare oraș. Nu există în baza de date vreo Confort Fishing Lodge. Telefoniez la firmele imobiliare. Există două cabane pentru pescari de vânzare în zona aceea: am imagini prin e-mail de la amândouă. Nu este niciuna din ele.

În cele din urmă, la opt ore după ce am început cercetarea, închid laptopul și îmi sprijin capul pe el, închizând ochii. Pereții camerei mele sunt tapetați cu bucăți de hârtie: hărți, fotografii, articole. Locul arată ca sediul unei unități de comando.

Nimic din toate astea nu-mi este de ajutor.

Nu știu exact cât rămân acolo. La un moment dat aud o mașină.

Ridic privirea și văd mașina lui Stacey.

Îmi iau cârjele și mă îndrept spre intrare.

Când sună prima oară îmi deschid.

Este pe veranda casei mele și ține o casoletă în mâinile

înmănușate. Este rețeta mamei, pui pane. Pui, brânză, maioneză și broccoli.

— Cred c-ai uitat că nu-mi făcea bine la inimă.

Stacey pălește.

— O! N-am...

— Glumeam. Arată grozav. Mulțumesc. Mă îndrept schiopătând spre camera de zi.

Stacey cotește spre bucătărie, probabil pune casoleta în cuptor, apoi se întoarce la mine. În sufragerie se oprește ca străfulgerată. Privirea i se mută de pe un perete pe altul, unde hârțile atârnă ca niște ciorchini de strugure.

— Bine ai venit în Orașul Obsesiei, zic eu. Nu are rost să-ți explic. Mă îndrept spre sofa și mă așez, întinzând piciorul în ghips pe măsuta de cafea. Caut orașul.

— În care n-ai fost niciodată.

— Exact.

Stacey se așază pe un scaun în fața mea.

— Îmi fac griji din cauza ta. Thom spune...

— Să nu începem așa conversația. Este rândul tău să-ți pese ce spune el.

— Ești acasă de șapte zile și nu lași pe nimeni să te viziteze în afară de mine. Iar acum... Ridică mâna spre pereți. Asta.

— Bertie și Rayla au trecut pe aici.

Stacey îmi aruncă „acea” privire.

— Bertie m-a sunat pentru că i-ai spus că ești prea obosită s-o vezi.

— Am dureri.

— Țsta să fie motivul?

— Ce ești tu, paznicul meu? Nu vreau să explic ceea ce nu se poate explica.

— Este visul acela, nu?

Oftez, simțind cum sistemul meu de apărare se prăbușește. Tot ce-i pot spune acum este tristul adevăr.

— Nu pot renunța la el. Știu că este o nebunie, că eu sunt nebună, dar imaginile îmi sunt atât de cunoscute. Cunosc mirosul de acolo, și senzațiile de acolo, și cum se ridică ceața de pe iarbă dimineața. De unde să fi știut aceste lucruri? Poate că

atunci când îmi vei developa filmul voi avea și răspunsurile. Este visul de care m-am agățat.

Pe măsură ce pronunț cuvintele, văd că sora mea se încruntă. Este o expresie scurtă, apare și dispare, dar dacă există un lucru pe care-l recunosc surorile una la alta, acela este că au un secret.

— Ce este?

— Ce să fie?

— Îmi ascunzi ceva și, cum ultimul tău mare secret a fost soțul meu, eu...

Stacey se ridică. Întorcându-se, iese din cameră. După câteva clipe revine cu un plic gălbui.

— Uită-te în el.

Îl iau, deși, dacă aș fi avut ambele picioare bune, instinctul m-ar fi îndemnat s-o iau la fugă.

— N-o să-mi placă, nu?

— Nu.

Vocea lui Stacey este blândă; asta mă face și mai nervoasă.

Deschid plicul și găsesc fotografiile înăuntru. Mă uit la Stacey care clatină din cap.

— Îmi pare rău.

Îmi cade plicul din mână. Trec repede peste fotografii. Când ajung la cele făcute la aeroport, mi se taie respirația. Văd avionul înainte de accident și grupul de vânători care așteaptă să urce, apoi interiorul avionului înainte de decolare. Riegert, care-și salută amicul.

După aceea nimic.

Nicio fotografie a cabanei, sau a pădurii, sau a lacului. Nicio pânză de păianjen din care se scurge rouă, nu sunt ciorchini de copaci bătrâni sau de ferigi gigantice la picioarele lor. Doar douăzeci și nouă de clișee goale, cenușii.

— N-am fost acolo, spun încet, simțind asta pentru prima oară.

— Îmi pare rău, Joy, zice Stacey după un moment, dar tu ai o viață adevărată aici. Și oameni care te iubesc. Rayla spune că elevii întreabă zilnic de tine.

Îmi aud sora vorbind, dar vorbele ei sunt ca fumul, trec pe lângă mine. Nu pot să mă gândesc decât la băiatul care m-a

făcut să promit că voi rămâne de Crăciun. Inima mea pare că s-a frânt în două; mi-e greu să respir. Trebuie să mă controlez ca să nu plâng când văd clișeele fumurii, goale. Cu toate acestea, știu ce așteaptă să spun.

— Sunt sigură că totul va fi bine când voi reîncepe lucrul.

— Nu-ți lipsește?

Îmi trebuie un minut s-o aud.

— Ce să-mi lipsească?

— Biblioteca. Parcă îți plăcea acolo.

Știi că Stacey se aude spunând „îți plăcea”; eu aud doar „parcă”. Ceea ce-mi place pare să nu existe.

— Începi să mă îngrijorezi.

— Bine ai venit în clubul îngrijoraților, surioară.

— Este uimitor cât de repede se sudează un os. Dacă ar fi și inima la fel de solidă! Puțin ghips, două luni de stat în pat și, iată, inima ta rănită s-a refăcut. Ce bine ar fi să fie așa!

Pe la sfârșitul lui februarie mă mișc din nou bine. Mi-au trecut durerile de cap, iar piciorul s-a vindecat complet, după cum spune batalionul de doctori care mă îngrijește. Mă îndeamnă să mă întorc la lucru, deși, sinceră să fiu, nu-mi văd prea bine viitorul.

Din cauza nopților.

Singură în patul meu, nu-mi pot controla sau îngrădi gândurile. Când adorm, visez Confort Lodge, pe Daniel și pe Bobby.

Chiar și în plină zi am probleme. Indiferent ce fac, gândurile îmi rătăcesc tot spre nord. Totul îmi amintește de pseudoamintirile pe care nu le pot da uitării.

Psihiatra mea, cel mai nou membru al echipei de „salvare a lui Joy”, îmi spune că nu este ceva neobișnuit ceea ce-am trăit. Se pare că dintre cazurile grele, cele mai multe sunt cele cu probleme la cap, dacă înțelegeți ce spun.

Îmi spune că asta se datorează faptului că nu-mi place viața mea reală. Ea crede că am lăsat ca accidentul să mă paralizeze emoțional și că, atunci când mă voi trezi, voi renunța să mă mai gândesc la mirajul pădurii ca la un ideal.

Îi spun că se înșală. Eram paralizată emoțional *înainte* de

accidentul de avion. Așa eram înainte, așa sunt și acum. Diferența este că acum știu ce-mi doresc. Numai că nu pot găsi acel ceva.

Înainte accidentului îl voiam înapoi pe Thom.

De fapt, acum îmi pare bine că l-am pierdut. Îmi fac probleme pentru sora mea, știind că este periculos să iubești un bărbat care și-a trădat deja o nevastă, dar ea a ales și, la drept vorbind, în adâncul inimii sale, Thom este un om bun. Sper doar că va fi un soț bun pentru sora mea.

Sunt atât de adâncită în gânduri, că tresar surprinsă când aud soneria.

Mă uit la ceas. Este douăsprezece și un sfert. Ca de obicei, vine la timp cu mâncarea de prânz.

— Intră, spun ridicându-mă și întinzând mâna după cârje.

Stacey intră cu un teanc de reviste și de videobenzi. Aceste lucruri pe care le-a colecționat pentru mine au devenit un fel de trofee de pace, felul ei de a-mi spune că nu crede că mi-am pierdut mințile, deși asta gândește.

— Sunt cele mai recente reviste *Sunset* – două au articole despre locurile cu păduri seculare; mai sunt patru ziare locale de duminică și două filme: *Harry și Hendersonii*, despre Big Foot, și *Primejdie dublă*.

Amândouă știm ce mult înseamnă pentru mine aceste daruri fără valoare, absurde; mai știm că nu sunt bune la nimic. Nu pot „vedea” dintr-odată ce mi-am imaginat. Pereții camerei de jos sunt acoperiți în întregime cu hărți și cu fotografii.

Iau maldărul de lucruri de la Stacey, știind că le voi citi sau urmări cu atenție. Știind, de asemenea, că voi găsi doar niște imagini care îmi ajung la suflet, dar că nu reprezintă o amintire reală.

În timp ce Stacey duce lucrurile la bucătărie, eu intru în camera de zi și mă așez pe canapea. În noua revistă *Sunset* văd o fotografie a pădurii seculare Hoh care mă face să tânjesc după ceva ce nu există.

— Joy?

Ridic privirea și dau de Stacey cu o tavă cu sandviciuri. Doar când îi văd expresia feței îmi dau seama că plâng.

— Poate că nu trebuia să-ți aduc toate astea.

— Am nevoie de ele. Sesizez că vocea mea este aproape panicată.

La fel și Stacey. Așază tava pe măsuța de cafea.

— Trebuie să revii în lumea reală.

Vocea ei e nesigură; știu c-a vrut să-mi spună asta de mult, dar s-a temut. Încă suntem surorile care am fost odată, care-și spuneau orice. Ia un sandvici, îl pune pe un șervețel și se așază în fața mea.

— Lumea reală, zic eu încet, dând revista la o parte. Ridicându-mă, mă îndrept cu oarecare greutate spre fereastră. Acolo mă sprijin pe piciorul sănătos, privind casele de vizavi. Acum, iarna, pajiștile sunt moarte, cafenii, ca și copacii. N-am mai văzut o frunză pe drum de luni întregi. Totul este cenușiu sau cafeniu, iar lumina palidă a soarelui reușește doar să accentueze nota sumbră și mohorâtă.

— Noaptea trecută am visat că eram blocată aici, spun eu fără să mă întorc s-o privesc pe Stacey. Urmăream cum trece viața pe lângă mine. În visul meu vedeam casa ta. Luminile erau aprinse permanent; erau copii în curtea ta. Era și o fetiță cuminte, atentă, care aștepta mereu să-i vină rândul. I-ai spus pe nume: Joy. Iar eu eram aici, blocată. Mă umpleam de riduri ca un strugure pus la uscat și încărunțeam de dorință. Trag aer adânc în piept și mă întorc cu fața spre ea. Aș vrea să-i spun ceva; ceva ce ar fi trebuit să recunosc de mult. N-ai fost singurul motiv pentru care m-am urcat în avionul acela. Ai avut rolul cel mai important, dar n-ai fost totul. Eram plictisită de ceea ce ajunseseam.

Stacey nu-mi răspunde. Nu mă surprinde. Nu știe ce să spună și nu vrea să spună ce nu trebuie. Relația noastră este fragilă; amândouă o mânuim ca pe o sticlă fierbinte.

— Nu ai cum să înțelegi, zic în cele din urmă.

Cum ar putea? Sora mea n-a scăpat nicio ocazie, niciodată. N-a fost niciodată o spectatoare.

— Glumești? Se uită la mine ca la un obiect de studiu, expus sub sticlă. Crezi că nu știu ce înseamnă să-ți dorești mai mult?

— Tu ai fost majoretă, pentru numele lui Dumnezeu, ai fost

regina care se întorcea acasă victorioasă. Iar acum ești însărcinată și îndrăgostită.

— Cu șaisprezece ani în urmă am fost majoretă, Joy. Când ai plecat tu la facultate, eu am rămas în Bakersfield și am avut doar slujbe fără nicio perspectivă.

— Dar l-ai cunoscut pe Chris...

— Care nu doar că mi-a frânt inima, mi-a și zdrobit-o. Oftează. Urmăream viața ta și mă simțeam o ratată. Te-ai întors de la facultate îndrăgostită de Thom. Ai avut o nuntă perfectă, apoi slujba perfectă la liceu. Ai reușit în tot ce-ai încercat. Uram faptul că trebuia să stau în umbra ta.

Eu mă încrunt.

— De asta te-ai mutat din oraș?

— Am crezut că îmi va fi mai bine într-un oraș mare, dar în Sacramento m-am simțit și mai pierdută. Era prea multă aglomerație. Așa că m-am întors aici și m-am folosit de sentința de divorț ca să-mi cumpăr o casă, dar tot n-am reușit să am o slujbă decentă. E greu când ai douăzeci și opt de ani, fără soț, fără școală, mai ales când sora ta pare să le aibă pe toate.

— Trebuia să vii la mine.

— Am încercat.

Aș vrea să-i spun că nu este așa, dar am trecut de mult de etapa în care ne mințeam. Anul care a trecut ne-a dat măcar atât. Mă uit pe fereastră; orice este mai bine decât să mă uit la ea.

— Știu c-ai făcut-o, dar cu abia rezistam. Thom și cu mine ne certam îngrozitor.

— Știu, îmi spune încet. Am venit într-o zi să discut cu tine și l-am găsit acasă.

Așadar, acela a fost începutul. Am vrut să știu, deși n-aș fi întrebat niciodată. Acum, că ea a pronunțat cuvintele, eu le vad crescând: cum au fost prieteni la început, sora și soțul meu, cum s-au lamentat despre viețile lor mizere, despre mine, apoi s-au consolat reciproc.

— I-a trebuit mult timp să-mi spună cât de nefericit era, dar odată ce a făcut-o...

Ridic mâna.

— Înțeleg.

— Așa că știi cum este să te simți pierdut, Joy, zice tot ea. Îți poți imagina cum te simți știind că rănești persoana pe care o iubești cel mai mult pe lume? Cum este să-i frângi inima surorii tale și să știi că nu-ți vei putea cere niciodată scuze de-ajuns?

De data asta, când mă uit la sora mea văd o femeie pe care n-am mai văzut-o, una care a trecut prin greutăți mari și probabil încă mai trece, și care trăiește cu durerea provocată de alegerile ei neinspirate. Știe cum este să te ofilești; poate c-o știe fiecare femeie de la o anumită vârstă, în special într-un orașel liniștit ca asta, unde soarele poate fi atât de fierbinte.

Nu ca în pădurea seculară.

Acolo, în lumea de verde umed și de albastru, spiritul unei femei nu se poate ofili.

Alung gândul. Nu poate ieși nimic bun din asta. Mă întorc spre Stacey. Asta este important. Noi două. Totul m-a adus înapoi la acest moment cu sora mea. Începutul. Așa că o întreb încet:

— Cum merge sarcina?

Sesizez surprinderea – trage aer în piept, și se luptă să-mi zâmbească. Nu pot să nu mă gândesc că așteaptă de mult această întrebare.

— Bine. Doctorii spun că totul este normal.

— Știi ce este, băiat sau fată?

— Ei cred că e fată.

O nepoată pentru care să cumpăr haine; s-o îmbrac ca pe o păpușică... dragoste. Mama ar fi înnebunit de bucurie.

— Ne-am gândit să-i spunem Elizabeth Sharon.

Asta mă lovește în plin.

— Mda. I-ar fi plăcut.

Tăcere din nou. Aș vrea să spun mai mult, să fac un comentariu drăguț, inofensiv despre copil, dar mi-am pierdut glasul. Din invidie, sunt prinsă în propriul meu fel de a simți pierderea; trag adânc aer în piept și încerc să-l las să se ducă, dar este greu. Îmi tot amintesc visul în care eram blocată în acest loc, eram mătușa care îmbătrânea, urmărind cum îi trece viața.

— Simți că pierzi, nu? zice Stacey după o pauză.

Mă uit la ea, întrebându-mă dacă așa este. Poți pierde ceva ce

n-ai avut niciodată?

— Mi-e teamă, Stacey. Este ca și cum... nu știu de ce să mă agăț. Simt că-mi pierd mințile.

Ea mă privește, încruntându-se. Tocmai când mă așteptam la un răspuns, iese din cameră. O aud formând un număr de telefon de la bucătărie. Apoi se întoarce și-mi spune:

— Vino, te duc undeva.

— Unde?

— Ce-ți pasă? Oricum, te scot din casa asta. Ia-ți poșeta.

Sincer, îi sunt recunoscătoare pentru distracție. O urmez spre minifurgonetă.

După cincisprezece minute opresc la destinație.

Liceul este scăldat în lumina soarelui. Șofranul purpuriu, strălucitor acoperă solul din jurului steagului, amintindu-mi că primăvara este pe aproape.

— Ți-e bine?

Este o întrebare pe care am ajuns s-o urăsc. Ca să răspund la ea este necesară o minciună sau adevărul pe care nimeni, și aici mă includ și pe mine, nu vrea să-l audă.

— De ce am venit aici?

— Pentru că aparții acestui loc.

— Adevărat?

Stacey spune ceva ce nu aud prea bine, apoi coboară din mașină și trânteste portiera.

Cobor și eu și rămân pe trotuar, sprijinindu-mă cu toată greutatea pe cârje. Apucând bine mânerule, pășesc, oscilez, pășesc, oscilez pe cimentul aleii largi care duce la clădirea administrativă.

Locul este surprinzător de liniștit astăzi, nu sunt copii care fug de la ore ca să se joace de-a v-ați ascunselea, să caute un loc unde să se sărute sau să fumeze.

Stacey aleargă înainte spre clădire și-mi deschide ușa. Fluturașii cunoscuți, aceiași în fiecare an, acoperă avizierul pentru anunțuri. Se caută conducători ai studenților, și cântăreți pentru festivalul muzical de primăvară și voluntari care să facă decorațiile pentru balul următor.

Când mă apropii de intrarea principală, clopoțelul sună. În

câteva secunde, careul se umple de copii care râd și vorbesc.

Când mă văd, se aude un strigăt general de apreciere. Brusc, am devenit un fel de Mick Jagger pe o scenă. O stea. Toți mi se adresează deodată, înconjurându-mă.

Stacey mă strânge de mână.

— Asta, îmi șoptește la ureche, este viața ta adevărată.

Ne trebuie toată pauza de zece minute ca să trecem prin mulțime spre biroul central, unde suntem din nou copleșite. În cele din urmă, după ce am îmbrățișat cel puțin o sută de persoane și am fost salutată de multe altele, ne croim drum pe coridor spre bibliotecă.

Mă luptam cu cârjele să trec de turnichet, când aud râsul gutural, aspru al Raylei, vocea ei de „am fost fumătoare de Camel fără filtru”.

— Ei bine, era și timpul!

Împing bariera metalică, trec de ea și o găsesc la pupitrul de verificare, cu un teanc de cărți până la cer.

— E cam multă treabă pentru o singură persoană, îmi spune cu un zâmbet până la urechi.

Eu pufnesc în răs. Amândouă știm că oricare dintre noi poate face toată treaba destul de ușor. Este secretul nostru în relația cu administrația.

— Haide, Rayla, știi că-ți place să faci pe șefa cu copiii când nu sunt aici.

Ea ocolește biroul cu fustele fluturându-i, cu brățările de argint zornăind, și mă cuprinde într-o îmbrățișare puternică, cu miros de fixativ și de parfum Tabu.

— Mi-ai lipsit, fetițo, îmi spune.

Mă retrag și o privesc.

— Și tu mi-ai lipsit. Și este adevărat.

În jumătatea de oră care urmează ne plimbăm prin bibliotecă, discutând despre lucruri obișnuite: reducerile de buget, negocierile contractelor, achizițiile recente și apropiata excursie a Raylei la Reno în vacanța de primăvară.

— Ei bine, zice ea în cele din urmă. Când te așteptăm din nou la lucru?

Este întrebarea de care m-am temut. Întoarcerea. Prin

definiție, este întoarcerea la ceea ce a fost înainte.

Trag adânc aer în piept, știind că există un singur răspuns acceptabil, unul singur și sănătos.

Stacey mă urmărește cu atenție. La fel și Rayla. Amândouă știu. Nu totul, probabil, nu motivul pentru care sunt neliniștită și dezamăgită, dar este destul.

— Curând, le spun, încercând să zâmbesc.

Pe drumul de întoarcere spre casă, Stacey și cu mine păstrăm tăcerea.

Mă simt ca Dorothy care s-a întors în Kansas, o fată alb-negru într-o lume alb-negru cu amintiri color.

Lângă mine, Stacey fredonează o melodie atrăgătoare a unuia dintre urmașii unui idol american.

Amintirile mă copleșesc. Închid ochii.

Sunt într-o camionetă roșie, săltând pe un drum de țară, cântând după radio. Îl simt pe Bobby lângă mine, îl aud râzând.

Când deschid ochii, nemaiputând suporta, văd ieșirea de la aeroport.

Nu poate fi întâmplător. Stacey nu merge niciodată acasă pe drumul ăsta.

Mă gândesc: Dorothy trebuia să pocnească din călcâie de trei ori și să spună: „Nicăieri nu este ca acasă”. Chiar și pentru magie este nevoie de *ceva*.

Poate ar trebui să renunț la căutarea dovezilor și să caut Hope, așa cum am făcut înainte.

— Întoarce aici, Stacey.

— N-ai fost acolo niciodată. Știu cât îi displace să-mi spună vorbele astea. I-o simt din voce. Ți-ai văzut viața adevărată la liceu.

— Te rog.

Cu un oftat, ea o apucă spre ieșirea aeroportului și oprește în fața ghișeului de bilete America West.

— E o nebunie, Joy.

— Știu. Îmi iau poșeta și cârjele de pe bancheta din spate și pornesc șchiopătând spre terminal.

La ghișeu găsesc o femeie frumoasă, cu părul negru, în

uniformă alb cu albastru. Pe ecusonul ei scrie Donna Farnham.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Aș vrea un bilet pentru Seattle la primul zbor.

Femeia se uită pe ecranul calculatorului, tastează ceva foarte repede, apoi ridică privirea spre mine.

— Peste patruzeci de minute este un zbor. Următorul este mâine după-amiază. La aceeași oră.

Îmi caut portmoneul în poșetă. La ce este bună o carte de credit dacă nu pentru cheltuieli neprevăzute?

— Aș dori un bilet pentru astăzi.

— Nu mai avem decât la clasa întâi.

Nici nu mai întreb cât costă.

— Grozav! Îl iau!

După ce am trecut linia de securitate și am ajuns la poartă, palmele mi s-au umezit, iar inima îmi bate cu putere.

Încerc să mă gândesc la Daniel și la Bobby, încerc să mă conving că pot declanșa din nou magia. *Sunt Dorothy. Nicăieri nu este mai bine ca acasă*, îmi spun, dar încrederea mi se spulberă repede, ucisă de luminile fluorescente. Pe astfel de lumină nu pot vedea clar.

Când se anunță zborul meu, fac un pas înainte.

Atunci văd avionul.

Imaginile mă copleșesc; mă lovesc atât de tare că simt că mă voi prăbuși. Închid ochii și încerc să respir, dar asta nu mă ajută. În întuneric, sunt din nou la bordul avionului în cădere liberă. Jur-împrejur doar flăcări... simt duhoarea combustibilului... aud țipete. Cad, mă rostogolesc, mă lovesc... sunt târâtă afară din epavă. Văd totul: fața mea plină de sânge; brațele atârându-mi de pe targă; osul care-mi iese prin blugii rupți, plini de sânge. Avionul explodează în spatele meu.

Tremuratul începe de la degete și radiază în jur până când abia mă mai pot sprijini de cârje. Palmele îmi alunecă de sudoare; nu pot să mă stăpânesc. Lacrimile mi se scurg pe obraji și-mi întunecă vederea. Câțiva mă întreabă dacă sunt bine. Încuviințez și-i dau la o parte. Dacă aș putea fugi, aș face-o, dar sunt la fel de distrusă fizic ca și sufletește, așa că plec încet, șchiopătând, departe de Hope. M-aș târî dacă ar trebui.

Când în cele din urmă ies din terminal și pășesc afară în lumina strălucitoare a zilei, o văd pe sora mea.

Stă în fața mașinii ei mici, lângă ușa pasagerului.

Mă îndrept spre ea ținând în mână biletul.

— Mi-am amintit.

Ea mă prinde în brațe, mă strânge la piept și mă lasă să plâng.

Următoarele trei nopți, ori de câte ori adorm retrăiesc accidentul. De fiecare dată mă trezesc țipând, scăldată în sudoare, zăcând în întunericul camerei mele de oaspeți. Nu am amintiri din poiana aceea, cu mama care-mi spunea să mă trezesc sau cu Bobby conducându-mă în camera mea.

În a patra noapte reușesc. Poate că nu sunt cea mai deșteaptă femeie, dar sunt capabilă să descifrez mesaje pe care mi le trimite subconștientul: *Ai fost în avion, prostuțo.*

N-ai plecat niciodată de acolo.

Am fost ca un antropolog care caută în beznă semnele unei civilizații pierdute. Hărți, fotografii, desene, toate decorează pereții casei mele.

Dar acum, în cele din urmă, zăresc lumina.

Am fost pierdută, acum a venit timpul să dau totul uitării. Acesta este mesajul coșmarurilor mele: dă totul uitării și trăiește sau agață-te în continuare de iluzii și te vei prăbuși. Propria mea minte m-a învățat lecția pe care n-a putut să mi-o ofere un batalion de psihiatri. Inima mea a trăit prea mult timp în afara trupului, în afara statului California și a tot ce înseamnă realitate.

În dimineața următoare mă trezesc sub efectul coșmarurilor și știu ce trebuie să fac. Mă dau jos din pat, îmi fac un ibric mare de cafea și iau o hotărâre.

Curăț pereții, centimetru cu centimetru. Încep cu fotografiile de la Confort Lodge și harta peninsulei Olympic. Sunt pe la mijlocul activității când aud soneria. Mă dau înapoi de la perete ca să văd așa-numitul progres pe care l-am făcut. Tot peretele de la răsăritul livingului este plin de găuri rămase de la piuneze.

Mici spații goale, înainte unde era ceva.

Este exact genul de gânduri pe care încercam să le evit. Când sună din nou soneria, mă întind după cârje și mă îndrept spre intrare.

Deschid ușa și o găsesc pe Stacey încruntându-se la mine.

— Arăți ca naiba.

Cuvintele ei mă dor.

— Păi... și tu ești grasă. Mă întorc sprijinindu-mă pe cârja stângă și pășesc legănat spre camera de oaspeți.

Deși nu aud pași pe covor, știu că ea mă urmează. Mă îndrept spre perete și rup imaginea muntelui Olympus.

— Renunți la toate?

— Nu asta ai vrut?

— Joy...

Ceva din vocea ei ajunge până la mine. În cele din urmă mă întorc cu fața la ea.

— Simt că pierd...

Stacey se așază pe patul meu, apoi bate cu palma pe locul de lângă ea. Țopăi într-un picior până la pat și mă așez.

— Ce se întâmplă? mă întreabă ea.

— Nu pot dormi. Am coșmaruri.

— Cu prăbușirea avionului?

Încuviințez.

— Psihiatra îmi spune că mi-am atras coșmarurile ducându-mă la aeroport. Ca și cum aș fi vrut să aud că a fost vina mea.

— Dar Daniel și băiatul?

Simt întrebarea din glasul ei, întrebarea dacă ar fi trebuit să spună ceea ce era evident. De fapt, apreciez asta. Va veni o vreme, destul de curând cred, când nu voi mai dori să le aud numele.

— Nu i-am mai visat de când m-ai dus la liceu. Și când mă gândesc la ei, este... confuz.

— Ce înseamnă asta? Te faci bine?

Îmi privesc mâinile. M-am gândit mult la asta. O femeie care nu poate dormi are mult timp să reflecteze.

— Cred că... Nu pot spune cu voce tare.

Stacey își pune mâna peste palma mea. Atingerea ei mă întărește. Ridic privirea. Lacrimile îmi ard ochii, transformând chipul ei într-o pictură de Monet. Mă bucur. Nu vreau să mă concentrez asupra acestui moment.

— Când m-am trezit prima oară am fost sigură că totul a fost real. Daniel. Bobby. Confort Lodge. Pădurea seculară. Apoi am „auzit” faptele și am știut că n-a fost real, dar am continuat să

cred. N-am știut cum să mă opresc. Mi-am dorit totul atât de mult. M-am simțit atât de vie acolo, atât de dorită și de necesară, iar aici... Ridic din umeri. M-am gândit mereu: dacă aș putea să găsesc calea înapoi spre ei...

— Și acum?

Trag adânc aer în piept, apoi îl dau afară încet.

— Am căutat pe Google, am cerut informații și am citit despre fiecare oraș aflat lângă sau în pădurea Olympic. Orașul meu nu există, cabana nici atât. De aceea este normal ca și Daniel și Bobby să fie rodul imaginației mele. A fost felul meu ciudat de a reacționa la durere și la groaza prăbușirii avionului.

— Acum vorbești ca psihiatra ta.

— La două sute de dolari pe oră, trebuie s-o ascult. Zâmbesc, dar gluma nu mi-a reușit.

— Ceea ce spui are logică. Pe mine mă interesează trăirile tale.

— Nu le mai pot controla. Mă ucid. Sunt prea bătrână să mai cred în magie, soartă și destin.

— Așadar, de vină au fost medicamentele, cu alte cuvinte, și subconștientul tău.

Mă încrunt. Nu-i chiar așa. Este important pentru mine să fie totul foarte bine conturat. Altfel nu voi putea niciodată să merg mai departe.

— Cred că Daniel și Bobby au fost... metafore.

— Eu am fost exmatriculată din școala tehnică, îți amintești? Ce vrei să spui?

— Cred că ei reprezintă dragostea care ar putea fi acolo, așteptându-mă, dacă aș fi destul de curajoasă să-mi schimb viața. Trag aer adânc și spun: Adevărul este, Stacey, că m-am saturat să fiu singură. Vreau dragoste, pasiune și copii. Le vreau pe toate.

Stacey tace o vreme, apoi spune:

— Pot să înțeleg asta.

— Știu că poți.

— Și le meriți, îmi spune cu blândețe.

Mă uit de jur-împrejur, pe pereți, la găurile dintre cele câteva articole decupate care au mai rămas. Curând, această încăpere

va reveni la normal; toate dovezile despre imposibila mea călătorie vor dispărea. La ce voi mai visa atunci?

— Haide, spune Stacey într-un târziu. O să întârziem.

Mă duce spre mașină. Pe drumul lung până la doctor discutăm fleacuri, nimic important.

Odată ajunse acolo, durează mai puțin de o oră să-mi taie ghipsul, să fac radiografie și să fiu declarată refăcută. Ortopedul meu, doctorul John Turner, îmi spune:

— Fractura s-a vindecat frumos. Așa cum am sperat. Iar Mark spune că fizioterapia merge bine.

— Mda, zic eu.

— Cât va mai trebui să facă tratament? Întreabă Stacey.

— Nu știu. Se uită la mine. O să vedem ce progrese face zilnic, da? Cum mai este durerea de cap?

— Mai bine, zic eu. Și așa este în mare parte. Simptomele cutremurătoare cedează treptat.

Întâlnirea s-a consumat, se apropie momentul în care ne luăm rămas-bun, când se aude un ciocănit. Intră o femeie în sala de examinare; aduce un sac alb, de plastic.

— Doctore?

El o privește.

— Da, Carol?

— Acestea sunt hainele doamnei Candellaro. Cele care au fost tăiate după accident. Le-am fi aruncat, dar mai erau unele lucruri personale în buzunare.

Ceva mă izbește cu putere. Nu știu dacă m-a lovit „tăiate” sau „accident”. Tot ce știu este că nu pot zâmbi, nici nu mă pot mișca.

Stacey ia sacoșa.

— Mulțumesc.

Sunt încă vag nedumerită când străbatem parcare. Folosesc un baston ca să mă echilibrez, deși sincer cred că este ceva emoțional, un sentiment fantomatic a ceva ce nu mai este un întreg. Este adevărat că osul meu fracturat pare mai puternic.

Tot drumul spre casă mă holbez la sacoșă.

Stacey oprește pe strada mea și parchează.

— Ești bine?

— Voi fi, spun luând sacoșa.

— O pot duce eu. Las-o aici.

— Știu. Cum să-i spun că nu sunt gata să scap de ea încă? În loc să spun ceva, zâmbesc, încuviințez și cobor din mașină.

Sprijinindu-mă în baston, mă îndrept spre ușa de la intrarea casei mele. În spatele meu o aud pe Stacey plecând.

În casă este prea liniște.

Am uitat să las aparatul deschis. Imediat mă duc la radio și-l deschid.

Bruce Springsteen cântă: „Iubito, am fost născuți să alergăm”. Schimb postul, găsesc o baladă liniștitoare de Elton John.

Nu mai am visuri. Arunc sacoșa pe birou și mă întorc la lucru, la ruperea imaginilor de pe perete. Când termin și pereții mei de culoarea untului sunt un deșert de găuri mici, cenușii, vâr totul în sacoșe de cumpărături și le duc în lada de gunoi din garaj. Totul ajunge la gunoi.

Un bilet pentru Seattle.

O sacoșă albă plină cu haine rupte.

În săptămâna care urmează, aceste două articole, împreună cu amintirile pe care le reprezintă se află pe măsuta mea de toaletă.

Le privesc ori de câte ori trec pe lângă ele, dar nu le ating.

Nu pot.

Până când amintirile mele despre Daniel și Bobby nu-mi vor pieri complet din memorie, voi ignora biletul și sacoșa. Când în cele din urmă le voi atinge, vor fi reci, puterea le va fi diminuată de trecerea zilelor. Într-o zi voi plăti taxa de preschimbare și mă voi folosi de biletul de clasa întâi să zbor spre altă destinație. Poate Florida sau Hawaii.

Mă străduiesc să ignor sacoșa, când sună telefonul.

Răspund imediat, întorcându-mă cu spatele spre măsuta de toaletă.

— Alo?

— Doamna Candellaro?

Tresar la auzul numelui și la tot ce implică el. Poate că la vară voi reuși să revin la numele meu de domnișoară.

— Da.

— Sunt Ann Morford. Ce faceți?

— Bine, îi răspund agentei imobiliare. Vreți să reînnoiți lista?

— De fapt, vă sun să vă dau o veste bună. Avem o ofertă pentru casa dumneavoastră. Două sute nouăzeci și două de mii cinci sute de dolari. Cred că atunci când ați supraviețuit accidentului casa dumneavoastră a încetat să mai fie o piață rea.

— Oh! Mă așez pe pat uluită.

— Vreți o contraofertă? Să vedem dacă obțin alt preț?

Îmi ia mai puțin de zece secunde să mă hotărâsc. Recunosc a doua șansă atunci când mi se ivește.

— Nu, accept oferta.

Discut câteva minute cu agenta imobiliară despre detalii. Acontul, datele de achitare și altele de genul ăsta. Îi spun că pot elibera casa vineri dacă vor, și vorbesc serios. Realizând că în cele din urmă pot pleca, îmi doresc din tot sufletul să meargă totul bine. Îmi trimite actele pe fax, le semnez imediat și i le înapoiez în același fel.

Imediat ce termin, mă duc la bucătărie să-mi torn un pahar cu vin ca să sărbătoresc. Totuși, nu trec pe lângă măsuta de toaletă.

De data asta cad în capcană. Vânzarea casei și perspectiva mutării schimbă cumva lucrurile. În cele din urmă plec, schimb direcția. Această idee mă face să mă simt de nezdruccinat.

Iau sacoșa și o pun pe pat, unde stau și o privesc. Apoi încet, foarte încet, o desfac.

Primul lucru pe care-l văd este pantoful stâng. Numai unul. Îl iau. Pantoful de tenis alb-negru Keds este în perfectă stare. Nu are pete, noroi sau despicături.

Puloverul are câteva pete negre, care știu că pot fi ori noroi, ori sânge, sau un amestec. Totuși, nu este deteriorat. O persoană normală care s-ar uita la el n-ar ști prin ce a trecut. Simt o alinare ciudată în asta.

Apoi îmi scot jeansii. Cracul drept a fost tăiat și sfâșiat de la manșetă până la talie. Sângele uscat face materialul rigid și decolorat.

Ajung la buzunarul stâng din față și scot de acolo o chitanță

de la băcănia Von, un tichet de parcare la aeroport și șapte dolari. În două buzunare de la spate găsesc niște mărunțiș și o agrafă pentru hârtie. Exact lucrurile pe care mă așteptam să le găsesc.

În celălalt buzunar din față simt ceva ciudat. Introduc mâna mai adânc și găsesc ceva rece și dur. Îl trag afară și mă uit la ce am în mână.

În palmă găsesc un vârf de săgeată mic, alb.

Închid ochii și număr până la zece. Când cobor privirea din nou, vârful de săgeată este încă acolo.

Nu se poate. Știi că nu se poate.

Nu te-ai depărtat de la locul accidentului.

Cu toate acestea, țin în mână vârful de săgeată. Cu toată ființa mea, prin tot ce percep și simt, cred asta.

Desigur, am crezut într-o mulțime de nebunii...

Mă îndrept spre baie și ridic mâna în oglindă.

Iat-o: este mică și albă în palma mea, ca vârful unui pom de Crăciun.

Am nevoie de ajutor. Strângând vârful de săgeată în palmă, ies din cameră. Când trec pe lângă birou, văd biletul de avion și mă uit la ceas. Zborul spre Seattle decolează în mai puțin de trei ore.

Și dacă?

Încă o dată, cele două cuvinte mici îmi invadează lumea cu speranță și cu posibilități. Nu le pot alunga, nu pot opri amplificarea dorinței, de data asta.

Vârând biletul în poșetă, părăsesc casa care pare că aparține deja altcuiva și mă duc la garaj, unde șchiopătez pe lângă fișetele cu visurile mele și urc în Volvo. În spatele meu se deschid ușile garajului.

Înainte de a porni motorul, mă uit la ceea ce țin în mână.

Este încă acolo.

Încet, cu piciorul pe frână, ies din garaj și pornesc pe stradă. Tot drumul spre casa surorii mele strâng în mână vârful de săgeată și mă rog să fie adevărat.

Nu cred că mintea mea fragilă ar mai putea să suporte o altă amăgire.

Încă rugându-mă, parchez pe strada lui Stacey, îmi iau bastonul și mă îndrept spre intrare, unde sun insistent la sonerie.

Doar când aud pași îmi amintesc cine mai locuiește aici și mă gândesc că ar putea fi rău.

Îmi răspunde Thom.

Mă uit la el, la acest bărbat care a avut inima mea atâtea ani și a dormit alături de mine, și uneori și-a amintit să mă sărute înainte de culcare. Este prima oară după atâtea luni că sunt atât de aproape de el și simt...

Nostalgie, nimic altceva. Aici este trecutul meu, tinerețea mea, holbându-se la mine. Arată grozav, ca în seara în care ne-am cunoscut, cu ani în urmă. Pe vremea când eram tineri.

— Bună Thom, zic eu surprinsă cât îmi este de ușor să-i pronunț numele acum.

— Joy. Vocea lui, atât de puternică de obicei, este doar o șoptă. Observ că se gândește ce să-mi spună.

— Este ciudat cum se rezolvă lucrurile, zic eu, dându-i timp de gândire.

— Îmi pare rău, Joy.

Sunt surprinsă cât de mult mă afectează vorbele lui. N-am știut-o decât acum, când am avut nevoie să le aud.

— Și mie.

După aceea se așterne liniștea între noi. Niciunul nu mai știe unde ar trebui să ajungă vorbele noastre. Ne privim; el pare la fel de trist ca mine. În cele din urmă spune:

— Stacey te așteaptă?

— Nu.

Se uită spre scară și strigă:

— Stace. A venit sora ta.

Stacey coboară scara, părând speriată. Se uită îngrijorată la Thom, apoi la mine.

— Ești bine?

— De fapt, mai mult decât bine. O prind de mânecă și o trag pe coridor. Ar trebui poate să aștept să avem mai multă intimitate, poate s-o duc într-o încăpere, dar sunt prea nervoasă și tulburată. Am găsit asta în pantalonii pe care i-am purtat în

avion. Ridic mâna și depărtez încet degetele.

Stacey se uită lung la palma mea.

O văd foarte clar, un mic vârful alb, de săgeată.

Te rog... Nici nu știu măcar cum să-mi închei rugămintea. Știu doar că dacă palma este goală, sunt pierdută. Am nevoie, cum se spune, de o vacanță lungă într-o încăpere cu pereți cauciucați. Îmi trebuie fiecare picătură de curaj ca s-o întreb:

— O vezi?

— Piatra?

O mirare albă, fierbinte mă inundă; cu ea văd cât de rece și goală am fost până acum.

— O vezi, spun. Este aici, reală.

— Cred că este un vârful de săgeată. Ce semnifică?

— Înseamnă că voi pleca spre nord.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, dar voi folosi biletul de avion.

— Ești sigură?

— Sută la sută.

Văd cum i se schimonosește chipul, cum privirea i se umple de teamă și de îngrijorare.

Este accidentul de avion. Ca și mine, se va lupta mult timp cu amintirile acelea.

— Nu se va repeta, spun eu încet.

— Vin cu tine.

Îi ating brațul.

— Știu că sună a nebunie, dar cred că trebuie s-o fac încă o dată, ca și prima oară. Singură. Căutând speranța.

— Atunci te duc la aeroport. Nici să nu te gândești să refuzi. Trece repede pe lângă mine și urcă la etaj. O aud umblând pe culoarul de deasupra. Mă întorc în camera de zi, unde așteaptă Thom. Ne privim lung.

— Să ai grijă de ea așa cum trebuie, spun în cele din urmă. Te iubește cu adevărat.

— Și eu o iubesc, Joy. Aud răgușeala din vocea lui, și știu că este adevărat.

Simt o strânsoare, o durere-fantomă, dar trece imediat.

— Bine.

Câteva minute mai târziu reappare Stacey. Înșfăcându-și cheile de pe masa de la intrare, îl sărută pe Thom de rămas-bun, apoi o ia înainte spre garaj. În timp ce pornește mașina, eu îmi iau poșeta și biletul de avion. Urc pe locul pasagerului și trântesc portiera.

Sora mea mă privește.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Absolut.

— Foarte bine atunci. Plecăm.

După treizeci și cinci de minute suntem la aeroport. Imediat ce luăm curba și parcăm, coborâm din mașină.

Pe trotuar, mă prinde în brațe și mă strânge așa de tare că abia mai respir.

— Să nu disperi!

— Te sun cum ajung acolo, îi promit.

— De oriunde. Stacey se retrage. Mi-e teamă că n-o să te mai văd niciodată.

— Cum aș putea să dispar? Trebuie să vin la o cununie în iunie.

Stacey trage aer în piept cu un șuierat.

— Vii?

— Suntem surori, răspund simplu.

Constat ce impact au cuvintele mele. Stacey îmi zâmbește, dar slab și fără bucurie.

— Te iubesc, Joy.

Și atunci știu: indiferent ce găsesc sau nu în statul Washington, voi avea întotdeauna un loc căruia să-i aparțin. Mi-a luat mult, dar noi două am revenit de unde am plecat. Suntem din nou surori, două fete pe bancheta din spate a unei dubițe VW învățând să trăim una prin cealaltă, ținându-ne strâns de mână când suntem speriate.

— Și eu te iubesc, Stace.

Îmi trebuie aproape patruzeci de minute ca să ajung la poarta de plecare, apoi încă douăzeci până se anunță zborul meu.

Mă așez la rând.

La stânga, prin ferestrele murdare, văd avionul meu.

Pot pleca oare? Brusc, nu mai știu. Îmi simt bătaile inimii și sudoarea care-mi curge pe frunte.

Duc mâna la buzunar și strâng în palmă vârful de săgeată.

Promite-mi că te vei întoarce, Joy.

E o nebunie.

Nebunie de om rănit la cap.

Dar *cred în ea*.

Este așa de simplu, realmente.

Nebunie sau nu, cred în ea.

Respirând cu grijă, mișcându-mă încet, intru în avion și mă îndrept spre locul 2A.

Acolo îmi trag centura în poală și verific unde sunt ieșirile.

Apoi rostesc o rugăciune.

Scap un țipăt ușor când atingem solul la Seattle. Sunetul mă sperie, ca și dezaprobarea evidentă a tovarășilor mei de drum și a însoțitorilor de zbor, dar nu-mi pot controla teama la aterizare.

Încă mai tremur când pornesc în urma mulțimii de pasageri prin burduful aglomerat al aeroportului Sea Tac. Incrustațiile cu pești argintii ale gresiei mă conduc spre zona de recuperare a bagajelor, unde închiriez o mașină care răspunde ușor la comenzi și obțin și o hartă a Washingtonului.

Afară, văd faimoasele puncte de reper care mi-au devenit atât de cunoscute. Munții cu vârfurile acoperite de zăpadă din depărtare și apele albastre, strălucitoare ale Puget Sound. Muntele Rainier se ivește din ceață.

Trebuie să-mi reamintesc cu toată convingerea că n-am fost niciodată aici. Am cercetat atât de amănunțit zona că mi-aș putea lua și doctoratul.

Traficul bară la bară mă poartă spre Tacoma, un oraș cenușiu care pare să se lege sub un strat amenințător de nori.

În Olympia, capitala statului, cu un neașteptat aer provincial, pare că se intră direct din șosea. Când și când zăresc câte o clădire cu aspect oficial, cu o spirală sau rotundă, sau coloane ascunse în desișul copacilor.

În orașul numit Cosmopolis (total nepotrivită denumire, aș putea adăuga) mă aflu deja într-o altă lume, unde niște coșuri imense pompează spre cer un fum nociv, iar buștenii curățați de coajă împânzesc căile navigabile. Aici, la gura portului Grays, economia se bazează îndeosebi pe cherestea și pe mare, dar ambele industrii par decăzute sau în curs de năruire. Casele sunt deteriorate, magazinele închise, străzile pe care se află diferitele centre comerciale sunt goale.

La Aberdeen o iau spre centrul statului, pe vechea autostradă 101, care promite să mă ducă la Queets, Forks, Humptulips, Mystic și Rain Valley.

Asta este. Dacă visul meu este adevărat, îl voi găsi pe acest drum, singurul pe care omul l-a construit între copacii puternici

ai pădurii seculare și hula cenușie a Pacificului.

Opresc pe marginea drumului și parchez, făcându-mi-se brusc teamă.

— Ține-te bine, Joy, spun cu voce tare, încercând să folosesc cel mai bun ton de bibliotecară, dar sunt ca unul dintre elevii mei, neconvingătoare. Cu mâinile tremurând, desfac harta.

Denumirile orașelor mă pun la încercare. Care dintre ele este al meu? Sau toate sunt necunoscute? Îi caut pe Daniel și pe Bobby și cabana lor de lângă lacul argintiu, sau toate acelea au fost doar o promisiune, un indicator pentru un viitor care n-a început încă? Oare îmi va fi dat să găsesc un bărbat ca Daniel? Este Bobby fiul pe care l-aș putea avea într-o zi?

Mă copleșește acest gând, mă afectează. Cum să știu ce caut? Întind mâna după celular și o sun pe sora mea care-mi răspunde de la primul apel.

— La naiba, Joy, era și timpul. Nu mai am unghii la degete!

— Nici înainte n-ai avut. Mă uit prin parbriz la drumul gol. Nu știu încotro mă îndrept, Stace. Totul pare...

— Trage aer în piept.

— O fac.

— Din nou.

Trag aer în piept a doua oară, ceva mai relaxant, apoi îl dau afară.

— Acum, continuă ea, unde te afli?

— Într-un orașel cu case din bârne de pe coastă. Cam la o oră de la intrarea în Parcul Național. Dacă nu găsesc ce caut? O pauză, un pocnet înainte ca sora mea să-mi răspundă.

— Îl vei găsi.

— Ce te face să crezi?

— Faptul că și tu crezi că va fi așa.

Cuvintele ei mi se întipăresc în minte, se așază acolo. Îmi oferă ceva de care să mă agăț, îmi reamintesc că, deși aș putea fi nebună, nu mai sunt singură.

— Mulțumesc.

— Stau lângă telefon, înțelegi, da?

— O să te sun.

— Unde te oprești prima oară?

Mă uit pe hartă.

— Amanda Park.

— Sună promițător.

Mie nu-mi sună cunoscut, dar, din nou, nu mă pot bizui pe judecata mea.

— Mda. Vorbim mai târziu. Pa.

— Pa.

Închid, mă întorc pe drum și o iau spre nord.

Când mă apropii de începutul Pădurii Naționale Olympic, priveliștea se schimbă. Pe neașteptate, aici peisajele sunt lipsite de copaci. Zona de-a lungul autostrăzii a fost pe jumătate inundată, apoi replantată, dar la distanță văd deja vârful acoperit de zăpadă al muntelui Olympus ridicându-se spre cerul plumburiu.

Nu prea sunt cutii poștale de-a lungul drumului, iar puținele case pe care le văd sunt mobile sau manufacturate, așezate mai retras pe bucăți de pământ defrișat, fără a ține seama de configurația peisajului. Poate că acest loc nu poate fi împărțit, revendicat și cultivat; poate fi luat doar cu forța și păstrat cu puțin noroc.

Amanda Park este un oraș bizar pe malurile lacului Quinalt.

Nu-l recunosc. Merg în sus și-n jos pe străzi, dar nimic nu mi se pare cunoscut, așa că mă întorc la autostradă și continui spre nord.

Un semn mă atenționează că am intrat în Queets. Merg unde mă duce drumul vechi, prost întreținut – ajung în oraș și îl traversez. Nimic nu-mi pare cunoscut.

Când revin pe autostradă, întorc din scurt spre stânga și ajung la Oceanul Pacific. Nesfârșită întindere de apă cenușie, punctată de picăturile de ploaie; valuri albe mugind. Opresc din nou pe marginea drumului și cobor. Bucățile de lemn care plutesc sunt exact cum mi le amintesc. La fel și copacii modelați de vânt. Numai nisipul este diferit. În noaptea petrecută pe plajă am stat până la glezne în nisipul auriu-deschis al Californiei și am dansat cu Daniel.

În realitate, nisipul, ca și cerul și marea de astăzi au o nuanță cenușie.

Întreaga coastă este o fâșie luxuriantă de un verde-smarald – tufișuri imense, copaci opriți din dezvoltare și ferigi mamut. Îmi amintesc din ceea ce am citit că este cea mai lungă coastă din lume rămasă sălbatică. Atunci am fost atrasă de cuvântul „coastă”. Acum, stând aici, înțeleg că, de fapt, ceea ce contează este sălbăticia.

Când mă întorc la mașină și o iau înapoi pe 101, sunt cuprinsă de emoții. Uimită de părți din visul meu care erau exacte și încurajată de asta, m-au descurajat și părțile care nu s-au potrivit.

Mai multe orașe m-au întâmpinat bine, apoi m-au dezamăgit.

Deși peisajele îmi par cunoscute, niciunul dintre ele nu este orașul visurilor mele.

Pe când părăsesc malurile sălbatice, cenușii ale Pacificului și pornesc din nou spre centrul statului, peisajul devine tot mai sălbatic, mai primitiv. Aici, copacii sunt gigantici și drepecți, oprind razele soarelui. Ceața se agață de asfaltul vechi și conferă împrejurimii un aspect mistic, de lume ireală. Traversez oraș după oraș, dar nu găsesc nimic care să-mi pară cunoscut. După-amiaza târziu, când soarele auriu apune într-o vizuină de umbre negre, groase, de-a lungul drumului, încrederea mea începe să pălească și ea.

Apoi ajung la un însemn sculptat în metal care mă invită în Rain Valley.

Rain Valley.

Ridic piciorul de pe accelerație. Simt un tremur nervos în stomac pe care nu l-am mai avut. Merg înainte pe coastă. Într-un fel, acum mă mișc împotriva voinței mele, parcă trasă înainte.

Mi-e teamă să gândesc că am găsit orașul meu... dar și mai teamă că mă voi înșela din nou. Mai sunt doar câteva întoarceri la stânga, aici, în pădurile adânci; doar Mystic și Rain Valley se află lângă lacuri.

Întorc spre Cates Avenue și o iau spre Rain Valley. În mijlocul drumului, apăs pe frână.

Este orașul „meu”.

Și, într-un fel, nu este.

Opresc în curbă și cobor din mașină. Simt umezeala aerului, o aud cum curge de pe frunze și crengi și cade în orificiile drumului, dar nu plouă cu adevărat. Când ajung pe trotuar, soarele pătrunde printre nori, poleind pajiștea plină de iarbă. Rouă strălucește pe covorul verde.

Mă simt ca într-un episod din *Zona Crepusculară*. Orașul, acest oraș, este o versiune hazlie, într-o oglindă de bălci, a orașului de care îmi amintesc. Există un parc în centru, dar nu seamănă cu ce mi-am imaginat. Există și un pavilion în centrul orașului cu coloane de susținere pe care se împletește glicina, gata să înflorească. Peste tot sunt bănci de beton și fântâni. Mai departe, la stânga, este o zonă acoperită, cu grătare, înconjurată de mese de picnic. Un lac puțin adânc, cu păsări, captează lacom razele soarelui.

Sprijinindu-mă în baston, traversez pajiștea elastică spre strada principală a orașului.

Orașul meu era alcătuit din clădiri de lemn cu ferestre mari și denumiri simpatice, cum ar fi Wizard of Paws pentru magazinele cu hrană pentru animale și Hair Apparent pentru saloanele de coafură, sau restaurantul The Dew Drop In.

Mă opresc în fața salonului de coafură Lulu. La stânga mea este restaurantul Raindrop.

Numai cofetăria este exact așa cum mi-am imaginat-o. Și biserica.

Este atât de aproape de ceea ce știu, încât simt că-mi tremură genunchii, dar și atât de diferită că mi se face rău de la stomac.

Am fost aici sau nu?

Mi-am pierdut mințile? Am probleme cu capul?

Așa cum mi-am imaginat, orașul este o bijuterie strălucitoare pe fundalul nesfârșitei păduri seculare Olympic. Un milion de acri de copaci, munți și sălbăticie, fără un drum care să-l traverseze. De felinare atârână coșuri cu viță cafenie și geranii uscate acum, pe timp de iarnă. Câteva pansele rezistente își arată fețele colorate.

Intru mai întâi în restaurant. Nu există un perete cu afișaje, niciun bărbat nu bea cafea la bar. Nu există bar.

O femeie mai în vârstă, cu părul roșu ridicat în vârful capului

ca un stup, gen Luciile Ball, se grăbește spre mine zâmbindu-mi.

— Bine ați venit la Raindrop. Cu ce vă pot servi? Îmi întinde meniul învelit în plastic.

— Eu... caut Confort Fishing Lodge.

Femeia se oprește și se încruntă, iar ochii ei machiați strident aproape se închid.

— Draga mea, locuiesc aici de patruzeci de ani. Nu există ceea ce cauți. Dar bătrânul Erv Egin o să-ți dea o hartă grozavă. Vine sezonul somonului, asta este.

— Există vreo cabană pentru pescari?

Ea clatină din cap.

— Nu suntem atât de dezvoltati încă, deși numai Dumnezeu știe că ne-ar prinde bine puțin turism. Este un motel pe Fall River, care oferă un mic dejun foarte bun, o stațiune la Kalaloch și acel loc, Lake Crescent, în Port Angeles, dar niciunul nu este pentru pescuit. Cea mai bună chestie ar fi o hartă. În mai...

— Daniel? șoptesc numele lui, simțindu-mă ca o neghioabă. Are un fiu, Bobby.

— Vorbești despre O'Shea? De la Spirit Lake? Simt că inima mea uită să mai bată.

— Există vreun Daniel care trăiește pe marginea lacului? Și are un fiu, Bobby?

Chelnerița se retrage un pas. Mă privește foarte intens acum și nu cred că-i place ce vede. Privirea i se oprește asupra bastonului, apoi se întoarce asupra chipului meu.

— Cine sunteți?

— Mă numesc Joy. Am făcut cale lungă ca să-i găsesc.

— Au avut destule probleme în ultimele luni. Cu accidentul și cu restul. Nu mai au nevoie de alte necazuri.

— Și eu am avut partea mea de necazuri. Nu le-aș face nimic care să-i afecteze.

Mi se pare că durează foarte mult, dar, în cele din urmă, femeia încuviințează.

— Sunt tocmai la capătul drumului spre Lakeshore.

Nu pot să nu zâmbesc. Chiar râd, deși sună isteric.

— Mulțumesc.

Ies șchiopătând din restaurant. Sunt în mașină, iau încet

curba, când realizez că n-am întrebat în ce direcție s-o iau.

Dar mă va duce inima într-acolo. Sunt sigură.

Pornesc de-a lungul parcului, spre vechea autostradă.

Și continui să merg.

Nu era niciun drum lateral acolo.

Merg până la Forks, apoi întorc. Pe drumul de întoarcere studiez cu grijă fiecare semn, încetinesc la fiecare. În partea veche a Rain Valley casele sunt mici și înghesuite; străzile au fost denumite după pomi. Niciuna nu este Lakeshore Drive. Soarele este mai jos acum; încet, străzile sunt cuprinse de umbră. Nu există felinare aici, nici urmă că ar fi oameni.

Tocmai vreau să mă întorc din nou, când văd un semn mic, verde, care arată spre Spirit Lake.

Mă cuprind fiori. Ies din oraș pe drumul acela. N-am străbătut mai mult de o milă când ajung la un semn de avertizare pe care scrie: Pericol.

Râul și-a ieșit din matcă și a spălat o porțiune din drum. Cel puțin o jumătate de metru de apă cafenie acoperă asfaltul.

Trag pe marginea drumului, parchez.

Și acum?

Este un semn acest drum inundat? Nu trebuie să ajung acolo jos, lângă lac?

Sau trebuie să merg pe jos? Simt o chemare grozavă. Am mai fost odată acolo, dacă vraja a fost reală.

Poate că trebuie să se repete istoria ca să-mi găsesc prezentul. Nu pot să nu observ bușteanul imens, decojit, întins de-a lungul drumului. O femeie cu un baston ar putea trece pe el dacă ar vrea.

Sunt nebună. Chiar și după standardele mele, și numai Dumnezeu știe că nivelul lor a scăzut aproape la zero zilele astea.

Stau cu mâinile pe volan, uitându-mă la drumul deteriorat din față, când sună celularul. Știu cine este fără să mă mai uit la număr.

— Bună, Stacey, îi răspund.

— Te sun de o oră.

— Aici sunt în țara nimănui. Mă uimește că totuși

funcționează telefonul. Ar trebui să vezi locul acesta. Este...

— Nu am nevoie de un jurnal de călătorie. Ei bine?

Mă tem să rostesc această imposibilă și fragilă speranță a mea, dar și mai mult mă tem să n-o fac. Discrepanța dintre ceea ce mi-am imaginat și ceea ce găsesc acum mă aruncă într-un colaps emoțional; nu știu ce să mai cred.

— Sunt parcată pe șoseaua spre Lakeshore. Femeia de la restaurant mi-a spus că Daniel și Bobby O'Shea locuiesc la capătul acestui drum.

— Oh! exclamă Stacey. Ei sunt?

— Sper că da. Cine știe? Și eu aș putea fi Brad Pitt în *Cele douăsprezece maimuțe nebune*. Probabil mă aflu încă în aeroport, pe scaunul meu, gândindu-mă la cine știe ce absurdități.

— N-ai făcut asta în aeroport. Te-am urmărit cum te-ai urcat în avion.

— Ai fost acolo?

— N-am crezut c-o să pleci.

— Ei, sunt mai puternică decât eram. Pe când pronunț cuvintele, îmi dau seama că sunt adevărate. Sunt mai puternică acum. Destul de puternică încât să-mi realizez visul... și să mă descurc cu dezamăgirea.

Contează doar că, în cele din urmă, am făcut o mișcare. Indiferent dacă Daniel sau Bobby sunt reali sau nu, eu aparțin acestui loc. Curând voi avea peste două sute nouăzeci de mii de dolari în bancă. Asta îmi dă libertatea s-o iau de la început, undeva. Și aș vrea să fie aici.

Privesc prin parbriz. Nu văd urme de ploaie.

— Este timpul, îi spun lui Stacey.

— Să nu dispari!

— Nu. Chiar când spun asta, nu pot să nu mă gândesc la Bobby, căruia i-am făcut aceeași promisiune.

Închid și arunc telefonul în poșetă. Trecându-mi cureaua peste umăr, cobor din mașină.

Lumea radiază, scăldată în ultimele raze ale soarelui care apune. Copacii de pe ambele părți ale drumului sunt foarte înalți, așa cum mi-am imaginat. Mulți se ridică la peste două sute de picioare; trunchiurile lor sunt drepte ca niște catarge.

Tufe de ienupăr și rododendroni cresc într-o dezordine sălbatică printre trunchiuri. Mușchiul acoperă totul – coaja copacilor, ramurile, balustradele de protecție, stâncile, pietrele. Cu multă atenție, folosindu-mă de baston pentru a mă sprijini, urc pe bușteanul care traversează apa năvalnică și trec în partea cealaltă. Aflată din nou pe pământ uscat, șchiopătez de-a lungul drumului. Când mergi cu bastonul nu poți avansa prea repede și nu o dată mă opresc sau mă gândesc să mă opresc.

Am străbătut cam o milă, când aud lacul lovindu-se de maluri. După colț se și vede un drum străjuit de cireși. La capătul drumului se află vechiul conac victorian, cu o verandă imensă, acoperită. Este genul de casă pe care baronii chereștelei au ridicat-o la sfârșitul secolului. Chiar dacă acoperișul arată ca o costișă înclinată, plină de mușchi, iar balconul s-a aplecat periculos într-o parte, este spectaculos. Un însemn din lemn cioplit de mână la intrare mă invită la Spirit Lake, care-mi oferă cazare și mic dejun.

Văd două clădiri exterioare, niște structuri mici din planșee de lemn, cu ferestrele sparte și coșurile șubrede.

Pe drum nu se află nicio camionetă roșie cu portieră albastră.

Niciun ponton la marginea lacului.

Nu văd nicio grămadă de caiace și padele pe mal.

Nicio fostă grădină de legume care să arate semnele ivirii primăverii. De fapt, nu există priveliște. Doar cireșii plini de flori roz care străjuiesc drumul până la ușa de la intrare. Nimic din toate acestea nu-mi este cunoscut, în afară de copaci și de lac.

N-am mai văzut locul ăsta înainte.

Și totuși, lângă lac se află acel leagăn dublu exact așa cum l-am văzut.

Mi-am pierdut mințile.

Poate că nici nu mă aflu cu adevărat aici. Acest gând înfricoșător prinde aripi în mintea mea. Poate mai sunt încă în spital, sub efectul analgezicelor care-mi ucid durerea.

Poate sunt în comă.

Sunt Neo din *Matrix* înainte de a fi salvat.

Sunt...

— Oprește-te, Joy.

Este nevoie de un act teribil de voință, dar merg înainte.

Merg pe drumul asfaltat, dar cu hârtoape, până ajung la capătul rotunjit. Tocmai vreau să mă întorc spre casă când aud un zgomot. Este vocea unui băiat, purtată de briză.

Bobby.

Mă întorc spre locul de unde vine sunetul și ascult. El este. Strângând mai tare bastonul în mână, mă grăbesc și trec pe lângă leagănul dublu și intru în pădure.

Iată-l, este îngenuncheat în fața bisericii sale din pădure, jucându-se cu figurinele lui. Copacii gigantici îl înconjoară și-l protejează. Razele soarelui care apune trec pieziș printre crengile aplecate, căpătând o tentă roșu-închis. Ferigile și mușchiul sunt de culoarea lămâii verzi.

Mă îndrept spre el șchiopătând, iar inima îmi bate tot mai tare. Pământul umed, afânat, îmi înăbușă pașii. Așa se face că nu mă aude apropiindu-mă până când zic:

— Hei, Bobby!

La auzul vocii mele, îngheață. Figurinele lui zornăie, apoi se liniștesc. Se întoarce încet să mă privească.

Este exact așa cum mi l-am imaginat: părul negru, cârlionțat, ochii albaștri, inteligenți, genele lungi, îi lipsesc doi dinți.

Dar felul în care se încruntă când mă vede este nou.

— Bobby? zic eu după un minut de confuzie. Sunt eu. Joy.

Nu-mi zâmbește.

— Sigur că ești.

— Îmi pare rău c-am plecat, Bobby.

— Oricum, toată lumea spunea că mi te-am imaginat.

— Bănuiesc că așa a fost atunci. Acum nu mai este așa.

El se încruntă.

— Vrei să spui că...?

— Sunt aici, Bobby.

Speranța îi înflorește în priviri. Atunci când se stinge, este cel mai trist lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Nu mă mai păcălești. Nu mai vreau să fiu luat drept nebun.

— Știu ce vrei să spui.

— Nu mai încerca să mă păcălești. Vocea lui subliniază ceea ce spune. Observ cât de mult se străduiește să-și păstreze rațiunea, să fie considerat matur. Și cât își dorește să creadă în mine din nou.

— Știu că este imposibil, șoptesc eu, și total lipsit de o bază reală, dar vrei să mai ai o dată încredere în mine?

— Cum?

— Doar să vii aici.

El clătină din cap.

— Mi-e teamă.

Eu zâmbesc. Inocența lui ne va salva din această situație dementă.

— Și mie mi-e teamă. Te rog. Te rog să mai crezi o dată în mine. Nu pot să nu-mi amintesc dimineața de Crăciun pe care am visat-o, când ți-am spus același lucru.

Se ridică încet și vine spre mine. Când este destul de aproape ca să-mi ia mâna, se oprește. Nu mă atinge.

— Ești adevărată?

— Acesta este primul lucru pe care mi l-ai spus, îți amintești? Pe atunci nu știam ce vrei să spui, nu te înțelegeam. Dar acum sunt adevărată, Bobby. Crede-mă.

El tot nu mă atinge, dar observ cum speranța îi revine în priviri.

— Nu ți-ai respectat promisiunea.

— Așa este. Și îmi pare rău.

— Cum se face că mergi cu bastonul?

— Asta este o poveste lungă.

— Am așteptat să te întorci. În fiecare zi... Vocea îi tremură. Văd cât de tare se străduiește să nu plângă.

— Am un dar pentru tine, îi spun încet.

— Adevărat?

Duc mâna la buzunar, pe jumătate convinsă că va fi gol.

Dar nu este. Prind în palmă bucata rece, netedă de piatră cioplită. O scot și i-o întind. Micul vârf de săgeată arată ca o inimioară în palma mea.

Bobby rămâne fără grai.

— E albă! Mama mi-a promis întotdeauna...

Mă apropii de el și îngenunchez acolo, pe pământ.

— Ea mi-a arătat unde s-o găsesc, Bobby. În noaptea de Ajun, când dormeai.

— Adevărat?

Eu încuviințez.

— Cred că uneori minunile devin realitate.

Lacrimile îi împăienjesc privirea. Știu cât a așteptat ca un adult să-i spună vorbele acestea. Ia vârful de săgeată de la mine și-l strânge în palmă.

— Am știut, murmură el. Nu sunt nebun.

— Păstrează-l întotdeauna în buzunar, iar când te temi, când te simți pierdut sau confuz, strânge-l în mână și-o să-ți amintești cât te-a iubit.

Desfac brațele.

El se aruncă spre mine. Îl prind în brațe ușor, dar îmi pierd echilibrul. Îmi alunecă bastonul într-o parte și cădem amândoi grămadă pe pământul acoperit cu mușchi. Pentru prima oară îl țin în brațe cu adevărat.

Sărutarea pe care mi-o dă pe obraz este umedă, cu salivă... dar adevărată.

— Ei, zice el retrăgându-se, ești caldă.

— N-am fost tot așa și înainte?

El dă din cap solemn.

— Când m-ai atins, ai fost ca vântul.

Ne ridicăm și ne privim.

— Hei, Bobby O'Shea, mă bucur să te cunosc cu adevărat.

— Am crezut că ești ca mama...

Îi ating obrazul; este mai moale decât mi-am imaginat.

— Nu. Numai că mi-a luat mult să-mi găsesc drumul înapoi.

— Cum ai ajuns aici?

Mă întreb dacă voi avea vreodată răspunsul. Dacă voi afla într-o zi de ce visul meu a fost o variantă cu puncte slabe și oarecum distorsionată a realității, sau cum am ajuns aici când eram conectată la aparatele medicale, în patul alb din Bakersfield. Deocamdată, tot ce pot face este să ridic din umeri și să spun doar ceea ce știu:

— Ca printr-o minune.

El se gândește la asta.

— Bine.

Mobilitatea spirituală a copiilor. Dacă am putea să ne-o păstrăm! Îi zâmbesc.

— Ce-ai mai făcut de când am plecat?

El mă prinde de mână și se ridică.

— Vino.

Trăgându-mă cu putere, mă scoate din luminiș și pornim spre casă. Simt că nu are răbdare pentru că eu merg încet, dar bastonul și felul în care șchiopățez nu mă ajută să merg prea repede. Râd și-l rog să încetinească.

Pe când mergem prin curte, observ cât de întunecat este totul aici, la marginea pădurii adânci; noaptea se lasă repede în acest loc, spre deosebire de lumea mea de vis, unde totul părea să meargă foarte încet.

Bobby mă strânge și mai tare de mână și cotește la stânga. Înconjurăm casa și ajungem pe o mică ridicătură. Acolo, în spatele casei, sunt cinci cabine mici din bârne. Două sunt evident foarte vechi, dar trei sunt construcții noi.

Se îndreaptă spre cea mai apropiată, una dintre cele noi, și deschide ușa. Îl urmez în interior, împiedicându-mă de prag.

E întuneric aici. În spatele meu, el atinge un comutator și se aprinde lumina.

Ne aflăm într-o cabană mică, frumos construită, cu podeaua din scânduri late de pin, cu pereții nefinișați și ferestre mari care dau spre lac. La stânga, o ușă este parțial deschisă; prin spațiul acela, se vede o baie cu faianță albă, cu o cadă cu picioare sub formă de gheare.

— N-a știut ce să facă cu pereții. Asta nu era pe listă.

— Oh! Sunt derutată.

Înainte să apuc să-i pun întrebări, mă ia de mână și mă scoate din cabană.

— Le-a reparat pe toate și le-a construit pe cele noi. Datorită ție.

— Nu știu despre ce vorbești, Bobby. Eu...

El se oprește și mă privește.

— Știi. Lista.

Duce mâna la buzunarul de la cămașă și scoate o bucată de hârtie uzată și îngălbenită. Arată de parcă ar fi fost împăturită de nenumărate ori. O desface și mi-o întinde.

— Ne uitam zilnic la ea.

Mă uit și eu la bucata mult prea deteriorată de hârtie.

Ibei

Strâmtat pantal

Flouri

Reparat

Păianjen

Fără flouri

— Oh, șoptesc tremurând, cu toate că nu mi-e rece. Cum...

Bobby ridică din umeri. Amândoi știm că nu există răspuns la întrebarea nerostită de el. Este ca și vârful de săgeată – o minune. Oricât ar părea de imposibil, o parte din mine a fost aici și am lăsat aceste cuvinte în urma mea.

— I-am spus tatălui meu c-o să te întorci, zice el încet. Când se uită la mine, sunt cuprinsă de un fel de dragoste pe care n-am mai cunoscut-o vreodată.

Mă aplec și-l iau în brațe, strângându-l la piept.

El se retrage primul. Eu n-aș fi putut s-o fac.

— Vino, zice el, luându-mă din nou de mână și trăgându-mă spre casă. Când traversăm curtea, vântul se stârnește din senin. Dintr-odată, lumea este plină de petale căzute. Ninge cu flori roz.

La ușă, Bobby se oprește și surâde.

— Hai să-l luăm prin surprindere.

— O, da, va fi o surpriză, zic eu, simțindu-mi stomacul cum se contractă. Una este să faci un băiat să creadă în magie, alta este să-ți exerciți astfel de speranțe imposibile asupra unui bărbat adult.

Îl strâng mai tare de mână.

Ușa se deschide și iată-l pe Daniel, arătând aproape exact așa cum mi l-am imaginat. Nu este chiar așa de slab cum mi l-am

închipuit, și părul lui este mai scurt.

Dar Daniel, el este. În schimb, eu sunt nemișcată ca o piatră.

— Uite, tată. S-a întors.

Încerc să-i zâmbesc, dar nu pot.

Nu are decât să închidă ușa, sau să-mi întoarcă spatele, și voi fi pierdută.

— Deschide naibii ușa, zic eu, vocea mea rămânând blocată pe vorba urâtă, așa cum știa Bobby că se va întâmpla. E frig aici.

— Joy? Percep confuzia din glasul lui Daniel, neîncrederea.

Bobby râde.

— *Am știut* că te va recunoaște.

Nu înțeleg.

— Cum să mă recunoști?

— Bobby mi-a făcut un milion de portrete ale tale, zice el cu acea plăcută inflexiune din visurile mele. Și mi-a vorbit despre tine până când n-am putut să mai suport. Dar...

— Dar ce?

— Ești frumoasă.

Obrajii îmi iau foc. Mă simt ca o adolescentă remarcată pentru prima oară de căpitanul unei echipe de fotbal. Este un sentiment pe care n-am crezut că-l voi mai experimenta vreodată.

— Este o nebunie, murmur eu.

— Joy. Îmi pronunță numele ca pe o rugăciune. Îmi deschide inima cu forța și-mi dă speranțe.

Fără să mă mai gândesc, mă îndrept spre el și-i pun mâna pe braț. Uitat, bastonul cade la podea cu un zdrăngănit.

El îmi atinge fața și numai atunci când simt căldura mâinii lui pe obrazul meu rece înțeleg cât mi-am dorit să facă gestul ăsta. Atingerea lui este cea mai blândă din câte am cunoscut. Oftez, zărind un norișor care este respirația mea.

— Simt că te cunosc deja.

Încuviințez. Este o nebunie, dar și eu simt la fel.

— Așadar, cine ești cu adevărat?

— Joy Faith Candellaro. Sunt bibliotecară la un liceu din Bakersfield.

— Joy Faith, zici? Ce nume grozav! Se retrage un pas și își

leagănă mâna. Bine, intră.

Trec pe lângă el și intru șchiopătând în casă. Îl simt studiindu-mă și știu că are o mulțime de întrebări nerostite, știu asta pentru că și eu mi-am pus întrebările, dar acum sunt prinsă între două lumi, aici și acolo, între visul meu și această realitate.

Nu există recepție. Este primul lucru pe care-l observ. Nu există un panou cu chei demodate, niciun birou cu pliante și broșuri turistice. Ca și la Rain Valley, parte din ce am văzut era real și parte – pură imaginație. Nu știu cum să le înțeleg.

Mă întorc spre dreapta mea și văd coridorul. Camera de zi. Ca în visurile mele, acolo se află un șemineu imens, de piatră. Decorațiile pe care le-am așezat pe poliță, împreună cu Bobby, sunt încă acolo – grămada de zăpadă strălucitoare din poliester, casele și magazinele turnate din rășină, lacul înghețat pe a cărui oglindă se poate schia și trăsurile trase de cai. În colțul camerei, exact unde l-am instalat eu, este un pom de Crăciun împodobit cu becuțe și ornamente. Sub el se află un singur pachet.

Darul acela singuratic este lung și subțire. Este împachetat grosolan și legat cu bandă de lipit. Cu creion roșu este scris „Joy” pe el. Un dar pentru mine.

Și în acest moment am o revelație: n-am petrecut Crăciunul anul acesta. Mi-am petrecut sărbătoarea într-o încăpere albă care mirosea a dezinfectant și a flori. N-a existat dimineața aceea magică, nu s-au deschis daruri și nici nu s-a jucat la nesfârșit Monopoly.

Nimeni nu și-a păstrat Crăciunul pentru mine. Până acum. Lacrimile îmi ard ochii, dar nu curg. Dintre toți oamenii din viața mea, acești doi străini din lumea reală și-au păstrat sărbătoarea pentru mine. Cum este posibil? Sau nu este?

— Suntem în luna martie, spun eu ridicând privirea spre Daniel. Brusc mă tem din nou că este doar o minciună. Sunt undeva în comă, nu? Mă retrag un pas.

— N-a încetat niciun moment să creadă, îmi spune Daniel. N-a vrut să petreacă Crăciunul fără tine.

— Dar pomul...

— Este al șaselea.

Trec șchiopătând pe lângă el și mă apropiu de pom. Am

nevoie să simt acele ascuțite, să inhalez mireasma pregnantă de brad.

Acestea sunt podoabele pe care le-a pus el una câte una, amintirile vieții lui de copil. *Aceea era preferata mamei... am făcut-o la sanatoriul de zi.*

Pe ramura cea mai apropiată se află un ornament nou. Un portret mic cu o ramă din argilă arsă, pictată. Genul de lucru pe care un copil l-ar fi făcut într-unul din atelierele de olărie. În interiorul ramei roșu cu verde este o pictură cu trei oameni – un bărbat cu părul negru care râde din toată inima, un băiat cu părul cârlionțat și o femeie cu părul roșu. Sub chipurile lor sunt numele noastre, scrise de o mână grijulie de adult: Daniel, Bobby și Joy.

— L-am făcut pentru tine, zice Bobby, zâmbindu-mi. Dar m-a ajutat și tata.

Mă întorc spre Daniel. Simt brusc cum inima mi se mărește, plină de tandrețe. Nu știu ce să-i spun acestui bărbat care-mi este deopotrivă prieten și străin.

Îmi dau seama că am început să plâng. Asta mă face să par o prostuță care se lasă impresionată de atât de puțin și de oameni pe care abia îi cunosc, dar nu pot stăvilii năvala emoțiilor. Mă simt singură de atâta vreme, iar acum, oricât de imposibil ar părea, am senzația c-am revenit acasă în cele din urmă.

— Probabil credeți că mi-am pierdut mințile...

Daniel îmi șterge lacrimile de pe obraz.

— Știi ce înseamnă nebunie cu adevărat? Îmi spune pe un ton atât de jos, încât abia îl aud.

— Nu.

— Un bărbat de vârsta mea care mai crede în minuni. Mă prinde pe după umeri și mă trage spre el. Nu știu cum s-a petrecut totul, nici unde vom ajunge, dar știu un singur lucru: ni s-a făcut un dar. Aplecându-se să mă sărute, îmi spune: Crăciun fericit, Joy Faith Candellaro. Te-am așteptat.

Este un sărut rapid, o simplă atingere a buzelor, nimic mai mult, dar ajunge adânc în mine, încălzind un loc rămas rece de multă vreme. Mă aplec spre el și-l prind cu mâinile pe după gât. Mi se pare că aud băiețelul chicotind.

— Vino, Joy, zice Bobby. Te așteaptă darul, să-l deschizi.
Și eu zâmbesc. Aici și acum. Este cel mai grozav dar din viața mea.

Ridic privirea spre Daniel și șoptesc: „Minune...” și știu că până la sfârșitul vieților noastre vom crede în ea.

— *Sfârșit* —

Proaspăt divorțată, frumoasa Joy Candellaro se hotărăște să se rupă de viața de zi cu zi și se aventurează într-o vacanță.

După accidentul de avion cărnia îi supraviețuiește, se trezește într-un orașel necunoscut, în cabana lui Daniel O'Shea, care locuia acolo împreună cu fiul său. Zilele care urmează au un efect uimitor asupra lui Joy, vindecând-o nu numai fizic, ci și din punct de vedere spiritual. Ea va descoperi o lume magică, plină de iubire, armonie și speranță.

O poveste captivantă despre destin și viață, în care trădarea, dragostea, puterea iertării sunt trăiri care le influențează în bine sau în rău. Și totuși... niciodată nu este prea târziu pentru fericire.

EDITURA LIDER

35 LEI (31,5 + 2,88 TVA + 0,62 T.L.)

ISBN 978-973-629-201-9

{1} În engl. *brokeu* = rupt, stricat; de aici confuzia (n. red.).